

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của dịch giả. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của dịch giả và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Chia Tay Vạn Tuổi

~*~

Tác giả : Minh Tinh

~*~

Convert : meoconlunar

~*~

Edit : Tadatica & Ruby Trần [Rainbow Wonderland]

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://rubytran216.wordpress.com/>

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, tan rồi lại hợp 🥰, ngọt ngào, HE

~*~

Văn án :

Trước đêm Valentine, vào cùng một thời điểm, tại cùng một chỗ, cả hai người bạn họ đều cùng bị bỏ rơi, cho nên việc họ sẽ ở bên nhau để cùng liếm láp vết thương lòng cũng là lẽ dĩ nhiên, rồi dần dần sau đó, quan hệ của họ đã không còn như trước nữa.

Ngày sinh nhật nàng, hấn hao tâm tốn ý vụng về làm mấy cái bánh ga-tô để lấy lòng người yêu. Những lúc nàng óm, hấn sẽ hoảng tới mức tim đập liên hồi, cuối cùng còn vì nàng học cách cạo gió, sẽ vô cùng trẻ con trước mặt nàng, giống như một thiếu niên đang yêu cuồng nhiệt, cười thật to lúc hôn trộm được người yêu.

Tình yêu của hấn, nàng thật sự cảm nhận được, cũng muốn cười trộm hạnh phúc, bởi vì nàng có một bí mật rất lớn, nhất định sẽ khiến cho hấn càng yêu nàng hơn, cho nên vào đêm Valentine thứ hai sau khi hai người qua lại, nàng chuẩn bị nói cho hấn biết cái tin trọng đại này.

Không ngờ nàng còn chưa kịp nói ra bí mật của mình thì nụ cười của hấn đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại duy nhất vẻ mặt bốn cọt và lãnh đạm, nói với nàng rằng trò chơi đã đến lúc kết thúc, nàng thâm nghĩ, đêm Valentine muôn màu đối với nàng mà nói, chẳng lẽ vẫn mãi là một màu đen sao.

Đêm Valentine được nhắc đến xuyên suốt câu chuyện chính là ngày lễ tình nhân Trung Quốc, hay còn được gọi là Thất Tịch, được tổ chức và ngày

mùng 7 tháng 7 Âm lịch hàng năm.

Mở đầu

“Chúng ta chia tay đi !”

Trong phòng khách xa hoa, người đàn ông cao ngạo nhìn người con gái đang ngồi ở sofa, gương mặt lạnh giá như băng nhưng lại vô cùng anh tuấn xen lẫn sự kiên định.

Ánh đèn sáng ngời soi rọi trên khuôn mặt người con gái, vốn dĩ chất chứa sự phấn khởi không hề che giấu của cô, nhưng giờ phút này lại mang theo nét mặt hơi kinh ngạc.

Cô mở to mắt, miệng hơi hé ra, muốn nói điều gì đó, nhưng làm thế nào cũng không thể thốt nên lời.

Người đàn ông lại một lần nữa hạ tầm mắt xuống nhìn cô, lần này, ánh mắt anh chẳng những tàn nhẫn còn mang theo mấy phần đùa cợt, đôi môi cong lên cười khế. **“Muốn biết nguyên nhân?”**

“Hôm nay là đêm Valentine, em tưởng rằng....” Người con gái tựa như đang gắng sức kiềm nén nỗi đau trong lồng ngực, khẽ cắn chặt răng, trong giọng nói lộ ra đôi chút ghen ngào

Đối phương cười lạnh, hừ nhẹ một tiếng, **“Đêm Valentine thì sao chứ, cũng không thể ngăn cản quyết tâm chia tay cô của tôi.”**

Nói rồi, anh cầm lấy túi giấy bên cạnh đưa tới trước mặt cô, **“Trong này là hợp đồng mua bán nhà và chi phiếu một ngàn vạn xem như là phí chia tay cho cô.”**

Người con gái không hề nhìn tới túi giấy, chỉ gắt gao nắm lấy vạt áo của mình, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Trong nháy mắt, đáy mắt người đàn ông ánh lên sự đau lòng, nhưng lập tức, lại khôi phục vẻ mặt dửng dưng như không có gì.

“Trò chơi tình ái chính là như vậy, chơi đùa bao lâu đi nữa, thì cũng phải đến lúc dừng lại, Mạt Nhân, chúng ta đều đã là người trưởng thành, tôi hy vọng cô có thể...tuân theo quy luật trò chơi.”

Người con gái chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của người đàn ông. Trước mặt là người thanh niên anh tuấn, cùng mình sớm chiều bên nhau suốt hai năm.

Bọn họ đã từng có những khoảng thời gian vui vẻ lãng mạn, vai kề vai ngồi bên bờ biển lúc nửa đêm, chỉ vì chờ mặt trời mọc lúc hừng đông; những lúc

nàng bị ôm không ngủ được, anh sẽ hôn nhẹ lên trán cô, thì thầm “Bé cưng nhất định phải nhanh chóng khỏe lại”; anh sẽ tặng cho cô những món quà được chuẩn bị công phu vào những ngày lễ, còn có thể đột nhiên kéo cô trong lòng, không nói một lời nào, chỉ là lẳng lặng ôm cô.

Hôm nay, là ngày bọn họ đã gặp và yêu nhau được hai năm, cũng là đêm Valentine truyền thống của Trung Quốc

Cô nghĩ đến tình cảm sâu đậm đã đến lúc chín mùi, bước kế tiếp chính là kết hôn, thậm chí từ nhiều ngày trước đã hy vọng ngày hôm nay mau đến, hơn nữa....Cô còn có một tin vui bất ngờ muốn báo với anh.

Chỉ chờ đêm Valentine.

Nhưng mà, khi anh bước vào căn nhà hai người đã sống chung gần hai năm qua, lại nhẫn tâm ném cho cô một câu, **“Chúng ta chia tay đi.”**

Đơn giản là anh cho rằng, trò chơi tình ái đùa giỡn đến bây giờ, hình như đã đến lúc phải kết thúc.

Cô rất muốn khóc, cảm thấy chuyện này dường như là trò chơi mà ông trời muốn đùa dai với chính mình.

Không gian vô cùng tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng chuông đồng hồ trong phòng phát ra những âm thanh ngượng ngùng.

Người đàn ông ngày trước từng đối với mình vô cùng ôn nhu dịu dàng, độc chiếm, giờ đây lại trở nên lạnh lùng đến khiến người ta sợ hãi

Cô đột nhiên bật cười, cười tới nỗi rơi nước mắt, rồi một lần nữa giương mắt lên nhìn, trong mắt cô đã không còn sự đau thương nữa. **“Được rồi, chia tay thì chia tay, kỳ thật chia tay...Cũng không có gì to tát.”**

Bỏ lại những lời này, xoay người đi, người con gái bước đến cầu thang, để lại sau lưng một bóng hình cô độc và kiêu ngạo, trong nháy mắt bóng hình ảnh ấy cũng mở ra lối thoát cho người đàn ông.

Chương 1

Một chiếc xe Benz sang trọng chạy trên đường, bên ngoài cửa kính xe màu nâu sẫm, toàn bộ cảnh vật nhanh chóng lướt qua tầm mắt.

Kì Thiên Triệt lặng lẽ ngồi sau cửa kính bên hông xe, ánh mắt mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian trôi qua nhanh thật.

Khi anh bất chợt lấy lại tinh thần, mới chú ý tới toàn bộ cảnh vật xung quanh, đều không phải là những con đường anh đã quen thuộc suốt hai năm qua.

“Thành Dục, đến khu chung cư tôi từng ở trước kia.”

Người thanh niên trẻ tuổi đang lái xe ở phía trước hơi nhú mào, **“Không phải trở về biệt thự sao? Thân thể của anh vừa mới...”**

“Đến khu chung cư trước.” Mệnh lệnh của anh không cho phép bất kì ai phản kháng.

Thành Dục nhẹ gạt đầu, rồi cũng quay đầu xe lại chuyển sang hướng khác, không bao lâu, chiếc xe màu đen đã dừng lại trước một khu chung cư cao cấp sang trọng, tầng cao nhất ở đây, từng là tổ uyên ương của Kì Thiên Triệt, cũng là nơi được anh xem là nhà.

Anh chậm rãi xuống xe, bước vào thang máy, tâm trạng cũng theo những con số đang nhích lên mà khản trương theo. Không nghĩ tới mới hai tháng không gặp, vậy mà anh đối với cô lại sinh ra nhớ nhung tha thiết.

Mạt Nhân.....

Anh không kiềm được lặng lẽ xiết chặt nắm tay, từ tận đáy lòng thầm gọi cái tên này. Cô sẽ vẫn chờ anh chứ?

Lúc thang máy dừng lại ở con số nơi tầng lầu quen thuộc, anh theo thói quen lấy chìa khóa ra. Chiếc chìa khóa này, sau khi hai người chia tay, là thứ duy nhất tự mình lấy đi, cũng là thứ duy nhất khiến anh bận lòng không cách nào bỏ xuống được.

Mở cửa nhà, đập vào tầm mắt chính là một không gian tĩnh lặng.

Cách bài trí bên trong chưa hề thay đổi, vật dụng trong nhà cũng không hề xê dịch, ngay cả vị trí cái túi giấy đặt trên bàn kia cũng không đổi.

Trong lòng anh bỗng nhiên vô cùng căng thẳng, vội vàng đi tới, mở túi giấy ra, chỉ thấy hợp đồng mua bán nhà cùng chi phiếu một ngàn vạn kia nằm nguyên vẹn bên trong.

Nhìn quanh cái không gian sang trọng một lần nữa, thứ duy nhất khác với trước đây chính là trên sàn và đồ đạc trong nhà đều bám đầy bụi bặm.

Luôn đi theo anh từ này đến giờ, Thành Dục không khỏi nhú mào, **“Kì tiên sinh, xem ra nơi này đã lâu không có ai ở.....”**

Kì Thiên Triệt cả người chấn động, giây tiếp theo giống như té xỉu trên mặt đất, may là Thành Dục nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy thân người loạng choạng sắp ngã của anh.

“Có sao không?”

“Tôi nghĩ...Cô ấy đúng là thật sự hận tôi.” Anh cười khổ, nét mặt mang theo vẻ ủ rũ, chán nản.

“Về biệt thự trước đi, cơ thể của anh vừa mới phục hồi sau phẫu thuật, không chịu nổi sức ép.” Thành Dục vẻ mặt lo lắng.

“Cô ấy không có việc làm, cha đã qua đời, mẹ lại tái giá ra nước ngoài sinh sống, cô ấy.....tiền tôi cho cô ấy, cô ấy không mang, cũng không chịu ở lại căn nhà tôi cho, cô ấy sẽ ở đâu?”

Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng đêm đó chính mình đưa ra lời chia tay với người con gái mình yêu thương, trong lòng anh liền đau đớn đến sắp không thở nổi.

Nàng rõ ràng là rất đau lòng, nhưng thà chết cũng không rơi nửa giọt nước mắt, một người con gái vô cùng kiên cường, vĩnh viễn không bao giờ nguyện ý dễ dàng để lộ ra sự yếu đuối của bản thân mình trước mặt người khác.

Cho dù vào ngày lễ tình nhân đó bị vứt bỏ, cũng tỏ ra đáng vẻ không hề gì, lòng của nàng....Lúc đó hẳn là đang ứa máu.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Kì Thiên Triệt càng trở nên tái nhợt, nếu không có Thành Dục đỡ, lúc này anh thật sự sẽ lại té xỉu.

“Cử người đi thăm dò hành tung của cô ấy, nội trong ba ngày, tôi phải biết rõ toàn bộ tin tức về cô ấy.” Trước khi sự suy nhược trong cơ thể đạt tới cực hạn, anh truyền đạt chỉ thị.

Thành Dục gật đầu, nửa đỡ nửa ôm khiêng anh đưa ra khỏi cửa.

Đôi khi số phận, thật sự có thể trêu đùa người ta.

Buổi sáng sớm ở Hạ gia luôn rất náo nhiệt.

Tuy rằng không có nhiều người, chỉ có hai con mèo nhỏ...Ách, là chỉ có hai người con gái, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới không khí náo nhiệt trong gia đình.

Giống như mọi buổi sáng sớm, Quan Na Na đều là bị Hạ Mạt Nhân từ trên giường êm ái dựng dậy, kéo vào phòng tắm buộc nó rửa mặt, chải đầu, đánh răng, cuối cùng lại ỉu xiu ngồi trong phòng ăn, ăn bữa sáng ngon lành mà cô chuẩn bị mỗi ngày.

Mỗi lần ăn sáng xong, tinh thần của nó lập tức sẽ trở nên vô cùng phấn chấn.

“Mạt Mạt, hôm nay em có nói qua là em yêu chị nhất chưa? Chị quả thật là thiên sứ hoàn mỹ nhất trong lòng em, chị chính là nữ thần mà Quan Na Na này phải đời đời hiếu kính!”

Vừa ăn vừa nịnh nọt, Quan Na Na tuyệt không cảm thấy được trong lời nói của chính mình có bao nhiêu buồn nôn.

Mà Hạ Mạt Nhân đang ngồi đối diện ở bàn ăn nhỏ, từ khi sinh ra đã sẵn có ngũ quan xinh đẹp tinh tế, mái tóc xõa dài phía sau đầu, lại lộ ra đôi chút khí khái hào hùng.

Đôi mắt dài, sóng mũi cao thẳng cùng hai hàng lông mày sắc nét, căn bản không phải dáng vẻ của một người con gái dịu dàng yếu đuối, ngược lại khiến cho người ta cảm nhận được khí chất kiên cường không chịu nhường bước.

Hạ Mạt Nhân có một cái tên rất nữ tính cũng rất đáng yêu, nhưng mà tính cách của nàng vừa có chút lạnh lùng, còn có chút quật cường và cố chấp, nhiều lúc, ở trong nhà Quan Na Na đều là người tự nói tự quyết, quả thực có thể cùng so sánh với bát ca.

Đang từ tốn ăn bữa sáng, Hạ Mạt Nhân nhin không được phải cười thành tiếng. Cô bé này, thực đúng là niềm vui ông trời ban cho cô.

Còn nhớ một ngày nào đó vào hai tháng trước, lúc ấy cô vừa mới bị chính người đàn ông mình yêu suốt hai năm vứt bỏ, tâm trạng sầu muộn đến cực độ, sau đó, cô dọn ra khỏi căn hộ chung cư cao cấp nơi lưu giữ biết bao kí ức tốt đẹp, bắt đầu cầm báo trên tay một mình đi tìm nơi ở mới, lại trong một tình huống ngẫu nhiên, đúng lúc bắt gặp Quan Na Na ngất xỉu ở một đồng rác.

Lúc đó, cô bé này toàn thân vô cùng yếu ớt, trong người lại không có một xu dính túi, cô còn tưởng cô bé gặp cướp hoặc là bị mưu sát, sau đó mới biết

được nó căn bản là đối đến lã người, theo Quan Na Na nhớ lại, lúc đó nó đã suốt ba ngày không có gì vào bụng.

Hạ Mạt Nhân nhất thời quá tốt bụng, mời cô bé tới nhà hàng ăn một bữa thịnh soạn, Quan Na Na tội nghiệp khi đó thiếu chút nữa từ chết đói biến thành no đến chết.

Nhưng mà lúc hỏi nhà cửa, thân nhân của nó ở đâu, cô bé một mực lắc đầu trả lời, Hạ Mạt Nhân đi tới đâu, Quan Na Na liền theo tới đó, còn luôn miệng rêu rao cô chính là thiên thần của nó, còn mình chính là kỵ sĩ bảo vệ của cô.

Hạ Mạt Nhân đành chịu, không biết từ khi nào chính mình trở thành thiên sứ? Mà cô bé so với cô còn muốn thấp hơn nửa cái đầu lại có điểm nào giống kỵ sĩ chứ?

Rồi sau đó, lòng trắc ẩn của cô lại tràn trề lần nữa, chính là có lòng tốt thu nhận và giúp đỡ Quan Na Na, sau đó hai người con gái độc thân cứ như vậy bắt đầu cuộc sống chung.

Về sau, Quan Na Na mới nói cho cô biết, ba mẹ của cô bé đã qua đời từ lúc nó còn rất nhỏ, một mình lớn lên ở cô nhi viện, đến lúc bảy tuổi thì được người ta nhận nuôi.

Nhưng mà những người trong gia đình nhận nuôi cô bé vừa tàn bạo vừa xấu xa, mỗi ngày đều lấy việc ngược đãi nó làm niềm vui, mãi cho đến khi gã chủ nhà Mỗ Thiên Na lộ ra tính háo sắc cưỡng bức, nó mới không thể chịu đựng nổi nữa mà trốn khỏi nhà.

Lúc nói tới đây, Hạ Mạt Nhân không kiềm được mà rơi nước mắt cảm thông, ôm cô bé vào trong lòng dỗ dành, sợ nó bị ám ảnh trong lòng.

Ai nói thất tình là bất hạnh chứ? Trên đời này còn có nhiều người bất hạnh hơn cô.

Từ đồng tro tàn hai người khá nhanh chóng tái sinh phần chấn trở lại, trước mắt Quan Na Na đã muốn đi làm ở tiệm thức ăn nhanh, còn Hạ Mạt Nhân chuyển từ nghề vẽ truyện tranh thiếu nhi sang một công việc khác, vào làm ở một công ty thiết kế do một đàn chị cùng trường giới thiệu.

Trước kia Kì Thiên Triệt luôn nói người phụ nữ của anh không cần đi làm, chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà giúp chồng dạy dỗ con cái là đủ rồi.

Còn nhớ rõ lúc mới vừa quen biết anh, chính là đêm Valentine Trung Quốc hai năm trước, lúc đó cô mới bắt đầu va chạm với cuộc sống không bao lâu, đang đi tìm một công việc văn phòng.

Không lâu sau, cô liền cùng với cấp trên của mình nói chuyện yêu đương công sở, làm nên một màn kinh thiên động địa, chính là không nghĩ tới tám

tháng sau, cũng chính là Valentine hai năm trước, bạn trai của cô lại có thể nói lời chia tay với cô ở nhà hàng nơi bọn họ thường xuyên hẹn hò.

Lý do – cô rất không có nữ tính.

Thời điểm đó, cô sở hữu một kiểu tóc ngắn xinh xắn, yêu thích việc mặc áo sơ mi cùng quần jean, rồi đeo ba lô thật to trên lưng chạy tới chạy lui.

Chẳng lẽ không để tóc dài thì sẽ không có nữ tính?

Lúc đối phương nói lời chia tay, cô tuy rằng đau lòng, nhưng vẫn là không cần nghĩ ngợi gì liền đồng ý.

Mãi cho đến khi đối phương rời khỏi nhà hàng, cô mới gục trên bàn khóc thật to, đến lúc bản thân khóc không nổi nữa thì một cái khăn tay được đưa tới trước mặt, tiếp theo xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú đến mức có thể sánh với những ngôi sao thần tượng.

Anh mỉm cười nhìn cô, có vẻ như đang rất tán thưởng sự thảm hại của cô lúc đó, đến mãi sau này cô mới biết, cũng ở nhà hàng đó tại cùng một thời điểm đó, người đàn ông tên Kì Thiên Triệt kia cũng vừa mới chia tay với người bạn gái mà anh đã quen trong suốt ba năm.

Có lẽ cùng là những người lưu lạc nơi xa, tình yêu giữa cô và anh từ sau đêm Valentine hai năm trước đã vô tư lạng lẽ nảy nở.

Sau đó, cô bỏ công việc trước kia, bởi vì vô cùng yêu thích hội họa, bắt đầu ở nhà nhận bản vẽ của mấy nhà xuất bản, tuy rằng thu nhập rất ít, nhưng rất vui vẻ hoàn thành.

Kì Thiên Triệt là một người đàn ông tốt, sau một năm ở cùng nhau, cô mới giật mình nhận ra, bạn trai của mình hiển nhiên là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Thiên.

Phải biết rằng, thế lực và địa vị của tập đoàn Lăng Thiên ở Đài Bắc gần như là không ai không biết cũng như là không ai chưa từng nghe danh của nó, một tập đoàn chuyên thu mua lại những công ty sắp phá sản với giá thấp, sau khi chỉnh đốn lại bán ra với giá cao, đó chính là tập đoàn Lăng Thiên. Những thủ đoạn của người đứng đầu trong việc kinh doanh luôn khiến người khác sợ hãi.

Chỉ cần bị tập đoàn Lăng Thiên nhắm làm con mồi, kết cuộc thông thường đúng là cũng không thể dùng một chữ thảm để diễn tả được, cho nên, tập đoàn Lăng Thiên cũng tạo không ít kẻ thù trên thương trường.

Chẳng qua tiền tài quyền thế của tập đoàn Lăng Thiên vô cùng hùng hậu, hầu hết mọi người đều là tức giận nhưng không dám nói ra.

Đối với sự “Bất tri bất giác” của cô, biểu tình của Kì Thiên Triệt lúc đó rất là khoa trương, thẳng thừng oán trách cô không biết quan tâm tới bạn trai, vô cùng oán giận cùng than thở.

Trên thực tế hai người đều rất ít đề cập đến công việc của đối phương, Hạ Mạt Nhân toàn tâm toàn ý ở nhà vẽ truyện tranh, Kì Thiên Triệt thì biết chu toàn cả hai bên gia đình và sự nghiệp, hoàn toàn đúng nghĩa là một người đàn ông mẫu mực thế kỷ mới.

Chẳng qua hai tháng trước, vào đêm Valentine đó, không có lý lẽ gì, anh đột nhiên nói chia tay, lý do là trò chơi đã kết thúc.

Hạ Mạt Nhân lần đầu tiên cảm nhận được cõi lòng tan nát, cảm giác thống khổ này so với lần đầu tiên mất đi mối tình đầu càng mãnh liệt hơn, thậm chí không cách nào so sánh được.

“Mạt Nhân, đồ án thiết kế khách sạn Lê Hoa đã in ra chưa?”

Mãi cho đến khi tiếng nói của một đồng nghiệp vang lên, mới kéo Hạ Mạt Nhân đang thất thần suy nghĩ quay lại.

Cô vội vàng in tài liệu đồng nghiệp cần từ máy tính.

Lúc còn đi học, cô chính là học thiết kế nội thất, tác phẩm tốt nghiệp khi đó còn nhận được giải thưởng, nếu không phải vì Kì Thiên Triệt xuất hiện, cô căn bản là tuyệt đối không phải cả ngày ở nhà vẽ truyện tranh.

Chẳng qua bây giờ, cô không muốn mỗi ngày đều bó gối trong nhà tiếp tục ngây người ngồi trước máy tính, bên cạnh cô vốn dĩ không có nhiều bạn bè, cô cần phải xã giao, cần những mối quan hệ xã hội, cần bạn bè, cần sự giao thiệp, cho nên phải làm phiền đàn chị đã rất lâu không liên lạc giúp tìm việc làm.

Hiện giờ, trong cái công ty nhỏ này, toàn bộ nhân viên đứng hết dậy cũng chỉ có tám người, ông chủ là một người đàn ông trung niên, bà chủ hiện đang ở Canada, có hai người con đang học trung học, hiện tại cũng đều ở nước ngoài.

Tính tình ông chủ rất thành thật cũng rất chất phát, có lẽ bởi vì không có mối quan hệ rộng cũng như không giỏi về giao tiếp xã hội, cho nên tình hình kinh doanh của cái công ty nhỏ này luôn rất ế ẩm, có nhiều khi hơn mười ngày cũng không nhận được một mối làm ăn nào, rồi tới cuối tháng, ông chủ vì để cho nhân viên nuôi sống gia đình qua ngày, còn có thể tự mình lấy tiền riêng phát lương cho nhân viên, trong thời đại này, còn có loại người tốt như vậy, thật đúng là kỳ tích.

Mặc dù làm việc ở đây không kiếm được nhiều tiền lắm, nhưng giữa nhân viên với nhau lại ít đi những hục hặc, hơn nữa còn có chút cảm giác giống như người thân trong gia đình.

Mà không quá so đo lợi ích cá nhân, nỗ lực công tác, sẵn lòng giúp đỡ người khác, đối với việc mình phục trách lại rất có nguyên tắc đúng thực là con người Hạ Mạt Nhân, rất nhanh liền được đồng nghiệp hoan nghênh.

Cả ngày làm việc rất cuộc cũng chấm dứt, sau khi hết giờ làm, Hạ Mạt Nhân cùng đồng nghiệp vừa cười vừa nói thoải mái bước ra khỏi công ty, sau khi tạm biệt họ, trong lòng còn dự tính tối nay nên mua những thức ăn gì, bước tới ngã tư đường trước tòa cao ốc công ty, liền đụng phải hai người đàn ông cao lớn đang ngăn cản lối đi của nàng.

“Hạ Mạt Nhân tiểu thư.”

Một người trong số họ rõ ràng là gọi ra tên cô, điều đó khiến cô bất an. Hai người đàn ông này cô chưa hề gặp qua bao giờ.

“Thiếu gia cho mời, mời cô cùng cùng chúng tôi đi một chuyến.”

Dứt lời, không đợi cô hoàn hồn, liền đưa tay tỏ ý mời, cách đó không xa, một chiếc xe màu đen bóng loáng liền đậu lại ở ven đường, còn có không ít người đi đường nhao nhao nhìn lại về hướng bên này.

Cô trong lòng thất kinh. Bắt cóc! Trong nháy mắt trong đầu hình thành nên ý thức này.

“Thật xin lỗi, tôi không biết các ông.” Cô nhanh nhạy muốn trốn thoát. Ở đây đông người, cho nên hai người này sẽ không dám có hành động gì phi pháp chứ?

Nhưng mà suy đoán của cô chỉ trong một giây đã được chứng thực là hoàn toàn sai lầm, bởi vì bọn họ đột nhiên nhấc cô lên, động tác tuy rằng không thô bạo, có lẽ còn đã rất cố gắng cẩn thận rồi, nhưng vẫn làm cô đau.

Mãi cho đến khi cô giãy giụa bị đẩy lên xe, mới phát hiện trong xe chỉ có một tài xế, bản thân mình thì bị hai người đàn ông cao lớn giữ chặt, cửa xe vừa đóng cũng được khóa lại, cô mới hết hy vọng, ý thức được bản thân mình căn bản không có khả năng chạy thoát.

Trời ạ! Là ai muốn bắt cóc cô? Cô cẩn thận nhớ lại những kẻ thù của mình trước kia, nhưng cô tự nhận bản thân mình là một công dân tốt bụng, tuân thủ luật pháp, cũng không vi phạm pháp lệnh, cũng chưa từng vay tiền nặng lãi, nhưng mà hiện tại lại bị bắt cóc —

Lúc này cần phải bình tĩnh, trước đây lúc đi học, thầy giáo đã có dạy, nếu gặp phải nguy hiểm, la to, gào thét cũng vô ích, chỉ có thể đấu trí.

Chiếc xe hơi sang trọng đắt tiền, cô phỏng đoán người bắt cóc mình hẳn là một kẻ có tiền, hơn nữa hình như trong lời nói của hai người cao to này còn nghe được hai chữ thiếu gia gì đó.

Cô tự biết bản thân không quen biết nhiều kẻ có tiền, hơn nữa ngày thường cũng ít xã giao qua lại, lúc trước khi cùng Kì Thiên Triệt yêu đương, cũng rất ít cùng anh tham dự những việc buôn bán xã giao, thậm chí ngay cả cửa lớn của công ty anh cũng chưa từng bước vào, cho nên, chính là ai chứ?

Trong lúc cô vắt óc suy nghĩ, chiếc xe cũng chậm rãi tiến vào một ngôi biệt thự xa hoa tráng lệ.

Xe dừng lại, lập tức có người tiến đến mở cửa xe.

Hạ Mạt Nhân được hai người mang vào phòng khách, một loại cảm giác giống như bước vào cung đình thế kỷ mười tám lập tức len vào trong suy nghĩ của cô, cô rất muốn hỏi một chút rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà hai người đàn ông to lớn phía sau hiển nhiên là không có ý muốn nhiều lời.

Trên những bậc thang trải thảm màu xanh thẫm, xung quanh đâu đâu cũng đều nguy nga lộng lẫy, cô được đưa lên lầu, đi tới trước một căn phòng cửa gỗ sơn màu trắng. “Hạ tiểu thư, mời.” Một người trong bọn họ mở cửa phòng ra, ý bảo cô đi vào.

Cô có hơi do dự trong chốc lát, nhưng hiểu rõ sự phản kháng của mình căn bản không có tác dụng, hơn nữa hai người đàn ông này ngoại trừ động tác có chút thô bạo, nhưng giọng nói lại đặc biệt cung kính, không giống như là muốn gây ra thương tổn làm hại đến thân thể cô.

Hạ Mạt Nhân liền một bước bước vào trong phòng, cánh cửa phía sau lập tức đóng lại.

Cô trong lòng thất kinh, phát hiện ra bên trong không một bóng người, nhưng không gian bên trong vô cùng rộng lớn, so với khu nhà cao cấp cùng ở chung với Kỳ Thiên Triệt trước kia còn muốn xa hoa hơn vài lần.

Nhận ra được vật dụng bên trong đều còn mới tinh, màn cửa, thậm chí khăn trải giường còn có mấy nếp gấp mờ mờ.

Những chùm tua cờ trang trí lộng lẫy lại được phối hợp với những vật dụng nội thất mang phong cách Victorian, khiến không gian nơi đây giống hệt như những cung điện châu Âu.

Đúng lúc này, vách tường trắng như tuyết đột nhiên phát ra một chuỗi âm thanh kỳ dị, cô xoay người, lại thấy bức tường không biết từ lúc nào lại biến thành màn hình TV, mà hình ảnh đang hiện ra trước mắt lại làm cho cô kinh hãi không thôi.

Toàn bộ những hình ảnh đang được phát ra đều là cuộc sống của cô trước kia, có vui vẻ, tức giận, nhíu mày, cười to, tóc dài, tóc ngắn, mặc váy, thậm chí là lúc trên mặt dính bột mì trong nhà bếp.

Những bức ảnh chụp kia giống như một cuốn phim, từng tấm từng tấm chuyển đổi, kế tiếp, là một đoạn phim, cô đối diện với ống kính vui vẻ cười, lại còn không e dè nhìn mặt.

Cảnh vật lúc ẩn lúc hiện, dễ dàng nhận thấy người quay phim cũng không phải là chuyên nghiệp, nhưng trong màn ảnh trên tường, cũng không ngừng phát ra tiếng cười và tiếng trò chuyện.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Đó là tiếng nói mê người của người đàn ông kia.

“Được rồi được rồi, lại đây nhanh lên.....” Đây là giọng nói của cô.

Tiếp theo, một người đàn ông cao lớn tuấn tú đột nhiên xuất hiện trước ống kính, trong đoạn phim hắn chạy đến gắt gao ôm lấy cô, hai người cùng nhau quay về phía ống kính nhìn mặt, bối cảnh chính là cuộc sống chung của họ ở căn hộ chung cư hai năm trước.

“Hôm nay là đêm Valentine năm 2007, cũng là ngày tôi và Mạt Nhân yêu dấu quen biết tròn một năm...”

Trong đoạn phim, Kì Thiên Triệt vẽ mặt nong nàn tình cảm, ôm chặt cô, ánh mắt cũng chăm chú nhìn về phía cô không rời. “Tôi sẽ dùng thời gian cả đời yêu Mạt Nhân, cũng dùng thời gian cả đời này bảo hộ Mạt Nhân, tôi xin thề từ nay về sau mỗi đêm Valentine, mỗi lễ tình nhân, đều có thể ở bên cạnh Mạt Nhân, cả đời này bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy.....”

Người đàn ông trong đoạn phim thâm tình chân thành, người con gái nét mặt rạng rỡ như hoa.

Hạ Mạt Nhân ngây người đứng tại chỗ, nhìn hết thấy toàn bộ hình ảnh trước mắt, nước mắt đua nhau rơi xuống, đó chính là đêm Valentine năm trước, họ cùng nhau lưu lại kỉ niệm.

“Kì Thiên Triệt, đừng đùa nữa!” Phẫn nộ lau đi nước mắt, cô gọi lớn, “Tôi biết anh ở trong này, đi ra đây! Đi ra cho tôi!”

Màn ảnh trên tường là hình ảnh rộn ràng, vốn là những tiếng cười ha hả làm ồn ào không gian, trong nháy mắt trở nên im lặng không gì sánh được.

Một cánh cửa ngầm được mở ra, một thân hình cao lớn đi ra từ bên trong, Kì Thiên Triệt nhìn thấy cô, ánh mắt vẫn cố chấp như trước, lại mang theo đôi chút ray rứt.

“Anh tặng quà cho em, vẫn thích chứ?”

“Đây là ý gì” Hạ Mạt Nhân trừng mắt nhìn anh không chớp mắt, chỉ vào TV tường, “Thần thần bí bí phái người bắt tôi đến đây, lại liên tiếp làm ra những hành động buồn chán này, rốt cuộc mục đích của anh là gì?”

“Anh muốn cùng em bắt đầu lại một lần nữa.” Anh nói, không một chút do dự.

Hạ Mạt Nhân cười lạnh một tiếng, giống như nghe được một câu chuyện hết sức buồn cười, “Kì tiên sinh, anh cảm thấy bộ dạng của tôi rất giống một món đồ chơi sao? Vẫn cho rằng đùa giỡn với tôi thật sự là rất vui sao?”

“Anh không phải....” Anh tựa hồ muốn giải thích, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Lúc trước là anh đưa ra lời chia tay, cũng là anh nói Gameover trước, là thế nào, chơi chưa đủ? Hoặc là anh cảm thấy cứ như vậy vứt bỏ tôi, tôi không khóc không la, làm tổn thương lòng tự trọng của Kì thiếu gia, cho nên muốn chơi đùa thêm chút nữa?”

Mỗi một câu nói của cô vào tai Kì Thiên Triệt đều biến thành những lời lên án sắc nhọn, anh đương nhiên sẽ không quên buổi tối hai tháng trước, lời nói của mình đã thương người khác thế nào, nhưng anh cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ.

“Mạt Nhân...” Anh đi tới trước mặt cô, thâm tình chân thành nhìn gương mặt thanh tú trước mắt kia.

Trước đây, cô để tóc ngắn, vì anh, cô bắt đầu để một mái tóc dài mê người; trước kia cô thích mặc sơ mi quần jeans, vì anh, cô cũng trở nên rất nữ tính.

Không nghĩ tới mới chỉ hai tháng, khuôn mặt đang hiện ra trước mắt không còn mê hoặc và ôn nhu nữa, mà đã trở nên quật ngạo như trước kia, anh....Làm tổn thương cô....anh biết.

“Vì sao không ở lại trong căn hộ chung cư? Vì sao không mang theo chi phiếu anh đưa cho em? Em.... Không phải đã không còn bao nhiêu tiền tiết kiệm trong ngân hàng sao?”

Anh biết trước kia cô dựa vào truyện tranh mà kiếm sống, thu nhập cực kì ít, tuy rằng hiện tại có việc làm, nhưng mà nghe nói tiền lương ở công ty kia cũng không ra làm sao.

Mạt Nhân cùng anh sống chung hai năm, mức sống tiêu chuẩn thường thường bậc trung trước kia sớm đã trực tiếp nâng lên thành mức sống thượng lưu, tuy rằng cô không ham thích mua sắm, nhưng quần áo mặc trên người trước kia cũng dùng toàn những thứ xa xỉ, nhưng lúc cô bỏ đi, đã để lại tất cả những món quà anh tặng cho cô, điều này làm cho anh vừa đau lòng, lại vừa hoảng hốt.

“Tôi có bao nhiêu tiền tiết kiệm trong ngân hàng cũng không liên quan gì đến anh, Kì tiên sinh đừng quên, cho dù trước kia chúng ta quả thật từng có quan hệ thân mật, nhưng mà hiện tại chúng ta đã chia tay, tôi không phải nhân tình được anh bao bọc, cũng không cần sự bố thí của anh, đã chia tay thì nên dứt khoát một chút, sau này đừng chơi những trò nhảm chán như vậy nữa, anh cũng biết rõ tôi không hề thích thú.”

Khi anh nói trò chơi đã đến lúc kết thúc, cũng đã tuyên bố quan hệ của hai người lúc đó hoàn toàn chấm dứt.

Cô không biết lúc trước vì sao anh lại có thể tuyệt tình như vậy, không một dấu hiệu báo trước, giống như sét đánh ngang tai, khiến cho cô không biết phải làm sao.

Cô hận anh oán anh, nhưng mà phải làm thế nào đây? Đàn ông muốn thay lòng đổi dạ, mười con trâu kéo cũng không trở lại, khóc la rớt cuộc sẽ chỉ khiến người ta càng thêm khinh thường.

Suốt hai tháng, cô giống như đã chết một lần, đêm khuya lúc mọi người đều đã say ngủ, một mình trốn ở trong chăn khóc thầm, ai đã từng xót thương cô?

Lại nhớ tới vài lần trong mơ đều nhìn thấy anh bên cạnh, nói anh nhất thời hồ đồ, vội vàng kết luận, làm tổn thương cô, anh xin nhận lỗi.

Trong sự chờ đợi mỏi mòn, những giấc mộng đẹp đó dần tan biến thành bọt nước, mãi cho đến khi lòng cô từ từ nguội lạnh, thậm chí có thể nói đã bắt đầu hận sự nhần tâm của anh, anh lại không biết vì sao xuất hiện, còn nói muốn hòa giải, thật buồn cười, chuyện này chẳng lẽ là một trò đùa dai?

Kì Thiên Triệt nhìn ra được sự oán hận trong ánh mắt cô, cũng biết trong lòng cô đang rất phức tạp, anh rất muốn nói cho cô biết tình hình thực tế, lại cảm thấy như vậy bản thân mình thực sự rất yếu đuối.

“Bất luận thế nào, anh chỉ hy vọng em có thể cho anh một cơ hội bù đắp.”

Anh muốn ôm cô vào lòng, nhưng lại bị cô né tránh.

“Đừng ngu ngốc như vậy, đã không thể nữa rồi.” Hạ Mạt Nhân từng bước lùi về sau, ánh mắt trong veo nhưng lạnh lùng nhìn về mặt thâm tình của anh. “Kì Thiên Triệt, có một số trò chơi, sau khi chơi chán sẽ không muốn đụng tới nữa, nếu không sẽ khiến người cùng chơi với anh buồn chán, thừa lúc, trước khi tôi còn chưa xem anh là kẻ thù, anh hãy biến ra khỏi cuộc sống của tôi, tạm biệt.”

Xoay người, cô không muốn nhìn lại anh, mở cửa phòng, hai người đàn ông cao lớn ở ngoài cửa, dường như không biết có nên ngăn cản hay không.

Kì Thiên Triệt siết chặt hai nắm tay, không hề ngăn cản, chỉ là dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn họ tránh ra.

Đêm Valentine đó, anh quả thật rất quá đáng, nhưng là có lý do, cho nên anh sẽ không buông tha cho cô.

Hạ Mạt Nhân là của anh, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy sự đặc biệt của cô ở nhà hàng hai năm về trước, anh chỉ biết, trừ khi anh chết, nếu không anh sẽ không để cho cô trốn thoát.

Chương 2

“Cũng không tệ lắm đâu, tình trạng bào thai tốt lắm, nhớ kỹ phải luôn chú ý đến vấn đề dinh dưỡng, đừng để bản thân mình quá vất vả đó.”

Bác sĩ sản khoa ôn nhu tươi cười, đồng thời cũng cho người phụ nữ mang thai đến làm kiểm tra một viên thuốc an thai.

Hạ Mạt Nhân từ trên giường ngồi dậy, nhìn cái bào thai nho nhỏ trong màn hình siêu âm, không lâu sau nữa, sẽ trở thành một baby đáng yêu.

Chỉ cần tưởng tượng đến lúc đưa bé được sinh ra, cô vừa vui mừng lại vừa rất hưng phấn.

Đúng vậy! Cô có thai, đúng vào trước đêm Valentine hai tháng trước, cô phát hiện chu kỳ kinh nguyệt đã lâu không tới, lại xuất hiện hiện tượng nôn mửa, sau khi đến khoa phụ sản kiểm tra, mới biết mình có em bé.

Vốn định về nhà báo cho Kì Thiên Triệt biết tin vui bất ngờ này, nhưng anh lại nói muốn chia tay.

Đúng là cô rất kinh ngạc, lại không chút vui mừng, sinh mệnh bé bỏng đã gieo mầm nảy nở trong bụng, cô làm sao có thể cướp đi sinh mệnh của sinh vật nhỏ bé yếu ớt này? Cho nên đưa bé này....Cô quyết định sẽ sinh nó ra.

Về sau, ngày khám thai định kỳ hàng tháng chính là ngày cô mong chờ nhất, chỉ cần bác sĩ nói cho cô biết tình trạng của tiểu bảo bảo rất tốt, cô liền cảm thấy giống như mình nhận được một liều thuốc thuốc an thần mà vui vẻ.

Từ phòng khám đi ra, bước chân của cô vô cùng nhẹ nhõm, hôm nay tuy không phải cuối tuần, nhưng bởi vì muốn tới bệnh viện vào buổi sáng, nên cô đã gọi đến công ty xin nghỉ nửa ngày.

Nhìn đồng hồ, còn bốn tiếng nữa mới phải quay lại công ty, chỉ bằng đến chỗ làm của Na Na ngồi một lát, tuy rằng cô chưa bao giờ ăn thức ăn nhanh, nhưng có đôi khi nhìn dáng vẻ chạy tới chạy lui của Na Na trước mắt mình cũng đủ khôi hài.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, cô băng qua hành lang bệnh viện, tiến thẳng đến thang máy, bên trong có hai vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, một người trong số họ trên tay còn cầm một tờ báo.

“Gần đây cổ phiếu nào giữ ưu thế?” Một người trong số họ cất tiếng.

“Đương nhiên là tập đoàn Lăng Thiên.”

Tâm trạng Hạ Mạt Nhân vô cùng căng thẳng, lập tức nhớ tới khuôn mặt một người.

“Tôi cũng thấy cổ phiếu của Lăng Thiên rất có tiềm năng, nghe nói tập đoàn Lăng Thiên vừa mới thu mua một công ty quảng cáo, còn bỏ ra một số tiền đáng kể mua tòa nhà mới xây Bích Vân Các.”

“Hả? Anh đang nói tới cái khu chung cư cao cấp?”

“Đúng vậy, hiện nay chưa có người vào ở, ông chủ tập đoàn Lăng Thiên không biết có phải là phát điên rồi không, tự nhiên lại mua lại nơi đó với giá cao, xem ra thực lực của Lăng Thiên quả nhiên khiến người ta không dám khinh thường.”

“Ai bảo người ta là kẻ có tiền, có tiền hẵn mua trời còn được, còn nhớ hay không mấy tháng trước tổng tài của Lăng Thiên đến bệnh viện kiểm tra, phát hiện ra bệnh ung thư dạ dày...”

Hạ Mạt Nhân nhất thời ngần ngợ.

Ung thư dạ dày?

Hạ Mạt Nhân lần đầu tiên bước chân vào cửa lớn tập đoàn Lăng Thiên, cho nên khó trách những nữ nhân viên tiếp tân có vẻ rất tuân thủ nội quy công ty sẽ ngăn cản bước chân của cô.

“Tôi có chuyện rất quan trọng muốn gặp Kì Thiên Triệt, cô cứ nói có một người con gái họ Hạ đến tìm anh ta.” Cô gọi vào di động của anh, đã tắt máy.

Cô đến tập đoàn Lăng Thiên, mặc dù không dám khẳng định anh chắc chắn có ở đây, nhưng nghe nhân viên tiếp tân nói anh đang chiêu đãi khách hàng quan trọng, tạm thời không tiếp khách, cô rút cuộc cũng yên lòng.

Anh ấy ở đây! Chỉ cần anh ấy ở đây, là tốt rồi.

Bị nữ nhân viên tiếp tân khước từ, Hạ Mạt Nhân cũng không hết hy vọng.

“Nếu anh ấy đang bận, tôi có thể chờ anh ấy, tôi có thể ngồi ở đây chứ?” Cô đến đây quá vội vàng, nên có hơi mệt, hiện tại lại đang mang thai, không thể xem thường bản thân mình.

Cô biết đề nghị của mình có chút buồn cười, cũng có chút quá trớn, nhưng không sao cả, hôm nay cô muốn gặp Kì Thiên Triệt, thì nhất định phải gặp được.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, trợ lý Thành Dục đã đi theo bên cạnh Kì Thiên Triệt nhiều năm nhìn thấy Hạ Mạt Nhân, trước tiên là sửng sốt. Bởi ít nhiều gì hai người bọn họ đều cùng có quan hệ với Kì Thiên Triệt nên đã từng tiếp xúc qua, chẳng qua chưa bao giờ chạm mặt nhau tại đây trong tình huống này.

“Hạ tiểu thư, sao cô lại ở chỗ này?”, Thành Dục đi về phía cô lên tiếng.

“Tôi muốn gặp Kì Thiên Triệt, nhưng các cô ấy nói anh ấy hiện giờ đang bận nhiều việc....”

Trên nét mặt Thành Dục hiện lên sự kinh ngạc, anh đương nhiên biết sự xuất hiện của Hạ Mạt Nhân sẽ làm cấp trên vui mừng thế nào. “Xin mời đi theo tôi, tôi nghĩ Kì tiên sinh hẳn sẽ rất cao hứng nếu thấy cô đến đây.”

“Sẽ không quấy rầy đến anh ấy chứ? Tôi nghe nói anh ấy đang gặp gỡ khách hàng....”

“Chắc là sẽ kết thúc nhanh thôi.” Thành Dục đưa cô vào thang máy, đến văn phòng tổng tài, lúc này một người đàn ông chừng năm mươi tuổi vừa vặn đi ra từ văn phòng, Kì Thiên Triệt còn rất lễ phép kính cẩn tiễn đối phương.

Nhưng mà khi ánh mắt anh chạm đến Hạ Mạt Nhân, rõ ràng là bị chấn động,
“Mạt Nhân?”

Anh dùng ánh mắt dò hỏi Thành Dục, Thành Dục chỉ nhún vai. “Tôi nhìn thấy Hạ tiểu thư ở dưới lầu, cô ấy hình như có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

Kì Thiên Triệt xem ra rất vui vẻ, lại có điểm thụ sủng nhược kinh *, “Mạt Nhân, vào đây.”

- Thụ sủng nhược kinh : Vừa mừng vừa lo

Anh đi tới, mời cô vào văn phòng tựa như đang nghênh tiếp một nữ hoàng, khiến cho thư ký ngồi ở ngoài cửa cực kỳ hoảng sợ. Ông chủ luôn kiêu ngạo tự phụ từ trước đến nay, tự nhiên lại có thể quan tâm tới một người con gái như vậy.

Vừa mới bước vào cửa văn phòng, còn chưa kịp thưởng thức không gian xa hoa kia, Hạ Mạt Nhân liền xoay người trừng mắt nhìn anh.

“Gần đây thân thể anh không khỏe sao?”

Không nghĩ tới cô sẽ đặt ra câu hỏi này, Kì Thiên Triệt rõ ràng hơi sửng sốt, sau đó biểu hiện vô cùng khó hiểu nhìn cô.

“Dạ dày của anh...” Ánh mắt của cô nhẹ nhàng lướt xuống bụng anh,
“Bệnh ung thư?”

Anh nhất thời giật mình chết trân tại chỗ, “Em...Làm sao lại biết?”

Hạ Mạt Nhân cũng tròn tròn hai mắt, “Nói như vậy, chuyện anh bị ung thư dạ dày là thật?” Giọng nói của cô có chút run rẩy, thậm chí không dám tưởng tượng hai chữ ung thư này đối với cô mà nói rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Không gian bên trong hoàn toàn tĩnh lặng, không biết qua bao lâu, Kì Thiên Triệt mới khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Mấy tháng trước anh bởi vì áp lực công việc quá lớn, ăn uống không điều độ, cho nên lúc dạ dày đau đến không chịu nổi nữa thì được Thành Dục đưa vào bệnh viện, trải qua một loạt kiểm tra, cuối cùng được bác sĩ chẩn đoán chính xác là mắc bệnh ung thư dạ dày.”

Nhìn thấy trong mắt cô ánh lên sự lo lắng, anh lại vội vàng nói: “Lúc đó anh nghĩ đến bệnh ung thư của mình, không lâu sau sẽ chết đi, cho nên tâm tình rất không tốt, rất khó khăn anh mới có thể chấp nhận sự thật, lúc đó mới bắt đầu tiến hành thực hiện các loại thủ tục nhập viện, lúc đó anh lại té xỉu bởi vì đau dạ dày, đúng lúc một người bạn Mỹ đến Đài Bắc thăm anh, cậu ấy học y khoa, anh té xỉu đúng lúc cậu ấy đang ở bên cạnh.

“Cậu ấy cẩn thận kiểm tra bệnh tình của anh, lại làm một loạt xét nghiệm kỹ càng, cuối cùng mới phát hiện anh kỳ thật là bị sỏi dạ dày.”

Thấy cô rút cuộc thở phào, từ tận đáy lòng, anh cũng không khỏi có chút vui mừng. Cô như vậy là vẫn còn quan tâm đến anh!

“Bệnh sỏi dạ dày nếu không kịp chữa trị, hậu quả về sau cũng rất khó lường, cho nên không lâu sau, anh được đưa lên bàn phẫu thuật, hôm anh đến tìm em cũng là ngày anh mới xuất viện, trên thực tế....Bác sĩ cũng không cho phép anh xuất viện ngay lúc ấy, chẳng qua...” Anh cố chấp nhìn cô, trong ánh mắt chất chứa thâm tình chân thành.

“Mạt Nhân, rất xin lỗi em đêm đó đã mang đến cho em thương tổn to lớn như vậy, anh muốn....Anh có thể bù đắp cho em.”

Hạ Mạt Nhân trước sau chưa hề lên tiếng, độ nhiên nở một nụ cười. “Nam chính yêu nữ chính, đến một ngày đột nhiên phát hiện mình mắc bệnh nan y, vì không muốn liên lụy nữ chính trong những năm cuối đời, liền bịa ra một lời chia tay giả dối để buộc nữ chính ra đi, nam chính nghĩ rằng mình đang làm một việc thật vĩ đại, thậm chí có thể gọi là biểu hiện của thâm tình, nhưng mà sau đó có một ngày lại phát hiện mình thật sự không có bệnh, lại muốn một lần nữa tìm lại nữ chính....”

Nói tới đây, cô dừng lại, nhìn anh cười. “Đúng không Thiên Triệt? Anh chính là con người tự nhận là vô tư kia, tự nhận là nam chính vĩ đại kia, còn tôi chính là người mặc cho anh tùy ý sắp xếp, cho dù anh chết, tôi có thể cũng vẫn tiếp tục không hề hay biết mà hận anh, trở thành nữ chính ngu ngốc của anh?”

“Mạt Nhân, có một số việc”

“Thật đúng là một màn kịch dở thậm tệ mà!” Cô hung hăng cắt ngang lời anh, trong mắt không hề có ý cười đùa, mà là sự oán hận sâu sắc.

“Kì Thiên Triệt, anh rốt cuộc xem tôi là gì chứ? Anh cho là làm như vậy tôi sẽ cảm kích anh, hay là anh cảm thấy mình là người đàn ông tài giỏi nhất trên thế giới này sao? Anh cho là một mình anh gánh chịu hết mọi đau khổ, tôi sẽ hạnh phúc chắc? Vui sướng chắc?”

Nước mắt tràn ra ướt mi, cô rốt cuộc không nén được sự ủy khuất và nổi thống khổ suốt hai tháng nay nữa.

Trước đây cô từng nghĩ, anh thật sự bỏ đi, thật sự là theo như lời anh nói

“Chơi đã chán” mà thôi.

Cô đã nghĩ anh có người đàn bà khác, người đó so với cô đẹp hơn nhiều, so với cô càng đáng được yêu hơn.

Mỗi ngày cô đều nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, nói với chính mình mặc dù cha của đứa bé là một tên khốn, nhưng đứa bé thực sự là vô tội.

Cô oán anh hận anh, nghĩ mình mới là người chịu nhiều ủy khuất đau khổ nhất, vậy mà kết quả lại là, ông trời lại có thể mang đến cho cô một trò đùa lớn như vậy!

Trước đây, anh nói một câu chia tay, cô sẽ ngoan ngoãn rời khỏi bên cạnh anh.

Hiện tại, anh nói một câu bù đắp, cô sẽ lại giống một nhánh hoa tầm gửi chỉ biết ỷ lại một lần nữa bám vào anh như vậy sao?

Nhìn thấy cô khóc, Kì Thiên Triệt đau lòng đến cực độ.

“Mạt Nhân....” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Tha thứ cho anh, anh thừa nhận suy nghĩ của mình lúc đó thực sự rất ngu xuẩn, anh chỉ sợ liên lụy đến em, anh càng sợ.....Bản thân mình có một ngày thật sự chết đi, biến thành một nắm tro tàn, như vậy đối với em mà nói, càng thêm tàn nhẫn. Anh biết em yêu anh, anh không muốn em đau khổ, cho nên thà rằng để em hận anh, anh cũng không muốn nhìn thấy em đau khổ vì anh.....”

Anh gắt gao ôm lấy cô, không chịu rời là một chút sức lực.

Hai tháng qua anh đều sống ở bệnh viện, mỗi ngày đối diện với bác sĩ y tá, tìm cách chữa trị bệnh tình không mấy lạc quan của anh.

Anh dùng mỗi ngày mỗi đêm để nghĩ về cô, muốn cô có thể ở bên cạnh giường mình, muốn cô có thể nắm tay anh, ôm anh, muốn ăn những món do chính tay cô làm, muốn nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô.

Mỗi lần nghĩ đến đau lòng, anh đều kích động muốn gọi điện cho cô, nhưng rốt cuộc sau khi cầm điện thoại trên tay lại nhẩn nhịn buông xuống.

Nếu anh thật sự chết trên bàn mổ, như vậy sẽ chỉ làm cô đau khổ, mà anh không muốn cô khóc, cho nên một mình chịu đựng nỗi sợ phải đối diện với cái chết cùng sự nhớ nhung dày vò.

Hai tháng dần vật, đến tận giây phút anh bình phục xuất viện, anh mới cuối cùng cũng cảm nhận lại được niềm vui sống, dù thể trạng còn hoàn toàn suy yếu vẫn khẳng khẳng muốn xuất viện.

Việc thứ nhất, chính là chạy về căn nhà anh và cô từng cùng chung sống, vội vã muốn thấy cô, muốn trước tiên ôm cô vào trong lòng ngực, nhưng mà anh chỉ đổi lại được sự mất tích của cô, sự oán hận của cô, cùng với sự thống khổ của cô.

Anh không biết mình nên làm thế nào để bù đắp, thậm chí dùng hết mọi biện pháp để khiến cô có thể tha thứ cho anh, thậm chí tỉ mỉ tái hiện lại cuộc

sống chung của họ trước kia từng li từng tí một, chỉ vì có thể làm cô nhớ lại hạnh phúc trước kia.

Đáng tiếc anh thất bại, Mạt Nhân vẫn oán hận anh như cũ.

Anh tự nguyện chấp nhận hậu quả đó, chỉ cần cô không khóc, thì tốt rồi.

Nhưng mà anh lại đã quên, tình yêu vốn có khả năng làm cho người ta rơi nước mắt, cho dù là hận, cũng là chuyển từ dạng này dạng khác, oán hận trước kia, lúc này lại bị vứt bỏ cùng một phương thức nhất định sẽ khóc, sẽ tự vấn bản thân mình rốt cuộc là làm không tốt chuyện gì, là anh suy tính không đủ chu toàn, anh đúng là vẫn làm cho cô khóc.

Thân thể mềm mại hơi run rẩy trong lòng, anh biết mình sẵn lòng dâng toàn bộ thế giới, chỉ vì muốn giành được nụ cười của cô, chỉ tiếc, bản thân mình yêu cô sâu đậm nhất, cũng làm tổn thương cô sâu sắc nhất.

“Tôi sẽ không tha thứ cho anh, tên khốn!”

Mãi một lúc sau, Hạ Mạt Nhân không chịu nổi bật ra tiếng khóc nức nở trong lòng anh, âm thanh ấy cũng làm anh cả người chấn động.

Vùng vẫy thoát ra từ trong lòng anh, tuy rằng khóe mắt cô vẫn còn đầm nước mắt, nhưng lại không che giấu được sự kiêu hãnh và quật cường vốn có của cô.

“Kì Thiên Triệt, tình yêu hai năm tôi dành cho anh, được đổi lấy bằng sự vứt bỏ của anh, trong thời điểm then chốt, anh mang tôi đặt ra ngoài, vứt bỏ tôi ở chỗ khác, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của tôi, thậm chí còn khờ khạo nghĩ rằng làm như vậy là rất tốt cho tôi....”

Cô xóa đi những giọt lệ nơi khóe mắt, lại nói: **“Anh làm như vậy, sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy bản thân mình căn bản không có chút tầm quan trọng, có lẽ lúc đó chúng ta chưa có hôn nhân ràng buộc, nhưng rõ ràng, từ trước tới nay anh chưa hề xem tôi là người thân thiết nhất, xảy ra chuyện, anh có thể nói cho Thành Dục, cũng sẽ không nói cho tôi biết, nếu như đây là thái độ của anh đối với tình yêu, như vậy tôi nghĩ....Tôi cũng không nhất thiết phải kiên trì tiếp tục.”**

“Mặt Nhân.....” Anh gọi lớn, trong tiếng gọi mang theo chút sợ hãi, **“Đừng như vậy.”** Những lời của cô, làm cho anh ý thức rõ ràng dường như mình sẽ đánh mất cô.

“Đối với một người đàn ông căn bản chưa hề xem tôi là người thân, tôi cần gì phải đi bảo hộ? Thiên Triệt, cứ như vậy đi, anh có sự kiêu ngạo của anh, tôi cũng có sự kiên trì của tôi, có lẽ chúng ta, từ đầu đến cuối có lẽ là cũng chưa từng có sự khởi đầu.”

Cô rất đau lòng, bởi vì anh giấu diếm với mình, và đối với anh cô dường như cũng không có đủ sự tín nhiệm.

“Tôi hôm nay đến đây, chính là muốn chứng thực chuyện này, cũng không phải là muốn quay lại với anh, nếu anh còn tôn trọng lời nói của tôi, sau này.....Không cần gặp lại, tình yêu của anh tôi thừa nhận không gánh vác nổi, mà tôi có muốn, anh cũng không thể mang lại.”

Cô phải đi, nhưng cánh tay đột nhiên lại bị nắm chặt. Kì Thiên Triệt biểu lộ sự đau khổ, vẻ mặt hồ thẹn, **“Muốn anh làm thế nào, em mới có thể tha thứ cho anh?”**

“Chờ tới khi anh thật sự học được thế nào là yêu và được yêu, rồi nói sau.”

“Mặt Nhân.....”

“Buông tay tôi ra, tôi hiện giờ sống rất tốt, có người mới cùng chung sống, sau này không cần lại đến quấy rầy tôi”

“Em nói cái gì?” Vẻ mặt của anh giống như bị sét đánh, **“Em chung sống với người khác?”** Sao có thể như vậy? Tài liệu anh điều tra được rõ ràng không phải như thế!

Cô quay đầu lại, cười đến lạnh lòng, **“Thế nào? Tôi không thể lại có người thích? Đừng quên, lúc trước là chính tay anh đẩy tôi ra khỏi cuộc sống của anh, hiện tại cần gì phải bày ra vẻ mặt người chồng bị ruồng bỏ?”**

“Anh không cho phép em có người đàn ông khác!” Anh bá đạo rống lên, muốn lại đem cô ôm vào lòng, nhưng Hạ Mạt Nhân lại nhanh nhẹn tránh được, trước lúc ra khỏi văn phòng còn lưu lại một câu.

“Tạm biệt, Kì Thiên Triệt, tạm biệt.”

Mặc dù hiểu rõ Kì Thiên Triệt không phải mắc bệnh ung thư, nổi bất an đến mướt mồ hôi lạnh vì anh trong tận đáy lòng rốt cuộc có thể xóa đi, nhưng chỉ cần nghĩ đến trước đây anh tự tung tự tác, vì sự thanh thản của chính mình mà bỏ đi, cũng không quan tâm tới cảm nghĩ của người khác, Hạ Mạt Nhân vẫn không thể tha thứ cho sự ích kỉ của anh.

Đúng vậy! Từ phương diện của cô, anh thật sự quá ích kỷ, mà quan điểm sống của cô và anh lại bất đồng, cô cho rằng hai người yêu nhau, bất luận bần cùng hay phú quý đều nên cùng nhau đối mặt, mà Kì Thiên Triệt chính là kiểu đàn ông điển hình có thể cùng cô chung hưởng phú quý nhưng không thể để cho cô cùng chung hoạn nạn.

Hai người chung sống hai năm, cô đối với hành vi và tác phong của anh cũng có sự hiểu biết nhất định, trong công việc có nhiều áp lực anh cũng không nói với cô, ở trước mặt cô đều luôn luôn bày ra một vẻ mặt tốt nhất.

Kì Thiên Triệt như vậy, khiến cô cảm thấy như một vị thánh, mà tình yêu chân chính, không phải dành cho thần thánh, cô tình nguyện nhìn anh mang

tất cả hi vọng ái ố biểu hiện ra ngoài, cũng không cam tâm nhìn thấy phương diện thánh nhân của anh.

Tâm tình khó có thể trở lại như trước, cô không biết quyết định của mình là đúng hay sai, trên thực tế anh cũng là vì lo lắng cho cô mới giấu nhem bệnh tình lúc đó, chỉ là....Cô không thể chấp nhận lời nói dối có thiện ý này.

Buổi chiều không có tâm trạng đi làm, cho nên cô lại xin nghỉ tiếp nửa ngày còn lại, đến thẳng nơi làm việc của Na Na, nhìn thấy cô đến, Na Na vui mừng như một đứa con nít.

Cô bé ngốc này, từ khoảnh khắc sinh mệnh này xuất hiện bên mình thì liền mang đến cho cô vô số niềm vui bất ngờ, nếu lúc thất tình không có sự bầu bạn của cô nàng này, chỉ sợ cô rất khó nhanh như vậy phần chần trở lại, rất khó tưởng tượng một cô gái tràn ngập sức sống như vậy lại sống trong một gia đình tràn ngập bạo lực, nghĩ cho cùng thì con bé làm sao có thể lớn lên như vậy nhỉ?

Mãi cho đến buổi tối lúc Quan Na Na tan ca, hai cô nàng mới cùng nhau đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn, hai người vừa cười vừa nói, xách theo túi lớn túi nhỏ những chiến lợi phẩm mua được vui vẻ trở về nhà.

Vẫn hệt như mọi khi, Hạ Mạt Nhân nấu cơm, Quan Na Na dọn dẹp phòng ốc, cuộc sống của hai cô gái cũng có thể rất vui vẻ hạnh phúc.

Nếu không có tiếng nhấn chuông cửa chán ghét kia, Quan Na Na nghĩ nó sẽ còn vui vẻ hơn.

Bạn bè của Mạt Nhân không nhiều lắm, ở công ty tuy rằng các mối quan hệ không tệ, nhưng cũng rất ít có người tìm tới cửa, là ai nhấn chuông vào lúc này? Tiền điện nước và các loại phí sinh hoạt khác hai cô đều đã sớm đóng, người chủ cho thuê nhà cũng mang cả gia đình đi du lịch Australia, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không xuất hiện mới phải nha.

Cho nên khi con bé vừa cầm theo cây lau nhà vừa đi ra mở cửa, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một người vô cùng điển trai, thì lập tức hoảng sợ.

A....Nói chính xác là vô cùng điển trai, dáng người cao to, rắn rỏi uy phong, xem chừng cỡ hai mươi tám hai mươi chín tuổi, mày đẹp, mắt đẹp, chẳng qua ánh mắt sắc bén mà thâm thúy, giống như ẩn chứa vô số những suy tính sắc sảo khó lường.

Người này chỉ đứng tại đó, liền có thể cảm nhận được một áp lực vô hình toát ra từ người anh, sự vương giả bẩm sinh, đại khái như có dáng vẻ không giận mà uy.

“Tiên sinh, ngài đây là?” Quan Na Na không khách khí hỏi.

“Nhà của Hạ Mạt Nhân, có phải là ở đây không?” Kì Thiên Triệt đánh giá người con gái trước mặt. Dáng người gầy gò, mái tóc ngắn nhuộm vàng,

đôi mắt to tinh ranh, trong ánh mắt lóe ra chút tà khí, nhưng chỉ trong nháy mắt, chút tà khí kia đã bị cô khôn khéo giấu dưới vẻ khờ dại.

Khi ánh mắt anh lướt qua vành tai trái của người trước mặt, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, anh liền khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

“Na Na, ai nhấn chuông cửa vậy?”

“Không biết nữa, nhưng mà vẻ mặt rất dữ tợn, có vẻ rất giống người xấu, Mạt Mạt chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

Nghe vậy, nếu không phải anh tu dưỡng đủ tốt mà nói thì Kì Thiên Triệt đã tức giận đến thiếu chút nữa muốn đánh người.

Một lúc sau, Hạ Mạt Nhân từ trong nhà bếp chạy ra, trên người còn đeo tạp dề, lúc cô nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa, thì không khỏi kinh ngạc.

“Anh....Anh sao lại ở đây?”

Kì Thiên Triệt một mặt lạnh lùng nhìn Quan Na Na thấp bé đang lải nhải không ngừng, một mặt lại nói với Hạ Mạt Nhân. **“Người trong lòng mà em nói tới, sẽ không phải là cô nhóc này chứ?”**

“Nè, nè, nè!” Bị gọi là cô nhóc Quan Na Na vô cùng khó chịu, **“Vị tiên sinh này, mắt của anh để ngoài cửa sổ thì đừng tùy tiện đi gặp người ta, ai là cô nhóc? Nói rõ xem, ai là cô nhóc hả!”**

Cô thừa nhận mình thấp bé, được rồi, tuy rằng không vượt qua được ngưỡng 160, nhưng dù sao cũng được 158, chẳng qua Mạt Nhân nhà mình đáng người rất chuẩn, với chiều cao 170 đứng trước mặt, thì cô dĩ nhiên tương đối thấp hơn một chút.

Không để ý tới kháng nghị của Quan Na Na, Kì Thiên Triệt tiến vào bên trong, đánh giá nơi ở mới của Hạ Mạt Nhân.

So với chỗ ở cao cấp trước kia, điều kiện của nơi này có thể nói là kém tới cực điểm, phòng khách nhỏ, phòng ngủ nhỏ, ngay cả nhà bếp xem ra cũng chưa tới được 36 thước vuông, nhưng mà cũng may là không có người đàn ông gì đó, xem ra anh quả thực là bị lừa giỡn.

Nhưng mà điều kiện như vậy, Mạt Nhân của anh làm sao chịu đựng được?

Quan Na Na bị xem nhẹ thì vô cùng tức tối quơ quơ cây lau nhà kêu loạn lên, **“Này, ông sao có thể tùy tiện xông vào nhà người ta? Ông tên họ là gì? Tôi cảnh cáo ông đó....”**

Thấy anh đánh giá bốn phía một vòng, lại dờn tầm mắt xuống trên người Hạ Mạt Nhân của mình, cô lập tức giống như một đứa bé bảo hộ mẹ, đem thân hình nhỏ nhắn che ở trước người Mạt Nhân, **“Mạt Mạt chính là của tôi, ông tốt nhất cẩn thận một chút cho tôi, không được có ý nghĩ xấu làm bậy với Mạt Mạt nha!**

Kì Thiên Triệt không thềm đếm xỉa cúi đầu, khẽ liếc cô một cái, **“Mạt Nhân, tốt nhất đừng nói cho anh biết, em có thể chịu đựng được cô nhóc thần kinh này.”**

Hạ Mạt Nhân không nghĩ tới anh sẽ đến, càng không nghĩ tới có một ngày rơi vào tình cảnh trước mắt, cô trừng mắt nhìn anh, mang theo chút bức dọc.

“Kì tiên sinh, nhà của tôi không chào đón anh, hơn nữa tôi thích ai cũng không liên quan đến anh, mời anh về đi.”

“A, a, a, thì ra ông chính là kẻ bạc tình trong miệng chứa nghìn dao găm mà Mạt Mạt nhà tôi nói!” Quan Na Na lập tức phô bày ra bộ dạng hung thần muốn giết người, **“Cút! Nhà của tôi không chào đón ông, tên bạc tình Trần Thế Mĩ, sao còn có mặt mũi trở về tìm Mạt Mạt nhà tôi? Thật là biết cách khoa trương nha! Năm nay người không biết thẹn sao càng ngày càng nhiều thế không biết...”**

Thấy cô bé càng mắng càng hăng say, Hạ Mạt Nhân cũng vô lực, mà Kì Thiên Triệt lại còn tức giận thẳng thừng cảnh cáo con bé.

“Tiểu thư, xin cô tôn trọng chính mình cũng tôn trọng người khác, cái gì mà Mạt Mạt nhà cô, Mạt Mạt của cô, hành vi của cô làm cho tôi nghi ngờ cô căn bản là một người đồng tính luyến ái!”

Tuy rằng đối phương đúng là một người con gái, nhưng vẫn khiến anh rất cay đắng. Mạt Nhân của anh cùng người con gái này ở cùng dưới một mái nhà, ghê tởm hơn chính là, rõ ràng là Mạt Nhân của anh, lại bị đối phương gọi là Mạt Mạt nhà tôi.

Một câu người đồng tính luyện ái của anh, khiến Quan Na Na mở to hai mắt, cũng lộ ra vẻ mắt hung phấn, **“Trời ơi, mắt nhìn của ông cũng thật lợi hại nha, lại có thể nhìn ra tôi là người đồng tính luyện ái, tôi nói cho ông biết nha”** con bé lấy tay che miệng, thần bí như vậy hạ giọng, **“Mạt Mạt nhà tôi là nữ, mà tôi thì chính là chữ T hoàn mỹ nhất trên đời này, với bất kỳ người nào tôi cũng có thể thề nhất định sẽ bảo vệ Mạt Mạt của tôi thật tốt, làm cho cô ấy trở thành một người có thể khiến cho các bà khác đều phải hâm mộ, ghen tỵ nha..”**

“Đủ rồi!”

Rốt cuộc nghe không được nữa, Kì Thiên Triệt cắt ngang lời nói xằng bậy của nó, một tay nắm lấy cổ tay Hạ Mạt Nhân kéo ra ngoài.

“Theo anh trở về, anh sẽ không để cho em cùng với một kẻ tâm thần như vậy ở chung một chỗ.”

“Buông tôi ra, anh muốn làm gì?” Hạ Mạt Nhân dùng sức gỡ cánh tay anh ra, **“Chẳng biết vì sao chạy đến nhà của tôi, còn nói những lời không thể**

hiếu nổi, Kì Thiên Triệt, chẳng lẽ anh đã quên sáng nay tôi đã nghiêm túc nói qua với anh, chúng ta chia tay sao?”

Nhắc tới chuyện này anh lại càng tức giận, giọng điệu rất mềm mỏng chất vấn: **“Chẳng lẽ em thật sự muốn cùng với đứa con gái đầu óc có vấn đề này làm đồng tính luyện ái?”**

“Đồng tính luyện ái thì sao chứ?” Khẩu khí của cô cũng không được tốt, **“Đàn ông đã không còn đáng tin tưởng nữa, chỉ bằng giao tâm tư mình cho một người con gái.”**

Cô biết trong lời nói của mình có chút cường điệu, nhưng chính là không chịu được đến lúc này, anh vẫn giữ cái bộ dạng ương ngạnh và bá đạo như trước.

Câu trả lời này khiến Quan Na Na vừa chạy như bay bổ nhào vào người cô, vừa đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng ngực cô sau đó không ngừng dụi dụi, rồi mới ra vẻ thị uy ngẩng đầu nhìn về phía Kì Thiên Triệt. **“Mặt Mặt nhà tôi là đáng yêu nhất.”**

Kì Thiên Triệt cảm thấy nguyền rủa ken két, nhưng lại không dám tức giận với người con gái yêu dấu.

Sự tình sao lại có thể phát triển đến tình trạng này?

Mặt Nhân của anh nếu thật sự... Vậy... Vậy anh nên làm gì bây giờ?

Chương 3

“Gần đây doanh thu của công ty chúng ta thật sự là càng ngày càng...kém hơn, nếu không phải tháng trước tiếp nhận kế hoạch trang hoàng cho một khách sạn, chỉ sợ tiền lương tháng này và tháng sau đều không phát được.”

“Mạt Nhân, cô biết đó, chúng ta vốn chỉ là một công ty nhỏ, không thể so sánh với những công ty thiết kế nổi tiếng, hơn nữa gần đây lại đang là mùa ế ẩm—”

“Lí tổng, ngài gọi tôi đến văn phòng, rốt cuộc là muốn nói với tôi chuyện gì?”

Hạ Mạt Nhân rất ít thấy cấp trên của mình nói một mạch nhiều chuyện như vậy, người đàn ông chất phát thành thật trước mắt này bình thường chỉ biết lộ ra vẻ thẹn thùng mỉm cười với nhân viên, có nói cũng chưa bao giờ quá ba câu, nhưng hôm nay lại suýt chút nữa phá kỷ lục thế giới.

Chỉ thấy khuôn mặt đối phương lập tức đỏ ửng lên, mặc dù đã ở tuổi trung niên, cũng không học được một chút dáng vẻ thương nhân và sự thâm độc của người làm ăn.

“À....Tôi, tôi không biết mình gần đây mất đi vận may, chuyện này...Cô đã từng nghe nói tới tập đoàn Lăng Thiên chưa? Công ty bọn họ trước đây không lâu đã hao tổn một số tiền lớn quyết định mua một tòa nhà mới xây trong khu vực, chính là khu chung cư cao cấp Bích Vân Các được quảng cáo tuyên truyền rầm rộ. “

Hai năm trước, Bích Vân Các là của tập đoàn Tiêu Hạ nào đó cùng nằm trong khu vực hoàng kim, trước khi nhà ở còn chưa được tiến hành xây dựng, đã tiến hành quảng cáo trên đường phố và TV

Không lâu trước, nghe nói khu đất đó bị tập đoàn Lăng Thiên thu mua, chi tiết trong chuyện này cô không hiểu nhiều lắm, hướng chi động đến những việc liên quan đến Kì Thiên Triệt, cô có thể trốn tránh liên trốn tránh, chính vì vậy không hiểu sao ông chủ lại đột nhiên nhắc tới chuyện này với cô.

Thấy cô nhú mày, đối phương lại tiếp tục nói: **“Tập đoàn Lăng Thiên đã hao tổn mua khu chung cư mới xây với giá cao, về phần trang hoàng bên trong....”**

Hạ Mạt Nhân dường như đã hiểu, **“Ý của Lí tổng chính là, hy vọng công ty chúng ta có thể lấy được dự án trang hoàng nơi đó?”**

“Trên thực tế...thư ký của tổng tài tập đoàn Lăng Thiên hôm qua có đến tìm tôi, anh ta nói, toàn bộ Bích Vân Các đều có thể giao cho chúng ta làm, nhưng có một yêu cầu.....” Ông dừng trong chốc lát rồi lại nói: **“Anh ta hy vọng công ty chúng ta do cô đảm nhiệm chức vụ thiết kế trưởng, hoàn thành thiết kế sửa sang tòa nhà.”**

“Ông nói gì ? Tôi....Một mình hoàn thành?” Cô nhấn mạnh chỉ vào chóp mũi mình, tựa như đang cố gắng tiêu hóa hàm ý trong lời nói của cấp trên.

Tuy rằng thiết kế nội thất đúng là thế mạnh của mình, nhưng sửa sang một tòa cao ốc đều phải tự hoàn thành một mình, yêu cầu này quả thật là một loại yêu cầu có tính thách thức cao.

“Mạt Nhân, cô và tổng tài tập đoàn Lăng Thiên khi đó....Có phải có liên quan gì tới nhau không?”

Tuy rằng ông hướng nội, nhưng việc đó ông không hề có vẻ khờ khạo.

Khi thư ký của tổng tài tập đoàn Lăng Thiên tìm gặp ông, đề cử Mạt Nhân đứng đầu nhóm thiết kế, ông cũng đã đoán được trong chuyện này nhất định có nguyên nhân nào đó.

“**Tôi.....**” Hạ Mạt Nhân nhất thời không biết nên giải thích với đối phương như thế nào.

Cô thật sự không nghĩ tới Kì Thiên Triệt sẽ sử dụng chiêu thức này, từ sau khi anh bị Na Na làm cho tức giận bỏ đi, thì tựa như không khí biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Nói không khĩ tới anh chút nào quả thực là gạt người, huống chi bây giờ còn biết được lúc ấy anh nói chia tay đích thực là có nguyên nhân, điều này làm cho cô vừa yêu anh, nhưng mặt khác cũng vừa oán hận anh.

Tâm tư của chính mình mơ hồ hỗn loạn, nhưng rốt cuộc cô cũng đành phải để cho tình cảm tùy ý giằng co như thế.

Nhưng vốn đang nghĩ rằng sự bỏ đi của anh là biểu hiện của sự buông tha, không nghĩ tới đột nhiên kẻ gian kia lại dùng đến chiêu thức này, quả nhiên làm cho cô trở tay không kịp, xem ra đấu với một thương nhân khôn khéo, quả thực mình không phải đối thủ.

“**Sorry! Có lẽ tôi không nên hỏi nhiều như vậy.**” Lí tổng thấy trên mặt cô lộ vẻ khó xử, hiểu được câu hỏi của mình có thể liên quan đến việc riêng của đối phương, liền nói, “**Nếu cô cảm thấy tập đoàn Lăng Thiên đưa ra yêu cầu quá khó xử, hoặc là cô cũng không muốn đảm nhiệm chức vụ nhà**

thiết kế của bọn họ, tôi có thể gọi điện thoại từ chối thỉnh cầu bọn họ đưa ra.....”

“Lí tổng.” Cô đột nhiên đứng dậy, ngăn lại động tác cầm lấy điện thoại của ông, **“Hẹn thời gian cụ thể đi, tôi sẽ gặp tổng tài của Lăng Thiên.”**

Hạ Mạt Nhân biết bản thân mình không phải thần cũng chả phải thánh nhân, nhưng cô đến công ty mới hai tháng, vẫn được cấp trên chiều cố và quan tâm, muốn cô cứ như vậy mặc cho công ty mất đi một cơ hội kiếm tiền, lại khiến cho ông chủ kinh doanh chật vật, cô tuyệt đối không làm được, chính vì vậy, cô quyết định tiếp nhận thử thách này.

Lần thứ hai tới tập đoàn Lăng Thiên, lần này nữ nhân viên tiếp tân có kinh nghiệm lần trước, không để cô chờ lâu liền cho cô lên lầu, chỉ là Kì Thiên Triệt đang trong phòng họp chủ trì cuộc họp đại hội cổ đông, cho nên cô vẫn là ngồi trong phòng khách đợi anh suốt hai mươi phút.

Lúc cô được thư ký của Kì Thiên Triệt đưa đến văn phòng anh, đã sắp đến ba giờ chiều, nếu anh lại chưa chủ trì xong cuộc họp, cô hoài nghi chính mình chỉ sợ cũng muốn ngủ gật trong phòng khách.

Lần trước chưa xem xét văn phòng anh tỉ mỉ, là bởi vì bản thân mình đang trong cơn thịnh nộ, nhưng lần này, cô vẫn không có tâm tình đánh giá không gian xa hoa này như trước, bởi vì trong đầu cô đầy ắp sự mệt mỏi.

Sau bàn làm việc, cô lần đầu tiên nhìn thấy biểu hiện ra bên ngoài của Kì Thiên Triệt ở công ty, loại khí thế vương giả không hề nổi giận mà vẫn rất uy nghiêm này.

Trước đây, anh chưa từng cho cô thấy qua bộ dạng vừa sắc bén lại vừa lạnh lùng như vậy, trong cuộc sống nhàn rỗi ở nhà, anh luôn có thừa sự tao nhã, phong thái quý phái bức người, hiển nhiên là hình mẫu điển hình của một thiếu gia nhà giàu trong xã hội thượng lưu.

Không nghĩ tới, tại nơi anh làm việc, lại để cho cô phát hiện ra một phương diện khác của anh.

Hạ Mạt Nhân tưởng rằng mình đến sẽ khiến cho anh đứng dậy nghênh đón giống như trước đây, hoặc là nhân cơ hội này nói với cô những lời bắt đầu lại lần nữa gì đó, nhưng hôm nay biểu hiện của Kì Thiên Triệt hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô.

Nhìn thấy cô bước vào văn phòng, anh chỉ gật đầu với cô, rồi đưa tay ra hiệu cho cô ngồi xuống. **“Chờ một chút, anh đang ký mấy tập tài liệu quan trọng, cho anh mười phút.”**

Nói xong, liền không hề để ý tới cô, hoàn toàn xem cô là người vô hình.

Trong lòng cô lập tức nổi lên một chút bất mãn. Cái gì chứ! Tự nhiên dùng loại thái độ thờ ơ này đối xử với cô, vài ngày trước anh rõ ràng còn ôm cô ở

chỗ này, nói những chuyện ma quỷ linh tinh bắt đầu lại lần nữa gì đó cơ mà.....

Chính là bởi vì anh phớt lờ cô, cô chỉ có thể vẫn trừng mắt nhìn anh mà sinh ra hờn dỗi, chính là nhìn rồi lại nhìn, sự tức giận không biết từ lúc nào đã biến mất, trở thành quan sát đơn thuần.

Ngồi đối diện bàn làm việc của anh, nhìn thấy bộ dạng chăm chú làm việc của anh, áo somi trắng và cravat kẻ sọc, mái tóc đen thẳng cắt ngắn rũ xuống phủ kín trán, chỉ lộ ra một bên mắt, hàng mi rậm dài thoáng chớp, sóng mũi cao thẳng, đôi môi bạc khêu gợi, nhìn thế nào cũng đều hoàn mỹ.

Trước đây, cô chỉ biết bạn trai mình là người giữa chi long, không phải trong ao vạt, huống chi anh lại khôi ngô tuấn tú, giàu có, khó mà cưỡng lại được.

Còn nhớ lúc hai người mới quen không lâu, đi nhà hàng ăn cơm, nữ quản lí nhà hàng xinh đẹp bèn lợi dụng lúc cô đi toilet phóng ánh mắt quyến rũ mãnh liệt về phía anh, còn liên tục tiếp cận, kết quả Kì Thiên Triệt anh ta chẳng những không cảm kích, ngược lại còn trách cứ nữ quản lí kia quấy nhiễu tình dục với anh, cuối cùng khiến cho người ta tự nhận lỗi từ chức, mà theo cách nói của anh, đối với loại người xun xoe bợ đỡ này, anh thật sự không có hứng thú, huống chi loại phụ nữ lỗ mãng này cũng không phải thức ăn của anh.

“Mặt Nhân....Có nghe anh nói không?”

Mãi đến khi tiếng nói trầm âm mạnh mẽ dễ nghe của anh rót cuộc truyền vào tai cô, Hạ Mặt Nhân mới lấy lại tinh thần, ngượng ngùng phát hiện ra sự thất lễ của mình.

Đáng ghét! Cô sao lại lơ đãng thất thần, chỉ vì nghĩ đến anh.

Chán nản ngược mắt, chỉ thấy Kì Thiên Triệt đã thu dọn tài liệu trên bàn, đem nửa thân trên của mình vùi trong chiếc ghế bọc da màu đen, ánh mắt lộ vẻ đang suy nghĩ, bên môi lộ ra một nụ cười tinh quái.

Cô cảm thấy bản thân mình lúc này có chút giống với một tên hề, hoàn toàn bị anh bắt gập vẻ xấu hổ.

“Hôm nay tôi đến....”

“Là muốn bàn luận với anh về công việc cụ thể của Bích Vân Các sao?

Anh biết Thành Dục đã nói rõ chi tiết với Lí tổng giám đốc của công ty em.”

“Vì sao chỉ cần một nhà thiết kế là tôi? Anh có biết việc này có chút ép buộc, hoặc là anh từ đầu đã không có thành ý cùng công ty chúng tôi hợp tác?”

Sau khi khôi phục lại sự điềm tĩnh, Hạ Mạt Nhân rút cuộc nhớ tới mục đích chuyến đi này của mình.

Kì Thiên Triệt nhướn cao mày, lộ ra dáng vẻ tươi cười vô hại, **“Thế nào? Em không phải là sợ hãi chứ? Hay là cảm thấy chính mình không thể đảm nhiệm?”**

Giọng điệu khinh thường của anh khiến cô bất mãn. **“Từ trước đến nay tôi luôn tự tin với năng lực của chính mình.”**

“Vậy là tốt rồi.” Nói xong, liền lấy một tập tài liệu từ trên bàn đưa tới trước mặt cô.

“Đây là tư liệu về Bích Vân Các, tổng cộng phân ra ba tòa nhà lớn ABC, mỗi tòa nhà có mười tám tầng, diện tích lớn nhất là hai trăm hai mươi mét vuông, nhỏ nhất là chín mươi bốn mét vuông, nếu em cảm thấy năng lực của mình không có vấn đề, anh sẽ sắp xếp cho Thành Dục dẫn em đi xem hiện trường, ba ngày sau anh muốn xem bản thiết kế mẫu em

mang đến, nếu có thể, hai công ty chúng ta có thể thành công ký kết hợp đồng. “

Anh nói liền một mạch, tựa như cô thật sự cũng chỉ là một đối tượng hợp tác bình thường mà thôi.

Hạ Mạt Nhân hoài nghi nhìn anh một cái, mới để mắt nghiên cứu văn kiện trước mắt.

Bên trong có một phần giới thiệu về Bích Vân Các, cách diễn đạt hết sức đơn giản, cũng rất kỹ càng tỉ mỉ, làm cho người ta vừa đọc thì liền mê mẩn, bên cạnh còn kèm thêm ảnh chụp, là hình dáng bên ngoài của Bích Vân Các.

“Ngoài ra, anh còn có một điều kiện ——”

Trong lúc Hạ Mạt Nhân đang xem tài liệu, trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói dễ nghe của Kì Thiên Triệt.

“Nếu Lăng Thiên cùng quý công ty ký kết hợp đồng, anh sẽ cấp cho em văn phòng chuyên dụng.”

Thấy cô ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu, anh tiếp tục nói, “Anh muốn em đến làm việc trong cao ốc tập đoàn Lăng Thiên, cho đến lúc công việc kết thúc.”

Giấu đầu lòi đuôi rốt cuộc cũng đến lúc lộ ra!

Hạ Mạt Nhân lạnh lùng xem xét anh. Chỉ biết anh là người làm ăn, người như thế sẽ không dễ dàng đem cái dự án mà mọi người đều cố muốn tranh giành tùy tiện giao cho công ty nhỏ của cô thực hiện, quả nhiên mục đích của anh là cô.

Kì Thiên Triệt liền nói, **“Em sẽ có thư ký riêng của mình, anh cũng sẽ điều động một vài nhân viên hỗ trợ, bất cứ lúc nào cũng nghe theo sự phân công của em, về phần thời gian làm việc, là theo thời gian làm việc bình thường của tập đoàn Lăng Thiên mà đi về, nếu em không có ý kiến, chờ em mang bản thiết kế sơ bộ tới, anh cảm thấy có khả năng, lúc đó sẽ có thể ký hợp đồng.”**

Không đợi cô cất tiếng, anh lập tức ngắt lời, **“Đương nhiên, em có thể từ chối đề nghị của anh, dù sao đó cũng là vấn đề tự do cá nhân, chỉ là...”**

Anh cười, mang theo sự tự tin, **“Nếu em không đồng ý, anh còn có rất nhiều công ty thiết kế có thể liên hệ, em biết đó, trong lĩnh vực thiết kế này bọn họ cạnh tranh rất ác liệt, vả lại.....”**

Anh nghiêng người về phía trước, đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa hai người. **“Anh biết tình trạng công ty nhỏ của em, nếu mấy tháng kế tiếp lại tiếp tục không có môi làm ăn, chỉ e không lâu nữa sẽ phải đóng cửa.”**

Anh chậm rãi đứng thẳng dậy, mở rộng hai lòng bàn tay, bày ra vẻ mặt khôn khéo và không cho phép phản kháng của một thương nhân, “**Quyền lựa chọn là ở em, anh cho em thời gian.**”

Hạ Mạt Nhân chỉ có thể tức tối trừng mắt nhìn anh không tha. Người đàn ông này căn bản trước khi đưa ra yêu cầu như vậy đã liên điều tra rõ toàn bộ về công ty của cô, hiển nhiên là tìm hiểu ở cả vấn đề tương lai, khiến nàng ngáy ngốc suốt cả từ lúc đi làm đến tận giờ tan tầm, giống như kẻ ngu ngốc không trưởng thành.

Chỉ có điều chiêu này rốt cuộc là vì cái gì? Lấy lui làm tiến?

Nâng tầm mắt, Hạ Mạt Nhân nhàm chán nhìn máy tính trước mặt, bên trong là kiệt tác cô vất vả suốt cả buổi sáng.

Hơi mệt, cô ê ẩm, đôi mắt chăm chú nhìn máy tính trong một khoảng thời gian dài cũng rất đau nhức, cô dịch chuyển thước ngắm di động, nhẹ nhàng trượt trên màn hình máy tính.

Không nghĩ tới cô lại sẽ đáp ứng điều kiện của Kì Thiên Triệt, ngoan ngoãn đến làm việc ở tập đoàn Lăng Thiên.

Còn nhớ sau khi đồng nghiệp cùng công ty biết được chuyện này, mọi người đều lộ ra dáng vẻ không thể tin được, cô giống như cá chép vượt long môn,

nghiêm nhiên tốt số được kiểu công ty lớn như Lăng Thiên lựa chọn, còn được chọn đứng đầu nhóm thiết kế.

Đối diện với sự hâm mộ của đồng nghiệp, cô thật sự là vô cùng bất đắc dĩ, sau khi Na Na biết được chuyện này cũng tức giận đến la hét ầm ĩ, luôn miệng nói rằng Kì Thiên Triệt có âm mưu, muốn cô đừng bị mắc mưu.

Cô cũng không muốn bị Kì Thiên Triệt chi phối, nhưng mà nếu cô không đáp ứng yêu cầu của anh, như vậy công ty nhỏ của cô quả thực không lâu nữa sẽ đối mặt với nguy cơ đóng cửa.

Hơn nữa cô càng biết rõ hơn về một vấn đề đó là, với những thủ đoạn nham hiểm của Kì Thiên Triệt trên thương trường, làm không tốt sẽ trực tiếp kết liễu công ty của cô, cho dù cô lại đi tìm công việc khác, kết quả cuối cùng vẫn là giống nhau, cô căn bản trốn không thoát bẫy của anh.

Đánh giá văn phòng xa hoa trước mắt, bốn phía bày đầy cây xanh, rèm cửa sổ sát đất là màu hồng phấn cô thích nhất, chân màn còn được phối những dải ren lụa xinh xắn.

Trước nay cô quả thực luôn có hứng thú với ren lụa, trước đây lúc sống chung với Kì Thiên Triệt, toàn bộ rèm cửa trong nhà đều được cô thiết kế thành có đường viền ren lụa gì đó, bao gồm khăn trải giường, sofa.

Không nghĩ tới Kì Thiên Triệt cũng lại biến rèm cửa sổ trong văn phòng thành như vậy, hoàn toàn không phù hợp với không gian thương mại hóa xung quanh, nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm thấy tươi mát và nhẹ nhàng.

Cô không phủ nhận lần đầu tiên chính mình nhìn thấy bức màn cũng vô cùng kinh ngạc, diện tích văn phòng rất lớn, loại trừ một bộ trang thiết bị làm việc hoàn chỉnh, anh còn vừa đặt một cái tủ lạnh nhỏ, bên trong chất đầy những thức ăn vặt mà cô thích.

An bài hết toàn bộ những việc này, không khó đoán ra anh căn bản là đang dùng chính sách dụ dỗ, bắt quá, cô vẫn là vô cùng cảm động.

Nhưng mà tới nơi này làm việc suốt một tuần, ngoại trừ ngày đầu tiên Kì Thiên Triệt đưa cô đến văn phòng ra, mặt khác, vài ngày nay chưa từng xuất hiện ở công ty, trong lòng cô mơ hồ có chút mất mát, rồi lại không biết chính mình rốt cuộc mất mát điều gì.

Cô muốn biết anh vì sao không tới công ty. Nhưng là biết rõ hiện tại mình căn bản không có tư cách đó, nhân viên của tập đoàn Lăng Thiên quả thực được đào tạo vô cùng tốt, ngay cả sau khi ăn xong cũng sẽ không có hội họp

tám chuyện, bởi vậy cô cũng không có cách nào biết được ông chủ đi đâu từ lời nói của những nhân viên.

Đang nghĩ ngợi, cửa chính văn phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, càng làm cho cô không tưởng tượng nổi chính là, người đi vào lại là Kì Thiên Triệt.

Anh lộ ra dáng vẻ tươi cười máy móc, giơ cổ tay rám nắng về phía cô.

“Đã đến giờ cơm trưa, còn hết mình như vậy sao? Thu dọn một chút, ra ngoài ăn cơm.”

Cô ngẩn ra, lại có chút bối rối.

Từ sau khi anh đưa ra lời chia tay vào đêm Valentine đó, hai người vẫn chưa cùng nhau ngồi lại ăn một bữa cơm, nhưng hiện tại.....

“Thế nào?” Anh nhướn cao mày, “Là chê bộ dạng khách hàng lớn của em quá keo kiệt, hay là em đã có hẹn? Anh mới đi công tác từ Hongkong về, liền trực tiếp đến công ty còn chưa về nhà, trên thực tế, anh có chút vấn đề muốn thảo luận cùng em về phương án thiết kế Bích Vân Các.”

Xem đi! Người đàn ông này cho tới tận lúc này đều là luôn tự tin như vậy, lúc nào cũng sẽ tự mình đưa ra điều kiện, tìm ra vô số lý do kiểm soát, khiến cho người ta căn bản không thể nào cự tuyệt.

Vấn đề là, cô không thể muốn cự tuyệt là cự tuyệt được.

Gật đầu, Hạ Mạt Nhân ngoan ngoãn đứng dậy, cô thuyết phục chính mình có thể cự tuyệt lời mời của anh sau khi chỉ còn lại hai người, nhưng không cách nào cự tuyệt ở nơi có liên quan đến công việc chung, dù sao thân phận hiện tại của anh chính là cha mẹ của công ty nhỏ kia.

Hai mươi phút sau, cô được đưa đến một nhà hàng với bầu không khí tuyệt vời, người phục vụ lễ phép đem thực đơn in chữ mạ vàng đặt trước mặt hai người, Kì Thiên Triệt tùy tiện lật vài trang.

“Tôi muốn một phần trứng cá trích, một phần soup kem thịt cua, một phần canh đuôi bò, gà hầm Caucasus, thịt bò hành băm, một ly rượu đỏ, một ly trà chanh lạnh, ngoài ra còn thêm một đĩa salad hoa quả.”

“Nhớ kỹ, thịt bò hành băm, không cần cho nhiều hành băm lắm, canh đuôi bò không cần cho gừng, cảm ơn.”

Mãi đến khi người phục vụ tươi cười rời đi, Hạ Mạt Nhân vẫn chưa lấy lại tinh thần từ trong sự kinh ngạc.

Người đàn ông này lại có thể hiểu rõ khẩu vị của cô như vậy? Anh biết cô không thích hành, gừng, và tỏi, trước đây lúc hai người đi nhà hàng ăn cơm, lần nào anh cũng yêu cầu người phục vụ dặn dò nhà bếp chú ý khi nấu, không nghĩ tới.....

Nén sự cảm động xuống đáy lòng, cô mạnh mẽ uống một hớp nước để tự trấn an, điều gì cũng chưa nói ra.

Từ lúc nào, anh trở thành người hiểu rõ về cô nhất? Chẳng qua chỉ trong hai năm gần gũi, đã nắm được mỗi một sở thích của cô rõ ràng như thế.

Cho dù là người mẹ tự mình nuôi cô từ nhỏ đến lớn, hiện giờ đã đi dân ra nước ngoài, lúc nấu ăn cũng sẽ quên mất thói quen của cô.

“Suy nghĩ gì vậy?” Đúng lúc này, giọng nói dễ nghe của anh phát ra, mang theo sự vui vẻ.

“À....” Cô lắc đầu, nét mặt có chút không được tự nhiên. **“Chuyện đó....Anh mới trở về từ Hongkong sao?”** Khó trách mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện ở công ty, thì ra là đã đi công tác.

“Đúng vậy, có một cuộc họp rất quan trọng anh nhất thiết phải tự mình tham dự, lúc đó đi gấp quá, cho nên không đủ thời gian nói cho em biết.”

Kì Thiên Triệt uống rượu đỏ bồi bàn đưa tới, lén liếc mắt nhìn cô một cái, thành công nhìn thấy một chút mát mát trong đáy mắt cô.

Trước kia mình đi đâu, khẳng định sẽ nói cho cô biết trước tiên, xem ra Mạt Nhân của anh có chút mát hứng.

Trên thực tế, mấy ngày nay ở Hongkong, anh cũng rất nhớ cô, chẳng qua trò chơi vừa mới bắt đầu, anh sẽ không sớm như vậy liền tự mình ngửa bài.

Hơn nữa thông qua cơ sở ngầm trong công ty do mình bày ra, anh biết được, Hạ Mạt Nhân của anh quả nhiên mỗi ngày đều giờ mọi mảnh khoe muốn từ lời nói của những nhân viên khác tìm hiểu hành tung của anh.

Nghĩ đến đây, anh không nén được, ý cười càng đậm.

Người con gái này, rõ ràng rất quan tâm anh, lại còn ra sức bày ra bộ dạng không có gì quan trọng, anh thật muốn xem một chút cô có thể kiên trì trong bao lâu.

“Anh đi đâu làm gì đều không có liên quan đến tôi, cần gì phải nói cho tôi biết?” Cô vội vàng lắc đầu, tim đập nhanh thành thịch.

“Đúng rồi, anh không phải nói cùng tôi thảo luận về thiết kế của Bích Vân Các sao?”

Cảm thấy những lời trò chuyện của hai người trong lúc này quá mức ám muội, Hạ Mạt Nhân vội vàng chuyển đề tài sang hướng khác. **“Mấy ngày nay tôi đã nghiên cứu cẩn thận kết cấu sơ lược của Bích Vân Các, cũng đã thực hiện một loạt phương án, có thể tiến hành theo mấy phương diện quan trọng sau đây....”**

Tiếp đó, cô bắt đầu nghiêm túc giải thích ý tưởng thiết kế của chính mình, Kì Thiên Triệt cũng không ngắt lời, một mực lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng, anh còn có thể gật đầu đồng ý, hoặc là nhú mày trầm tư.

Trên thực tế, đối với phương diện thiết kế này, anh không thực sự hiểu rõ, buôn bán là công việc chính của tập đoàn Lăng Thiên này, về phần phương diện kiến trúc, anh thật sự chỉ là một tay ngang.

Nhưng mà vì Mạt Nhân, anh tìm nhân viên chuyên nghiệp cố gắng học hỏi suốt một tuần, hiểu biết một chút về những khái niệm cơ bản về phương diện kiến trúc, mới quyết định bỏ ra một số tiền lớn mua Bích Vân Các.

Từ trước đến nay chuyên về đầu tư tài chính, tập đoàn Lăng Thiên lần này làm kinh động cả giới thương nhân Đài Bắc, không ít bạn bè từ nước ngoài gọi điện thoại hỏi anh có phải đầu óc có vấn đề không, tự nhiên lại nảy ra ý định bắt đầu chơi đùa trong lĩnh vực bất động sản.

Đối với những lời đó, anh cũng chỉ đơn giản cười cho qua chuyện. Anh là điên rồi, nhưng mà như vậy thì sao, chỉ cần có thể làm cho Mạt Nhân ở bên cạnh mình, đừng nói một tòa nhà Bích Vân Các, cho dù một ngàn tòa nhà anh cũng sẽ mua.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô hết mở lại khép, dáng vẻ thông minh khiến cho anh đặc biệt yêu thích.

Mạt Nhân chính là kiểu phụ nữ này, đã không làm thì thôi, đã làm thì nhất định phải làm được tốt nhất, giống như trước đây cô vẽ truyện tranh thiếu nhi, đều có thể vì một chi tiết nhỏ không hài lòng mà chỉnh sửa đến quá nửa đêm, thế nào cũng muốn phải hoàn toàn hài lòng mới bằng lòng giao bản thảo, người con gái nhỏ bé rất nghiêm túc và có trách nhiệm này, đối với chuyện tình cảm cũng cố chấp như vậy.

Anh quả thực rất may mắn, đã gặp được cô trong cuộc đời này, mà không phải là những người phụ nữ dung tục kia.

Đúng lúc này, vẻ mặt đang từ tốn mà nhợt nhạt của Hạ Mạt Nhân đột nhiên cứng lại, giây tiếp theo, lại cuống quýt che miệng lại, một dáng vẻ rất khó chịu.

Anh lại càng hoảng sợ, **“Mạt Nhân, em làm sao vậy?”**

“Tôi...Dạ dày đột nhiên có chút khó chịu, rất muốn.....” Không đợi nói dứt câu, cô liền chạy như bay về phía toilet, ghé vào trên bồn cầu bắt đầu nôn ra.

Đuổi kịp theo sau, Kì Thiên Triệt lo lắng đứng canh trước cửa toilet, mãi đến lúc cô đi ra, nhìn thấy vẻ mặt cô tái nhợt dị thường, vội vàng tiến đến đỡ lấy cô.

“Có phải những món ăn này không hợp với khẩu vị của em không? Anh đưa em đến bệnh viện nha?”

“Không sao cả, chỉ là....Có lẽ vừa mới ăn một ít thức ăn chứa nhiều dầu mỡ gì đó, cho nên mới.....”

Cô không muốn nói cho anh biết là bởi vì nguyên nhân là do mang thai mới xuất hiện hiện tượng nôn mửa.

Có lẽ là bữa đại tiệc vừa nãy khiến cho cô ngon miệng, trong lúc nhất thời đã quên dạ dày của mình căn bản không thích ứng với những món ăn quá thịnh soạn, mới có thể xuất hiện tình trạng buồn nôn.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Kì Thiên Triệt, cô nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Cô biết rõ sớm hay muộn anh cũng sẽ biết sự thật mình mang thai, nhưng vì cô không thừa nhận quan hệ hiện tại giữa hai người, chưa thích hợp nói ra chuyện này.

Cho nên, chờ thêm một thời gian nữa, để cho quan hệ của họ tiếp tục đơn thuần như vậy là tốt rồi.

Chương 4

Không nghĩ tới buổi trưa hôm sau, cửa văn phòng Hạ Mạt Nhân lại bị người ta đẩy ra lần thứ hai, nhưng lần trở lại này, người đi vào lại là thư ký của Kì Thiên Triệt, trong tay cô có vài túi xách đựng mấy hộp thức ăn, tươi cười, chậm rãi mang thức ăn đến trước bàn cô — bày ra.

“Kì tiên sinh nói dạ dày của Hạ tiểu thư không tốt lắm, cho nên đặc biệt dặn dò tôi đến nhà ăn công nhân viên tìm đầu bếp đặc biệt làm cho cô mấy món ăn nhẹ thanh đạm, hơn nữa lại rất tốt cho dạ dày, không biết có hợp với khẩu vị của Hạ tiểu thư không, nếu không thích, ngày mai tôi sẽ dặn đầu bếp đổi lại món ăn khác.”

Không biết ông chủ của mình gần đây phát điên gì đó, chẳng những yêu cầu cô đem văn phòng này biến thành giống phòng ngủ công chúa, còn tự hạ thấp địa vị cao quý của mình làm một số hành động khiến người khác kinh ngạc.

Nhưng thân là thư ký riêng, cô chỉ quan tâm đến việc ông chủ của mình đúng là một người nghiêm túc với công việc, và lại còn là một người đàn ông có tư duy vô cùng ưu tú, về phần sinh hoạt cá nhân chẳng hề nằm trong phạm vi quản lý của cô.

Hạ Mạt Nhân có chút thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới trải qua sự kiện bữa cơm trưa ngày hôm qua, Kì Thiên Triệt lại làm ra hành động như vậy.

Hai gò má cô ửng đỏ, thấy thư ký riêng của anh vội mang cơm trưa tới cho cô, thật sự có chút ngại ngùng đối với việc nhỏ thế này mà phải làm phiền đến người tài.

“Làm thế nào có thể không biết ngại mà phiền đến Tiêu thư ký, ngày mai...Xin đừng như vậy, sẽ làm tôi không được tự nhiên.”

Đối phương mỉm cười nhún vai. **“Đây chính là chỉ thị của ông chủ chúng tôi mà, nếu tôi không làm theo, không chừng sẽ bị cách chức.”** Nói xong lại nháy mắt với cô mấy cái, **“Tôi đoán ông chủ chúng tôi, có lẽ muốn**

theo đuổi Hạ tiểu thư, bởi vì tôi làm việc dưới quyền ông ấy gần một năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy ông chủ để tâm tới một người con gái nào như vậy đâu.”

Do Hạ Mạt Nhân từ trước tới nay chưa hề đến công ty tìm Kì Thiên Triệt, cho nên Tiêu thư ký dĩ nhiên cũng không biết được chuyện hai người từng qua lại.

Hạ Mạt Nhân chỉ có thể gượng cười, không biết nên trả lời thế nào.

Mãi cho đến khi Tiêu thư ký rời đi, cô mới mở hộp thức ăn ra, toàn bộ thức ăn bên trong đều là những món có lợi cho dạ dày, hơn nữa cũng không phải là những món nhiều dầu mỡ.

Nhìn thấy bữa cơm trưa thịnh soạn, cô không khỏi cảm thấy phiền lòng.

Người đàn ông này nếu thực sự đang dùng chính sách dụ dỗ đối phó với lời của cô, như vậy anh ta.....Đích thực là đã thành công.

Gã đàn ông đáng ghét, cô vừa lẩm bẩm vừa liếc qua. Vừa nhìn thấy hộp thức ăn kia được trang trí tinh xảo bằng lòng đỏ trứng vịt muối, ở giữa hộp thức ăn tạo thành một vòng tròn nho nhỏ đáng yêu, còn có dâu tây tươi cô thích nhất đã được rửa sạch, làm thành chiếc xe salad dâu tây, bụng của cô đã bắt đầu sôi lên ùng ục.

Đang muốn bắt đầu tận hưởng bữa đại tiệc, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, là Kì Thiên Triệt, âm thanh nghe rất âm ỉ, dễ nhận ra là anh đang ở bên ngoài.

“Mặt Nhân, bữa trưa hôm nay vẫn còn hợp với khẩu vị của em chứ?”

“Xin anh, anh làm như vậy sẽ làm cho người ta nghĩ tôi là một người phụ nữ khó chăm sóc, tôi chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ, hơn nữa về sau còn muốn làm việc ở công ty các người trong một khoảng thời gian, ít nhất trước khi tôi chấm dứt công việc ở đây, làm ơn đừng đem tôi liệt vào loại người có địa vị đặc biệt được không?”

Mặc dù đang than phiền về hành động tùy ý của anh, nhưng mà ngay cả chính cô cũng nghe ra được giọng nói của mình khó mà che giấu được hàm ý nũng nịu.

Thái độ của Kì Thiên Triệt ở đầu dây bên kia hoàn toàn không lưu tâm. **“Cơm Tây hôm qua hại em ăn đến nôn, chứng tỏ sức khỏe của nhà thiết kế công ty anh đã bị đe dọa, anh chính là suy nghĩ cho công ty, nếu lỡ em không khỏe, chậm trễ công trình của anh, tổn thất của Lăng Thiên chẳng phải là rất lớn sao?”**

Gì chứ! Hạ Mạt Nhân nhìn không được nhíu mày, nếu anh thật sự lo sợ cô chậm trễ tiến độ, thì nên tìm thêm mấy nhà thiết kế chứ, chỉ cần một mình cô, chuyện này căn bản là đang gây khó dễ nha!

Nghĩ vậy, trong lòng lại không nhìn được mà cảm thấy ngọt ngào. Chỉ tìm một mình cô, chỉ sợ vẫn là nghĩ muốn bù đắp cho cô không phải sao?

Trên đời này có thể có một người đàn ông xem trọng mình như vậy, không phải là một việc rất đáng được ăn mừng sao?

Trong điện thoại, Kì Thiên Triệt nói anh lát nữa còn phải gặp một vị khách, trưa nay không thể ăn cơm cùng cô, cuối cùng nói một câu bye-bye không rõ ràng rồi liền cúp máy.

Tuy rằng trong lòng Hạ Mạt Nhân có chút không muốn, nhưng suy đi nghĩ lại, cô rút cuộc không muốn cái gì chứ? Hiện tại người ta cũng không phải là bạn trai của cô.

Sau khi ăn trưa, bởi vì còn một khoảng thời gian cách giờ làm việc buổi chiều, cô bất tri bất giác dựa vào bàn làm việc thiếp đi, đợi đến lúc cô tỉnh lại, mới phát hiện đồng hồ đã chỉ quá hai giờ.

Cô hết hồn, ngồi thẳng người, một cái áo vest rơi ra khỏi lưng mình, rớt xuống trên mặt đất.

Cô có chút mơ hồ, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ lại việc chính mình bởi vì ánh mặt trời rất dễ chịu, cho nên mới vô tình thiếp đi, nhưng áo vest này từ đâu ra?

Nhặt áo vest màu xám nhạt trên sàn nhà lên, bên trên vẫn còn thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt, đó là mùi hương đặc biệt của người đàn ông kia.

Anh vừa mới ở trong văn phòng của mình sao?

Nếu đúng, anh chắc chắn đã trộm nhìn tư thế ngủ bất nhã của cô thật lâu sao, bởi vì cô luôn không tự tin với tư thế ngủ của chính mình.

Trước đây lúc hai người ở bên nhau, anh luôn luôn thức dậy sớm hơn cô, bởi vì anh nói anh thích nhất nhìn thấy dáng vẻ của cô trong tư thế ngủ bất nhã, bởi vì lúc cô ngủ sẽ chảy nước miếng, vô cùng dễ thương.

Nghĩ tới đây, Hạ Mạ Nhân vội vàng lau sạch môi. Tốt quá tốt quá, lần này không có chảy nước miếng.

Nhưng mà nghĩ đến việc anh xuất hiện ở văn phòng khoác áo cho cô, khuôn mặt của cô vẫn là đỏ bừng cả lên, như là có lửa.

Mãi cho đến lúc tan tầm gần tối, mọi suy nghĩ của cô vẫn đều hỗn loạn.

Trong lúc cô ra khỏi văn phòng mình, thì cũng nhìn thấy Kì Thiên Triệt cũng từ văn phòng bên kia đi ra, hai người gặp mặt, vẻ mặt của cô nhất thời càng trở nên không được tự nhiên.

“À...Áo vest của anh....” Nói xong, cô cầm áo vest đang vắt trên tay đưa cho anh.

“Ngủ được có khỏe hơn chút nào không?” Anh nở nụ cười ôn nhu, giống như một vương tử tao nhã lịch thiệp, luôn trưng ra vẻ mặt quý phái nhất của mình trước mặt cô.

“Sao lại không đánh thức tôi dậy, hại tôi muộn không ít thời gian làm việc.”

“Nhìn em ngủ thật sự rất ngon, đoán là em đang trong mộng đẹp, cho nên không làm phiền em.” Kì Thiên Triệt dĩ nhiên sẽ không nói cho cô biết, trong lúc cô ngủ, anh còn trộm hôn cô mấy cái.

Đã lâu lắm rồi không được hôn đôi môi mềm mại kia, anh thiếu chút nữa đã không nhận được trực tiếp ôm cô quay về phòng ngủ của mình, tùy tiện làm một chút “việc gì đó”.

Cũng may lý trí của anh cuối cùng đã chiến thắng tình cảm, ngay sát lúc bản thân mình sắp không trụ nổi nữa, liền vội vàng trốn về văn phòng, mới tránh xảy ra sự kiện toát mồ hôi kia.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi công ty.

“Anh đưa em về.” Bầu không khí lúc này rất tốt, anh có thể thừa thắng xông lên!

“Mặt Mặt – -“

Kì Thiên Triệt nghe thấy tiếng gọi này, vẻ mặt lập tức sa sầm xuống, mà một dáng người nhỏ xinh cũng đã sắp từ chỗ cửa bên hông chạy như bay đến.

Đợi đến lúc Hạ Mặt Nhân hoàn hồn, Quan Na Na đã giống như gấu Koala bám lấy trên người cô.

“Na Na, em sao lại đến công ty chị?” Không phát hiện ra ánh mắt muốn giết người của người đàn ông bên cạnh, cô cúi đầu cười nhìn bạn cùng phòng đang bám lấy trên người mình.

“Đúng rồi, hôm nay tan ca tương đối sớm, cho nên em liền tới đón Mặt Mặt tan ca, bảo hộ công chúa chính là nghĩa vụ hàng đầu của hoàng tử!”

Quan Na Na nét mặt vui cười như hoa, hoàn toàn không đem Kì Thiên Triệt bên cạnh để vào trong mắt, mãi cho đến khi anh nhìn không được muốn kéo con bé ra, nó mới giả vờ kinh ngạc khẽ gọi một tiếng.

“Ui cha! Ông sao lại ở chỗ này?”

Anh cười lạnh, **“Vì sao không thể ở chỗ này? Đây chính là công ty của tôi, mà tôi cũng là chủ công ty này!”**

Anh sẽ nhớ kỹ ngày mai phái vài nhân viên bảo vệ canh giữ khu vực xung quanh công ty, dặn dò bọn họ không được để cho loại người không rõ lai lịch chờ tiếp cận, nhất là loại sinh vật đáng ghét giống Quan Na Na này lại càng phải tránh xa!

“Là ông chủ của công ty thì rất giỏi à, kẻ có tiền rất giỏi à? Tôi cảnh cáo ông nha, tuy rằng Mạt Mạt nhà của tôi hiện đang làm việc ở đây, nhưng ông đừng nghĩ đến gần mặt hồ thì sẽ bắt được trăng, muốn bắt cóc Mạt Mạt nhà của tôi, không dễ dàng như vậy!”

Nói xong, con bé tựa như một người bảo vệ đem Hạ Mạt Nhân ôm càng chặt, căn bản đã quên chính mình vẫn còn đeo lấy trên thân người ta.

Kì Thiên Triệt chỉ có thể ra sức nhẫn nhịn đè nén sự phẫn nộ xuống ngực, Tuy rằng anh tuyệt đối không muốn thừa nhận bản thân mình đang ăn dấm

chua trước mặt người con gái này, nhưng đáng tức giận nhất là lúc cô ta thân mật ôm Mạt Nhân nhà của anh, Mạt Nhân hiển nhiên cũng không trốn, còn tùy ý cô ta sờ sảng, việc này thật sự khiến cho anh rất không thoải mái trong lòng nha!

Nhưng hiện giờ không phải lúc tức giận, anh nhin!

Ép buộc bản thân mình nặn ra một nụ cười, anh ngoài cười nhưng trong không cười nói, **“Mạt Nhân, nếu đã nói như vậy. Anh đưa hai người cùng về nhà cũng được.”**

“Không cần phiền vậy đâu.” Thấy gân xanh trên trán anh nổi lên, nhưng vẫn gắng hết sức bày ra dáng vẻ tao nhã, Hạ Mạt Nhân liền nhin không được mà buồn cười.

Vốn dĩ dáng vẻ của người đàn ông này khi ghen vẫn vô cùng đáng yêu, ngay cả với con gái cũng ăn dấm chua. Tuy rằng biểu hiện của Na Na có đôi khi hơi trẻ con một chút, lại rất tung tung, nhưng cô chính là không có cách nào nổi giận với con bé, ngược lại còn cho rằng những hành động nhỏ nhặt đáng yêu đó thực khiến người ta yêu mến.

Kì Thiên Triệt bị từ chối kín đáo thở dài một hơi, mang theo rất nhiều sự miễn cưỡng. **“Được rồi, nếu như vậy, anh sẽ không miễn cưỡng em, trên đường nhiều xe, nhớ phải cẩn thận.”**

Mặc dù ở trước mặt người đẹp vẫn cứ nhẩn nhện hạ giọng, nhưng sau khi về đến nhà, Kì Thiên Triệt vẫn là càng nghĩ càng tức giận.

Quan Na Na đáng ghét, tự nhiên lại ôm Mạt Nhân nhà anh không chịu buông, lại còn lộ ra loại vẻ mặt đòi nợ đó với anh.

Nếu không phải trước đây anh có lỗi với Mạt Nhân, cô gái kia nào có cơ hội quần quýt lấy Mạt Nhân nhà anh không chịu buông?

Từ sau khi thân thể tiếp nhận phẫu thuật, anh đã rất lâu không thức khuya, bác sĩ đề nghị anh phải nghỉ ngơi nhiều hơn sau phẫu thuật, vì thân thể của chính mình, trong khoảng thời gian này anh đều nghe theo ngủ sớm dậy sớm.

Nhưng hôm nay không biết vì sao, đã mười một giờ, anh vẫn trần trọc không ngủ được.

Không biết Mạt Nhân hiện giờ đang làm gì, đã ngủ chưa? Hay là vẫn giống như trước kia trần thủ trước TV xem phim hoạt hình?

Anh lấy di động ra, theo bản năng bấm số điện thoại của cô, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng bấm nút gọi.

Chuông reo thật lâu mới có người bắt máy.

“Mạt Nhân ——”

“A....Mạt Nhân bị ốm rồi, sốt cao rồi, hai má đỏ như thiêu đốt, còn hôn mê bất tỉnh, tôi muốn tìm thuốc cho chị ấy uống, nhưng mà lại không biết loại thuốc nào có hiệu quả tốt hơn, tôi rất sợ...”

Kì Thiên Triệt nằm trên giường nghe thấy lời này, lập tức như giật mình kinh hãi từ trên giường nhảy dựng lên, rống to lên trong điện thoại, **“Dừng cho cô ấy uống thuốc gì hết! Chờ tôi, tôi lập tức qua đó!”**

Nói xong, anh ngay cả giày cũng chưa mang, bước trên dép lê, tùy tiện tròng vào một bộ quần áo, liền lái xe thể thao chạy như bay đến căn phòng cho thuê mới của Hạ Mạt Nhân. Khi anh gấp rút chạy đến hiện trường, chỉ thấy Quan Na Na vẻ mặt như đưa đám nói, **“Rất kỳ lạ, lúc hơn chín giờ vẫn còn khỏe mạnh, nhưng mà sau khi tắm xong tôi vào phòng của chị ấy mượn kem dưỡng da, không nghĩ tới chị ấy đột nhiên nói rất chóng mặt, còn không ngừng ho khan. Chúng ta có nên gọi cấp cứu hay không?”**

Không để ý tới đề nghị của nó, anh tiến thẳng vào phòng Hạ Mạt Nhân, thấy cô đang nằm trên giường, hai gò má đỏ bừng, trán đỏ mồ hôi, anh bước nhanh đến trước giường cô, giật chăn ra, cũng cởi bỏ áo ngủ của cô, để lộ ra nửa thân trên trần trụi của cô.

“Này, ông muốn làm kẻ háo sắc sao? Muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng không thể làm trò đó chứ, Mạt Mạt đang bị ốm mà ——”

“Bớt nói nhảm đi, trong nhà có còn không?”

“Hả? Còn?” Quan Na Na không hiểu ra sao.

Kì Thiên Triệt mắt sáng như đuốc, hung dữ trừng mắt nhìn nó một cái. **“Lấy còn cho tôi, rượu cũng được, cảm thêm một đồng tiền xu nữa.....”**

Quan Na Na còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng lại sợ sự cảnh cáo trong ánh mắt anh, tựa như nếu nó không làm theo sự phân phó của anh, kết cục của bản thân sẽ trở nên rất thảm, đành phải chạy ra khỏi phòng đi tìm.

Lúc con bé mang đến thứ anh muốn, chỉ thấy Kì Thiên Triệt bỏ đồng tiền xu vào trong còn nhúng vài cái, tiếp đó nhẹ nhàng lướt qua Hạ Mạt Nhân đang trong mê man, xoay tám lưng cô hiện ra trước mắt, bắt đầu dùng đồng tiền xu có dính còn găng sức đánh trên lưng cô.

“A....”

Một lúc sau, một tiếng rên khẽ thốt ra, Hạ Mạt Nhân đang trong mê man yếu ớt tỉnh lại, ý thức của cô dường như còn chưa rõ ràng, chỉ mở to hai mắt.

“Không có việc gì đâu Mạt Nhân, em chỉ hơi sốt một chút.” Thấy cô tỉnh lại, Kì Thiên Triệt rốt cuộc cũng yên tâm.

Hạ Mạt Nhân lơ mơ dùng hết sức nhìn khuôn mặt anh tuấn đang hiện ra trước mắt, trên gương mặt ấy còn đầy vẻ lo lắng, cô chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu, phía sau lưng truyền đến từng cơn đau, không biết qua bao lâu, cơn đau trên cổ lại từ từ biến thành một cảm giác mát lạnh.

Cuối cùng, cô bị ôm vào trong một vòm ngực ấm áp, một bàn tay to lớn ôn nhu khe khẽ vỗ về day day hai ấn đường của cô.

A, cảm giác giống như bênh bồng trong mây, khiến cô muốn vĩnh viễn lưu lại khoảnh khắc tuyệt vời này, nhưng ý thức lại dần dần dao động.....

Lúc Hạ Mạt Nhân tỉnh táo lại, đã là trưa hôm sau.

Quan Na Na khẩn trương xin nghỉ, cả ngày đều ở nhà chăm sóc cô, còn nói Kì Thiên Triệt ra lệnh, mấy ngày này cô phải ngoan ngoãn ở nhà dưỡng bệnh, không được đi làm nữa.

Nhìn đáng vẻ vẫn còn chưa hết hoảng sợ của con bé, Hạ Mạt Nhân nhìn không được nhíu mày cười khẽ, xem ra bệnh của cô đã làm Na Na sợ.

Lúc còn bé, mỗi lần lên cơn sốt, ba mẹ đều luống cuống chân tay, bởi vì uống hay chích thuốc tất cả đều vô dụng, về sau phải dùng đến phương pháp cạo gió của một người bạn học trung y của ba cô, mới trị được chứng bệnh cảm cúm mang đến nhiều phiền toái của cô.

Sau khi yêu đương với Kì Thiên Triệt, có một hôm cô lại phát bệnh, lúc đó anh cũng sợ tới mức mất bình tĩnh, sau này mới biết được để chữa bệnh cảm cúm của cô chỉ có thể dùng phương thức cạo gió, vì việc này, anh hiển nhiên chạy tới nhận sư phụ, học kỹ thuật cạo gió suốt nửa tháng, về sau mỗi lần trở bệnh, anh chính là bác sĩ riêng của cô.

Lần này nếu không phải anh giúp đỡ, có thể ảnh hưởng tới baby bé nhỏ trong bụng mình....Phụ nữ có thai sợ nhất là uống thuốc, cô nghĩ lại còn rùng mình, cũng không dám tưởng tượng bản thân mình rốt cuộc có thể gánh vác nỗi hậu quả như vậy không.

Bé cưng, mặc dù mẹ đã quyết định không tha thứ cho người cha tệ hại của con, nhưng mẹ rõ là vô dụng, mỗi lần nhìn đến người cha tệ hại của con,

trong tim lại không nhìn được mà thấy phấn khởi, đập thành thịch, luôn dễ dàng bị mê muội dưới sự tấn công dụ dỗ của cha con.

“Mặt Mặt, nhanh ra ăn tối đi.”

“Được rồi, tối liền.” Hạ Mặt Nhân dừng bút, nhẹ nhàng khép lại nhật ký.

Ra khỏi phòng ngủ, Quan Na Na đã đem thức ăn mua ở ngoài mang về đồng thời cũng đã dọn ra bàn ăn.

Cô bị ốm, Na Na thế nào cũng không chịu lại cho cô xuống bếp, khiến cho cô giống như một người ốm nặng, trên thực tế cô hiện tại thật sự đã không có vấn đề gì nữa rồi.

Nhưng Na Na lại bừa bãi nói, hôm qua, sau khi Kì đại ác nhân kia mang cô từ trong tay thần chết cướp về, liền hung hăng cảnh cáo nó ——nếu không chăm sóc Mặt Nhân cho tốt, roi da còn bằng chờ chăm sóc!

Mặc dù sự miêu tả của Na Na cũng đủ khoa trương, nhưng chỉ tưởng tượng đến dáng vẻ khốn khổ của Kì Thiên Triệt, cô vẫn là cảm động một phen.

Cả một đêm kế tiếp, cô nghe Na Na than phiền về đủ loại hành vi cường hào ác bá của Kì Thiên Triệt, nói cái gì mà không được cho Mặt Nhân của anh uống thuốc bảy bảy, không được để cho Mặt Nhân của anh đói bụng, không

được cho Mạt Nhân của anh xuống bếp, lại càng không cho phép để Mạt Nhân bỏ giấc ngủ gì gì đó.

Quan Na Na bên cạnh nói xấu Kì Thiên Triệt, Hạ Mạt Nhân ngồi ở một bên vừa nghe vừa cười.

Lúc này, TV đang phát tin tức mới nhất về người đứng đầu một tập đoàn tài chính Hongkong nào đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh một người đàn ông khôi ngô tuổi còn trẻ, biểu cảm trên khuôn mặt lạnh lùng đến cực điểm, phần đông phóng viên đang vây quanh có vẻ hết sức không kiên nhẫn.

Bảy, tám vệ sĩ tụ quây lại thành một hàng rào bảo vệ người đàn ông tuần tú kia, phóng viên lại vẫn không chịu buông tha nhân vật chính như cũ.

“Trác tiên sinh, có tin đồn nói vị hôn thê của ông vừa mới bỏ trốn cách đây không lâu, xin hỏi lễ cưới của ông dự định tổ chức vào đầu năm sau đến lúc đó có thể cử hành đúng hạn không?”

Người đàn ông được phỏng vấn lạnh lùng nhìn phóng viên kia liếc mắt một cái, lập tức nói một lời gì đó với vệ sĩ bên cạnh mình, sau đó, anh ta không một tiếng trả lời, dưới sự hộ tống của vệ sĩ, đi ra khỏi cửa chính của phòng họp.

Hạ Mạt Nhân cầm chiếc đĩa nhún nhún vai, tầm mắt theo màn hình TV dờ về trên bàn cơm, **“Đáng vẻ của người đứng đầu tập đoàn tài chính Trác Thị kia thực sự không tồi nha, vì sao lại có người đồn vị hôn thê của anh ta bỏ trốn chứ?”**

Quan Na Na quay lưng về phía TV chẳng hề để ý bĩu môi. **“Loại đàn ông này, đáng ghét nhất, ỷ vào đáng vẻ điển trai của bản thân lại giàu có, giống như muốn gì được đó, vị hôn thê của hắn sẽ dĩ bỏ trốn, không chừng chính là bởi vì người đàn ông này có khuynh hướng biến thái gì đó, chẳng hạn như SM gì gì đó.”**

Hạ Mạt Nhân nhin không được cười ra tiếng, **“Na Na, tư tưởng của em thật không trong sáng nha.”**

“Hi hi, người ta cũng chỉ là tức thời suy đoán một chút thôi mà.”

Nói xong, con bé cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, trên màn hình hiện ra bộ phim hoạt hình Nhật Bản, dãy phòng học dành cho nam sinh của trường đại học Anh Lan, bên trong những anh chàng điển trai đang vây quanh nữ chính tập nói tiếng Nhật.

“Xem phim hoạt hình so với xem cái loại tin tức tài chính và kinh tế này vui hơn nhiều, Mạt Mạt, em thích nhất bộ phim hoạt hình này.”

Hạ Mạt Nhân nhìn thấy nét mặt khoa trương của nó, nhin không được nhíu mày, **“Na Na, vẻ mặt của em hôm nay hình như có chút khác biệt.”**

Đôi môi xinh xắn cong lên, Quan Na Na hoàn toàn vẫn như trước đây, ngon lành thưởng thức bữa tối, **“Có sao? Là chị nhìn lầm rồi đó.”**

“Biết em lâu như vậy, còn không biết em thích kiểu đàn ông nào, nếu không ngại thì chia sẻ một chút đi ?”

Quan Na Na lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ hớn hở, lại còn mờ ám nháy mắt với cô, **“Người em thích nhất chính là Mạt Mạt á, chẳng lẽ chị đã quên chị là thiên sứ của em, em phải là người bảo hộ chị suốt đời sao?”**

Phải là người bảo hộ suốt đời.....

Hạ Mạt Nhân không cho lời của nó là thật, lặng lẽ rơi vào trầm tư. Nghe thấy những lời này, cô bỗng dung nhớ tới gương mặt Kì Thiên Triệt.

Anh cũng từng nói sẽ bảo hộ cô suốt đời, nhưng mà, bây giờ còn giữ lời sao?

“Anh không phải đã nói em phải ở nhà nghỉ ngơi sao? Vì sao mới qua một ngày ngắn ngủi đã lại đến công ty?”

Sáng sớm, Kì Thiên Triệt vừa đến công ty, liền thấy Hạ Mạt Nhân vừa nói vừa cười bước đến thang máy với thư ký của mình.

“Chào buổi sáng, Kì tiên sinh.” Thư ký nhìn thấy anh, lễ độ cúi đầu chào hỏi.

Anh chỉ tùy tiện gật đầu, đôi mắt đen chớp nháy lại gắt gao nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng bên cạnh cô.

Tiêu thư ký dù sao cũng là người thông minh, tuy rằng cô không biết cấp trên của mình và Hạ Mạt Nhân trong quá khứ như thế nào, nhưng từ sự khẩn trương và quan tâm của cấp trên đối với Hạ Mạt Nhân, liền nhận ra quan hệ trong lúc này của hai người rất không bình thường, vì thế cô viện cớ rời đi trước, cô cũng không muốn làm bóng đèn của cấp trên, trong thời đại này phải nhìn sắc mặt người khác mới có thể có khả năng sinh tồn.

“Cơ thể em đã không sao nữa rồi, hơn nữa người thiết kế Bích Vân Các chỉ có một mình em, làm sao có thể bởi vì tình trạng sức khỏe mà ảnh hưởng đến tiến độ của Bích Vân Các.”

Cô đã đến bệnh viện khám qua, bác sĩ nói cũng may bệnh lần này không cần dùng thuốc, nếu không sợ là sẽ có ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng.

Rất may là ngày hôm đó Kì Thiên Triệt cứu chữa kịp thời, bằng không cô cũng không dám tưởng tượng sẽ gặp phải hậu quả như thế nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi áy náy, anh bây giờ còn chưa biết sự thật về chuyện cô mang thai, thân là cha của đứa bé, cô nghĩ anh hẳn là có quyền hiểu rõ tình hình, nhưng hiện tại trong lúc này quan hệ của hai người .....

Cô thực sự nói không nên lời.

Kì Thiên Triệt vẻ mặt không tán đồng. **“Tiến độ công trình của Bích Vân Các nhanh hay chậm đều là chuyện của anh, cơ thể quan trọng hơn, ngày mai ——”**

Còn chưa nói xong, một làn hương dễ chịu đã từ ngoài cửa chính theo chiều gió nhẹ nhàng bay tới.

“Thiên Triệt.”

Một tiếng gọi dịu dàng, khiến cho hai người cùng lúc liếc mắt nhìn, chỉ thấy ở cửa, một dáng hình nhỏ nhắn yếu ớt chậm rãi tiến đến gần.

Nhìn kỹ, đối phương có một mái tóc đen dài thẳng mượt để xoã, gương mặt trắng mịn có ngũ quan cực kỳ xinh xắn, giống như tiên nữ từ trong tranh bước ra, bất cứ một người đàn ông nào nhìn thấy, đều sẽ nhin không được quay đầu lại nhìn cô say mê.

Cho dù là phụ nữ, cũng sẽ bị đánh vẻ xinh đẹp như vậy hấp dẫn, càng chưa nói đến sự tươi trẻ, khí chất thanh nhã phát ra từ trên người cô, và dáng vẻ thướt tha như những mỹ nhân trong điện cố.

Kì Thiên Triệt bồn chồn, “**Thanh Nhã?**” Anh theo bản năng gọi tên này.

Tâm trí Hạ Mạt Nhân lập tức bị kéo lại. Người con gái trước mắt này, không phải là người bạn gái cùng yêu đương với Kì Thiên Triệt ba năm trước sao?

Lúc đó ở nhà hàng, bạn trai của mình đưa ra lời chia tay với cô, cô nản lòng thoái chí, phần nộ bất bình, cùng lúc đó, cũng biết được Kì Thiên Triệt vừa mới chia tay với bạn gái.

Sắc mặt của anh lúc đó cũng không phải là rất tốt, hai người mới gặp lần đầu đã thân thiết, cho nên mới kết bạn trong trường hợp đó, tiếp đó phát triển thành quan hệ yêu đương.

Anh từng nói Lê Thanh Nhã, bạn gái trước của anh, là bạn thời đại học, hai người sau khi tốt nghiệp mới ở bên nhau, không nghĩ tới về sau cô ta lại ngoại tình, bị anh bắt quả tang ở trên giường, cho nên hôm đó ở nhà hàng, anh cũng cảm nhận được mùi vị bị phụ tình.

Cô vẫn không dám hỏi nhiều rốt cuộc anh và Lê Thanh Nhã từng có loại tình cảm gì, có lẽ cô đang trốn tránh, dù sao kiểu đàn ông ưu tú như Kì Thiên Triệt, được là người con gái anh yêu thương nhất định rất hạnh phúc.

Huông chi Lê Thanh Nhã cũng ưu tú như vậy, nghe nói cô ta năm đó là tài nữ trường đại học K, lại còn đã từng dự thi hoa hậu Á Châu, lúc đó đạt được giải ba.

Mà bản thân mình chung quy cũng chỉ là một người bình thường, bất luận là tài hoa hay dung mạo bọn họ đều hơn cô một bậc, điều quan trọng nhất là, cô ta cùng Kì Thiên Triệt đã từng yêu nhau ba năm.

Từng bước đến gần hai người, Lê Thanh Nhã nở nụ cười mê người yếu ớt.

“Đã lâu không gặp, không nghĩ tới vừa đến tầng trệt công ty anh liền nhìn thấy anh, xem ra số phận đã định sẵn anh vẫn là tình yêu của em.”

Cô ta chú tâm nhìn Hạ Mạt Nhân, liếc mắt một cái, khẽ gật đầu cười yếu ớt, lập tức, lại mang ánh mắt ôn nhu dời về phía Kì Thiên Triệt, **“Có thể nói chuyện với anh không?”**

Kì Thiên Triệt mới vừa nhìn thấy cô ta, trong nháy mắt có chút kinh ngạc, sau đó, biểu cảm trên mặt lại khôi phục lại sự điềm tĩnh vốn có.

Thấy người con gái bên cạnh mình muốn thối lui không dấu vết, anh theo bản năng giữ chặt tay cô, cũng khiến cho hai người con gái kinh ngạc.

“Nếu cô là muốn tôi vứt bỏ dự án thu mua tập đoàn Nguyễn Thị, vậy thì cô có thể ra về, dự định ban đầu của tôi sẽ không thay đổi, tôi đã thề nhất định phải có được tập đoàn Nguyễn Thị.”□

Hiển nhiên, Lê Thanh Nhã cũng không dự đoán được lời nói đầu tiên của anh sẽ lại khắc nghiệt như vậy, khẽ cắn môi dưới, đáy mắt của cô ta hiện lên vài tia u oán. **“Thiên Triệt, hà cớ gì phải làm cho sự tình trở nên như vậy, anh đã biết quan hệ của em với tập đoàn Nguyễn Thị, không nên như vậy.....”**

“Không nên thế nào?” Kì Thiên Triệt vẻ mặt cao ngạo lãnh khốc, **“Cô là muốn tôi xem cô là bạn gái trước kia nể tình, buông tha Nguyễn Tử Hào?”** Anh cười lạnh, mang theo sự giễu cợt, **“Đừng lo, thương trường như chiến trường, anh ta thất bại, nên ngoan ngoãn nhận thua, còn hơn là đến nơi này cầu xin tôi, không bằng hãy khuyên nhủ chồng của cô học cách làm người cho tốt.”**

“Thiên Triệt.....”

“Sorry, tôi còn có rất nhiều việc phải làm, không tiện, Lê tiểu thư.” Nói dứt lời, anh liền kéo Hạ Mạt Nhân đi đến thang máy, để lại Lê Thanh Nhã ngơ ngác đứng tại chỗ, gắt gao xiết chặt nắm tay.

Bước vào thang máy, cánh tay Hạ Mạt Nhân hơi hơi run rẩy. **“Anh.....Sẽ không phải bởi vì người đứng đầu tập đoàn Nguyễn Thị cướp đi bạn gái của anh, mà muốn trả thù công ty của đối phương chứ?”**

Cô không biết bản thân mình vì sao nói ra những lời như vậy, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến khả năng đó, trong lòng vẫn cảm thấy không vui như cũ.

“Ghen sao?” Anh cười thâm trầm.

“Tôi không có!” Cô quay đầu đi chỗ khác, ghét nụ cười quỷ quái trên gương mặt anh chết đi được.

“Xem ra em không hiểu về chuyện khi đó của anh và Lê Thanh Nhã rồi.” Giọng nói dễ nghe của anh trầm ấm vang lên trong thang máy.

Hạ Mạt Nhân im lặng, quả thật cũng rất muốn biết nội tình trong chuyện này.

“Anh thừa nhận Lê Thanh Nhã là một người con gái xinh đẹp ưu tú, trước đây lúc còn đi học, cô ta trăm phương nghìn kế muốn tiếp cận

anh, nhưng đối với loại phụ nữ phiền toái dễ vỡ như gốm sứ này anh không có hứng thú, mãi đến sau khi tốt nghiệp, cô ta là thư ký trong công ty anh, có một lần trời mưa, sau khi cô ấy đem ô cho anh liền chạy đi trong mưa, rốt cuộc cũng cảm động được anh, cho nên anh và cô ta mới ở bên nhau.”

Nói tới đây, anh phát hiện ra ánh mắt của cô trước sau vẫn nhìn vào bảng hiển thị trong thang máy, anh biết cô đang lắng nghe, cũng biết nhất định trong lòng cô cũng đầy vị chua xót.

Người con gái này sẽ không che dấu suy nghĩ của mình, ngay cả đáng vẻ khi ghen cũng đáng yêu như vậy.

“Chẳng qua có một số tình cảm không phải có thể thay thế bằng sự cảm động, anh thừa nhận cô ấy rất yêu anh, nhưng anh mãi mãi không cách nào đáp trả lại cho cô ấy bằng tình cảm giống như vậy, sau nhiều lần như vậy, cô ấy oán giận anh chỉ dành thời gian cho công việc mà không phải là cô ấy, cho nên sau một lần say rượu, cô ấy đã lên giường với một người đàn ông khác.”

Anh nhún vai, như là không thèm để ý, “Nếu người đàn ông khác có thể mang đến cho cô ấy, anh không thể làm gì khác hơn là buông tay, đồng

thời cũng có một loại cảm giác được giải thoát, sở dĩ lại thu mua Nguyễn Thị, đều không phải là vì đồ kỵ, mà là vì người đứng đầu tập đoàn Nguyễn Thị trên thương trường thường luôn không tuân thủ quy luật cuộc chơi, đặc tội với không ít xí nghiệp, hơn nữa ngày càng sa sút, cho nên sau khi anh đánh giá qua, bắt đầu thu mua hàng loạt cổ phiếu của Nguyễn Thị với số lượng lớn, đổi sang một khía cạnh suy nghĩ khác, có lẽ anh làm như vậy cũng là cứu cô ấy không phải sao?”

Hạ Mạt Nhân biết, với lập trường hiện tại của hai người, anh căn bản không nhất thiết phải giải thích chuyện này với cô.

Nhưng nghe anh chính miệng nói về chuyện tình cũ mà cô rất lưu tâm, trái lại lại khiến cho cô cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng thấy.

Vốn dĩ trong tim cô, cô thật sự yêu anh, chỉ vì chính mình đã từng trả giá quá sâu sắc như vậy, giờ lại được một người đàn ông như vậy yêu thật sâu sắc, cô tựa như....Đã có đôi chút quên đi sự lừa dối của anh.

Chương 5

Để bắt kịp tiến độ công việc bị chậm trễ lúc bị ốm, buổi tối mỗi ngày sau giờ làm việc, Hạ Mạt Nhân đều mang công việc về nhà làm.

Quan Na Na thấy cô mỗi đêm đều nhốt mình ở trong phòng thiết kế đồ án, luôn nổi giận đùng đùng lớn tiếng mắng Kì Thiên Triệt là ác ma thích bóc lột người khác.

Đối với hành vi buồn cười đó của con bé, Hạ Mạt Nhân chỉ mỉm cười.

Cô cẩn thận từng li từng tí che dấu sự thật mình mang thai, nếu không Na Na biết cô đang mang thai, chắc chắn sẽ ngăn cản cô làm việc, cuộc sống của cô nhất định sẽ trở nên càng thêm u ám.

Nhân lúc bụng của mình còn bằng phẳng, cô dĩ nhiên muốn tận dụng tất cả thời gian để làm những chuyện mình muốn làm.

Hơn nữa triệu chứng mang thai của cô cũng không rõ rệt, chỉ cần tăng cường chú ý thêm một chút, hẳn là không có gì trở ngại, ngay cả bác sĩ cũng có nói cơ thể của cô hiện tại không có gì đáng nói.

“Mạt Mạt, chị không phải là còn thích Kì đại ác nhân kia chứ?”

Quan Na Na đột nhiên mang khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn kề vào gò má cô, tiếng nói trầm nhẹ như ma mị truyền vào bên tai cô.

Hạ Mạt Nhân giật mình, không dám trả lời, ngay cả chính cô cũng rất sợ biết được đáp án chính xác.

“Mặt Mặt, chị chính là thiên sứ của em đó, mặc kệ là ai, chỉ cần dám đã thương gây hại đến chị, em liền nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, ngay cả Kì đại ác nhân kia cũng vậy...”

Na Na ôm cô từ phía sau lưng, cực kỳ giống một con bạch tuộc, chiếc hoa tai tinh xảo xinh xắn mang trên tai con bé, phản chiếu ánh sáng lấp lánh lóa mắt dưới ánh đèn.

Ở giữa chiếc hoa tai lóa mắt kia có nạm một viên kim cương, chế tác đặc biệt tinh xảo, cho dù là cô không hiểu rõ về trang sức lắm, cũng nhìn ra được chiếc hoa tai này không phải là món trang sức mà những cửa tiệm trang sức bình thường có thể chế tác ra.

Nhưng Na Na chỉ có chiếc hoa tai bên trái, tai phải lại trống hoác.

Cô có hỏi con bé vì sao chỉ còn lại một chiếc, nó chỉ là thuận miệng trả lời rằng chiếc kia đã bị kẻ xấu cướp đi rồi.

Về quá khứ của Na Na, cô chỉ là biết sơ sơ một chút, Na Na cũng rất ít nhắc tới chuyện gia đình, mỗi lần hỏi tới, vẻ mặt nó đều rất đau khổ, khiến cho cô không đành lòng hỏi lại.

Vất vả đến nửa đêm, nghĩ tới sức khỏe của chính mình, Hạ Mặt Nhân rất cuộc cũng kết thúc công việc, cô chẳng qua chỉ là muốn hoàn thành công việc bị chậm trễ mà thôi.

Kỳ thật cô làm sao lại không hiểu, Kỳ Thiên Triệt sở dĩ tìm mua Bích Vân Các với giá cao để cho cô trang hoàng, đơn giản là mua một món đồ chơi cỡ lớn tiếp theo, buộc cô ở lại bên cạnh anh, anh ta, biết cô mềm lòng, liền cố ý muốn đem hàng sa số thứ cô thích bày ra trước mặt cô, thử thách trái tim của cô, thật sự.....Rất xảo trá.

Nhưng sự lợi hại của anh, cô vẫn luôn luôn hiểu được.

Đối với việc kinh doanh trong nội bộ Lăng Thiên, cô rất ít đề cập tới, chỉ biết Lăng Thiên là một tập đoàn tiền tài quyền thế vô cùng hùng hậu, vô số xí nghiệp lớn nhỏ đã bị Lăng Thiên thu mua, sau khi bị thôn tóm, trải qua một tiến trình củng cố, thông thường đều có thể bán ra với giá cao.

Kỳ Thiên Triệt thật sự là một cao thủ trong lĩnh vực kinh doanh, anh luôn luôn nắm bắt được những cơ hội làm ăn khác nhau ở những thời điểm khác nhau? Điểm này khiến người ta cảm phục, mà đối với chuyện tình cảm, anh khắt khe rõ ràng cũng là không để cho người khác qua mặt.

Haiz, không muốn nghĩ nữa, nghĩ nữa, trái tim của cô sẽ hoàn toàn hướng về anh.

Ngày hôm sau, Hạ Mạt Nhân mới vừa đến công ty, đã thấy Kỳ Thiên Triệt và Thành Dục đi ra từ cửa chính của công ty, còn có mấy đại cổ đông đi theo sau.

Sớm như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Mạt Nhân, em đã đến rồi?” Kì Thiên Triệt đang được mọi người vây lấy xung quanh bước ra ngoài vô tư cất tiếng chào với cô.

Cách đó không xa, tài xế của anh đã mở cửa xe, đứng đợi ở cửa.

“Anh còn có việc, phải đi trước, chờ anh trở lại.”

Anh nhẹ giọng nói, theo mọi người bước vào trong xe, Thành Dục cũng gật đầu mỉm cười với Hạ Mạt Nhân một cái, sau khi để cho mấy cổ đông của công ty ngồi vào bên trong xe, mới tự mình ngồi vào vị trí tài xế.

“Nếu điểm yếu của tập đoàn Nguyễn Thị đã sắp rơi vào tay chúng ta, hôm nay liền giáng cho bọn họ một đòn chí mạng.” Kì Thiên Triệt tinh thần sáng khoái ngồi vào trong xe, ngay cả nụ cười cũng rất rạng rỡ.

Trên thực tế, cả đêm hôm qua anh chưa về nhà, sáng sớm bảy giờ liền triệu tập mấy cổ đông quan trọng của công ty đến họp, muốn chơi trò cạnh tranh trong kinh doanh, sẽ phải hành động khi người ta không đề phòng.

Thành Dục mở notebook, bắt đầu nhập vào những con số, trước đó vài ngày anh đã được phái ra nước ngoài thu thập tư liệu, lần này trở về nước, dĩ nhiên sẽ trợ giúp cấp trên của mình một tay.

Khi chiếc xe sang trọng rời công ty không xa, một vị cổ đông lơ đãng quay đầu lại, đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng. **“Bên kia hình như có người té xỉu!”**

Nghe thấy lời này, Kì Thiên Triệt cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một người con gái đang nằm ở cửa công ty, màu áo vàng nhạt quen thuộc khiến cho anh hoảng hốt, vây quanh bên cạnh còn có một số người vừa mới đi vào công ty.

“Mạt Nhân!” Anh vội vàng ra lệnh cho tài xế dừng xe, nhảy như bay xuống xe lao thẳng vào trong đám đông.

Hạ Mạt Nhân được mấy đồng nghiệp đỡ dậy, sắc mặt trở nên vô cùng nhợt nhạt, môi tái xanh, một vết đỏ sẫm chói mắt bỗng dung lướt qua giữa đôi chân thon dài trắng nõn.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Kì Thiên Triệt sợ tới mức càng thêm kinh hoảng, anh vượt qua mọi người bước tới trước, một tay ôm cơ thể yếu ớt của cô vào trong ngực, tiến thẳng ra xe.

“Các ông mau xuống xe, tôi phải lập tức đến bệnh viện, nhanh lên một chút!”

Mấy cổ đông công ty và Thành Dục đều bị dáng vẻ của anh làm cho hoảng sợ, bởi vì từ trước đến nay Kì Thiên Triệt luôn trầm tĩnh, vậy mà vẻ mặt hiện tại lại bị dọa đến cắt không còn giọt máu.

Sau khi đến bệnh viện, Hạ Mạt Nhân lập tức được đưa vào phòng cấp cứu, đứng trước tấm rèm được kéo khép lại, tim Kì Thiên Triệt đập dồn cực

nhANH, trong lòng không ngừng khẩn cầu cho người con gái yêu thương nhất được bình an vô sự.

Sau một hồi rối loạn, tấm rèm trước giường bệnh mới được kéo mở ra, vẻ mặt của bác sĩ vô cùng khó coi thông thả bước ra đứng trước phòng cấp cứu, liếc mắt một cái rồi mới hỏi: **“Ai là người nhà của bệnh nhân?”**

“Chính là tôi.” Kì Thiên Triệt đã đợi gần hai giờ đồng hồ, lập tức đứng lên từ băng ghế dài, vẻ mặt khẩn trương bước vào trong phòng cấp cứu, **“Cô ấy.....Cô ấy thế nào rồi?”**

“Anh là gì của cô ấy?” Bác sĩ cẩn thận đánh giá anh.

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.” Anh đáp lời không chút do dự.

“Anh có biết vợ chưa cưới của anh hiện giờ đã mang thai bốn tháng, vì sao còn để cho cô ấy làm việc vất vả như vậy? Lần này kể như cô ấy mạng lớn, cả mẹ lẫn con đều có thể đồng thời bảo trụ, có điều là cơ thể vô cùng suy yếu, phải nhập viện để theo dõi.”

Kì Thiên Triệt nghe vậy, tựa như sét đánh ngang tai, đầu óc trống rỗng, lúc này, cả người tựa như muốn cử động cũng không cách nào dịch chuyển, thật lâu sau mới đáp lại một câu, **“Cám ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý.”**

Anh xiết chặt nắm tay, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ, ngay cả bác sĩ cũng bị khí thế toát ra từ toàn thân anh làm cho sững hốt cả người, không trách cứ thêm nữa, liền vội vàng bỏ đi.

Trong lúc Kì Thiên Triệt thay mặt Hạ Mạt Nhân thực hiện thủ tục nhập viện, khi đã bước vào trong phòng bệnh đứng trước giường của người con gái đó, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như không còn một giọt máu, anh không khỏi cau mày.

Hạ Mạt Nhân đã sớm tỉnh lại, nhận thấy vẻ giận dữ của anh, trong đáy mắt của cô ánh lên sự chột dạ, lại vẫn ép buộc bản thân mình nặn ra một nụ cười thật tươi, **“Em.....Em không làm ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?”**

Đều do mình thức suốt cả đêm hôm qua, hôm nay mới có thể sinh ra tình trạng sức khỏe suy sụp.

Nếu không phải vì để bắt kịp tổ thiết kế, cô cũng sẽ không.....

“Nếu không phải bởi vì em đột nhiên té xỉu được đưa đến bệnh viện, em không phải là định giấu anh cả đời chứ?”

Bước đến bên giường cô, Kì Thiên Triệt cúi xuống nhìn cô, những suy nghĩ trong ánh mắt vô cùng phức tạp, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng đầy đe dọa.

“Hạ Mạt Nhân, em hận anh như vậy sao? Hận đến mức ngay cả đang mang thai con của anh cũng không chịu nói cho anh biết?”

Cô giật mình, rồi cười khỏ. **“Anh biết rồi.”** Haiz, sau khi vào bệnh viện, cô lẽ ra không nên lại ôm ấp hy vọng xa vời là có thể tiếp tục giấu anh.

Anh trừng mắt nhìn cô, xiết chặt nắm tay. Tuy rằng anh không đánh phụ nữ, lại càng không thể đánh người phụ nữ mà mình thương yêu, nhưng lần này cô thật sự đã chọc cho anh nổi giận!

“Xem ra em dường như rất sợ để cho anh biết là em mang thai.” Sắc mặt anh không tốt, những lời nói ra dường như đều mang theo âm dương quái khí. **“Thế nào?”** Hơi hơi nhúu mày, anh mang theo sự khiêu khích hỏi, **“Sợ anh biết em mang thai, sẽ tranh giành đứa nhỏ với em sao? Hay là em quật ngạo không muốn lấy con ra uy hiếp, khuất phục trước mặt anh?”**

“Em.....” Cô nhất thời lung ta lúng túng, không biết phải làm sao, không nghĩ tới sau khi anh biết được sự thật, lại có thể có thái độ tồi tệ này.

Đối với sự ấp úng của cô, Kì Thiên Triệt cũng không quan tâm, trực tiếp cầm lấy di động gọi vào số của Thành Dục, **“Một lát nữa sau khi giải quyết xong công việc, lập tức đến nhà Hạ Mạt Nhân, đem hành lý và quần áo của cô ấy thu dọn cẩn thận, trước buổi tối đưa đến biệt thự của tôi.”**

“Nè....” Hạ Mạt Nhân ở trên giường vừa muốn đứng dậy ngăn cản, đã bị ánh mắt ai đó trừng lên giận dữ liếc nhìn một cái.

“Ngoan ngoãn quay lại nằm xuống cho anh, em không biết bản thân mình hiện tại rất yếu sao chứ?” Kì Thiên Triệt lần đầu tiên lớn tiếng la cô

như vậy, Hạ Mạt Nhân nhất thời bị khẩu khí hung dữ của anh làm cho sợ tới mức không dám cử động.

Nhưng mà cơ thể bất động, không có nghĩa là miệng bất động, **“Nhưng mà em cũng chưa nói là phải đến nhà anh ở.”** Người đàn ông này vì sao lại hung hăng như vậy, họ không phải đã chia tay rồi sao?

Dặn dò Thành Dục xong, Kì Thiên Triệt cất di động, gương mặt tuần tú vẫn ỉu xiu như trước.

Lúc bấy giờ nhớ lại, lần đó trong nhà hàng cô đột nhiên chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo, rất rõ ràng chính là dấu hiệu mang thai, chẳng qua ngay lúc đó anh cũng không nghĩ đến cô sẽ có thai, nếu anh cẩn thận thêm một chút nữa, hôm nay Mạt Nhân sẽ không phải nằm trên giường bệnh.

Trách tới trách lui, đều do bản thân mình khinh suất.

“Vì sao bác sĩ lại nói là em mệt nhọc quá độ?” Là anh đã không quan tâm đến cô chu đáo, sau này, anh nhất định sẽ cải thiện thật tốt.

Anh tự nhận thấy công việc mình giao cho cô cũng không nhiều, mỗi ngày chỉ là để cho cô vẽ đồ án mang tính tượng trưng, hai ngày cuối tuần cho dù công ty tăng ca, anh cũng sẽ không để cho cô đến.

Trong công ty đã có không ít cổ đông kháng nghị với anh, bởi vì công trình Bích Vân Các càng chậm trễ bàn giao, lại càng sẽ ảnh hưởng kế hoạch kiếm tiền của bọn họ.

Chẳng qua, thân là đại cổ đông nắm bốn mươi hai phần trăm cổ phiếu của tập đoàn Lăng Thiên, mệnh lệnh của anh cũng tương đương với thánh chỉ, anh nói không vội, chính là không vội.

Hạ Mạt Nhân bị anh chất vấn trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, nếu nói cho anh biết dạo này mỗi buổi tối đều lên lút tăng ca, anh nhất định sẽ mắng cô đến chết.

“Có lẽ.....Có lẽ bởi vì sức khỏe của em không tốt lắm, cho nên.....”

Còn chưa nói dứt lời, đã thấy một cái USB trong tay Kì Thiên Triệt, hình dáng chuột Mickey mà cô thích nhất, trông cực kỳ quen mắt.

“Đừng nói cho anh biết, bản đồ án thiết kế trong USB là em làm trong lúc mộng du!”

Anh ép buộc sự giận dữ của mình dịu lại một chút, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến người con gái này hiển nhiên không để ý đến mệnh lệnh của anh, mỗi buổi tối ngồi trước máy tính tăng ca, lại còn mặc kệ bản thân mình đang mang thai, anh thực sự rất rất tức giận!

Hạ Mạt Nhân hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Người đàn ông này rõ ràng đã biết hết tất cả, lại còn biến cô trở thành tên hề trong vở hài kịch để chất vấn.

Cô thở hỏn hển quay mặt đi, định bụng phớt lờ anh. Kì Thiên Triệt chậm rãi ngồi xuống bên giường cô, ngón trỏ phải thon dài nhẹ nhàng chạm vào bầu

má cô, hơi dùng sức một chút, liền khiến cho cô nhìn vào đôi mắt anh, trong sức lực mang theo sự cương quyết không để cho người khác phản kháng.

“Lần này xem như không tính, đừng để cho anh biết lại có lần tiếp theo, nếu không thì em biết kết quả làm anh tức giận ra sao rồi đó.”

Người con gái thiếu sự giáo huấn này, anh nên làm sao với cô bây giờ?

Tuy rằng trước đây là anh gạt cô trước, nhưng cô lại lấy sức khỏe của chính mình và đứa bé trong bụng ra làm trò đùa, cho dù anh rộng lượng, cũng không thể dễ dàng tha thứ cho loại hành vi này.

“Chờ em xuất viện, liền dọn đến nhà anh.”

Trước kia tuy rằng hai người sống cùng nhau, nhưng anh cự tuyệt chưa bao giờ mang cô đến biệt thự của gia đình mình, cũng là bởi vì từ rất sớm trước đây cô đã nói qua cô không thích ở trong ngôi nhà quá lớn, về phương diện khác cũng là vì người thân của mình cũng không còn nữa, căn nhà quá rộng sẽ làm cô nhớ lại những kỷ niệm trong quá khứ mà cô không dám nhớ, cho nên anh tìm mua một căn hộ ở khu trung tâm, dựng nên tổ ấm yên uring thuộc về hai người.

Thấy cô vừa muốn cất tiếng, anh lập tức nói thêm: **“Mặc kệ em có phải là còn chán ghét anh không, hay là không chịu tha thứ cho sự ích kỷ trước đây của anh, chuyện này cũng chưa cần phải thương lượng, bởi vì đứa bé trong bụng em là con của anh, cho dù em không quan tâm đến**

sức khỏe của chính mình, cũng nên suy nghĩ cho con, anh cũng không thể lại khoan nhượng để cho loại sự tình này phát sinh lần thứ hai.”

Cô nghe xong lại càng tức giận. **“Ai nói đứa bé trong bụng em nhất định chính là của anh?”**

Anh bỗng nhiên bật cười, đáng vẻ tự phụ rất đáng ghét. **“Sao chứ? Chẳng lẽ đêm hôm đó của bốn tháng trước đã phát sinh chuyện gì em đều đã quên?”**

Ngày hôm đó là sinh nhật anh, hai người sau khi uống rượu chúc mừng, triền miên suốt một đêm, đứa bé hẳn là có được vào thời điểm đó.

Về điểm này, đáy lòng anh không khỏi có chút khổ sở, lúc đưa ra lời chia tay với cô, Mạt Nhân nhất định khổ sở muốn chết đi được, mang con của anh trong bụng, lại còn phải chịu đựng sự thống khổ bị vứt bỏ.

Nghĩ đến tình cảnh đó, trong lòng tựa như bị roi quất đau buốt, người con gái trước mắt cũng làm cho anh càng thêm đau lòng, càng muốn che chở.

Càng quan tâm đến một người, càng không muốn làm cho đối phương bị tổn thương, trước đây là bất đắc dĩ mới phải buông tay cô, hiện tại lại không thể nào, anh không thể lại buông cô ra.

Hạ Mạt Nhân không chịu thua kém đỏ mặt, cô biết lời nói của mình quá trẻ con, nhưng trên khuôn mặt anh vẫn là nụ cười bốn cột, vẫn là làm cho cô rất chán ghét.

“Cho dù là con của anh thì thế nào? Anh cũng đừng quên chúng ta đã chia tay!”

“Đúng đúng đúng, chúng ta đã chia tay, anh cũng không có yêu cầu khác mà.” Giờ phút này đây, giọng nói của anh giống với một ông bố nuông chiều buông thả con mình. **“Mạt Nhân, ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không miễn cưỡng em gì hết, chỉ cần đừng làm một số chuyện làm cho anh tức giận, tùy em muốn nghĩ như thế nào cũng được về quan hệ của chúng ta lúc đó cũng được.”**

Kì Thiên Triệt cúi người xuống, hôn lên gò má non mịn của cô, **“Em nói chia tay liền chia tay, nhưng anh tốt xấu gì cũng là ba của đứa bé, nên thực hiện nghĩa vụ em cũng không có quyền ngăn cản nha.”** Anh không cho cô né tránh, giữ lấy khuôn mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt cô, **“Nghỉ ngơi thật tốt trong bệnh viện, nếu lại cãi lời, xem anh giáo huấn em như thế nào!”** Giọng nói của anh dịu dàng nhưng cũng rất chân thành, nói xong còn cắn nhẹ lên vành tai xinh xắn của cô một cái.

“Nè....”

Cái gã đáng ghét này, cô bị anh trêu ghẹo, khiêu khích đến gò má ửng hồng không thôi, rồi lại vô lực mà nổi giận phản kháng

Thật sự còn oán giận anh sao? Có lẽ, cô đã sớm muốn buông khí giới đầu hàng rồi sao....

Sau này Hạ Mạt Nhân mới biết được ngày mình té xỉu, Kì Thiên Triệt đang sắp cùng Thành Dục và đám người đến tập đoàn Nguyễn Thị đàm phán.

Nhưng bởi vì cô đột nhiên té xỉu, nên Kì Thiên Triệt liền lệnh cho Thành Dục đi thực hiện, cũng may lòng trung thành của Thành Dục luôn luôn không phụ sự mong đợi của mọi người, mang theo nhược điểm của tập đoàn Nguyễn Thị đã thu thập được từ nước ngoài và sơ hở trong việc buôn bán, đem tập đoàn Nguyễn Thị bức tới đường cùng.

Hạ Mạt Nhân hơi lo lắng về Lê Thanh Nhã, cô ta tốt xấu gì cũng từng có quan hệ với Kì Thiên Triệt, nhưng hiện tại anh lại không lưu tình chút nào muốn đánh bại chồng của cô ta.

Cuộc sống của Lê Thanh Nhã trong tương lai sẽ trở nên như thế nào? Mà Kì Thiên Triệt đã an bài cuộc sống sau này của cô ta như thế nào?

Nghe xong ý kiến của cô, Kì Thiên Triệt lại cười cười nói với cô: **“Em đúng là quan tâm đến nhiều chuyện quá, chẳng lẽ em đã quên bản thân mình hiện giờ đã sắp trở thành mẹ sao? Em chỉ cần ngoan ngoãn ở lại bệnh viện, nghe theo sự sắp đặt của bác sĩ là đủ rồi.”**

Anh đối với cô vẫn quan tâm chăm sóc như trước đây, còn cử vài nhân viên chăm sóc người bệnh chuyên nghiệp chọn rón suốt cả ngày, Hạ Mạt Nhân mới chỉ mang thai bốn tháng mà đã được chăm sóc như bệnh nhân VIP, thậm chí mỗi lần ra khỏi cửa hoặc là đi WC đều được liệt vào những chuyện

nhân viên hộ lý báo cáo với Kì Thiên Triệt hàng ngày, thêm vài ngày nữa, cô sẽ mau chóng bị làm hư mắt!

Mà càng thêm hư chính là Quan Na Na, sống cùng Hạ Mạt Nhân hơn hai tháng, lại không hề hay biết cô đã có thai, sau khi hiểu rõ tình hình, con bé tức giận đến trực tiếp kêu khóc nức nở, khóc đến chết đi sống lại nói Mạt Mạt căn bản không thương nó.

Đối với chứng cuồng loạn của cô bé, Kì Thiên Triệt chính là không khách khí xóc cô bé đang dựa vào người phụ nữ của mình không ngừng khóc lóc kể lẽ đứng dậy, trực tiếp lôi ra khỏi phòng bệnh, cảnh cáo nó người bệnh cần nghỉ ngơi, nữ biến thái tốt nhất là biến đi cho khuất mắt rồi sau đó vô cùng tức tối đóng sập cửa lại.

Cô còn chưa kịp nổi giận, liền nghe nói Mạt Mạt nhà cô sắp bị đưa đến sống ở biệt thự Kì gia, sự nóng giận rốt cuộc hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Vọt vào phòng, cô hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông đang cầm notebook, lúc này Hạ Mạt Nhân đang được đưa xuống dưới lầu kiểm tra theo thường lệ, cho nên trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ.

“Ông nói đi, ông dựa vào cái gì muốn cướp đi Mạt Mạt? Chị ấy vẫn luôn sống cùng với tôi mà!”

Kì Thiên Triệt đang gõ bàn phím tranh thủ liếc mắt nhìn nó một cái, **“Dựa vào cái gì?”** Anh cười lạnh, **“Chỉ bằng việc tôi là papa của đứa bé trong bụng Mạt Nhân!”**

“Sack! Papa? Kì đại ác nhân, đừng quên hiện tại hai người đã chia tay, người sống chung với Mạt Mạt hiện nay chính là Quan Na Na tôi!”

“Quan tiểu thư, muốn tranh giành Mạt Nhân với tôi, cũng nên nhìn xem mình có tư cách đó hay không, nói cho tôi biết, cô có thể cho Mạt Nhân cái gì? Cô ấy sinh bệnh là ai chạy đến nhà cứu? Cô nói cô và cô ấy sống cùng nhau hơn hai tháng, lại ngốc đến độ ngay cả việc cô ấy đang mang thai cũng không biết, nếu tôi đem Mạt Nhân giao cho cô, tôi đúng là bị bệnh thần kinh!”

Tuy rằng biết định hướng giới tính của con bé bình thường, nhưng thấy vẻ kiêu ngạo muốn độc chiếm người con gái của mình, anh thật sự khó chịu!

“Nè!” Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ lên, **“Những lời này của anh là có ý gì? Chẳng lẽ tôi lại làm hại Mạt Mạt nhà tôi?”** Kì đại ác nhân này thật sự là rất đáng ghét!

“Không phải vậy thì cô giải thích sự ngốc nghếch của cô như thế nào?”

“Tôi.....Tôi chưa từng sinh con, làm sao biết chị ấy mỗi lần ăn cái gì cũng nôn chính là mang thai? Hơn nữa.....Hơn nữa bụng của chị ấy phẳng như vậy, phụ nữ mang thai không phải đều là bà bầu bụng to

sao?” Cuối cùng, Quan Na Na bị chê cười chuyển sang tức giận la lối lớn tiếng, **“Tóm lại, Mạt Mạt là của nhà tôi, tôi không cho anh mang chị ấy đi, chính xác là không được phép!”**

Giờn sao, Mạt Mạt vừa chơi vui như vậy lại vừa đáng yêu, thực ra sau khi con bé đến Đài Bắc mới tìm thấy một món đồ chơi vui như vậy nha!

Anh ta nói muốn thì liền mang người đi, bộ Quan Na Na cô chỉ ăn cơm trắng mà lớn lên thôi sao?

“Nếu không thì cô muốn thế nào?” Kì Thiên Triệt lạnh lùng trừng mắt nhìn con bé một cái, **“Muốn đấu với tôi? Quan tiểu thư.....”** Anh khép rèm lại, nở nụ cười ác ma, **“Còn muốn yên yên ổn ổn ở lại Đài Bắc sống cuộc sống tự do của cô, thì thành thật một chút cho tôi, nếu không....”**

Anh ưỡn ngực đồng thời cũng hất cằm lên **“Đừng trách tôi vạch trần bí mật cô đang lừa mình che dấu, nếu không đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy thật không thú vị chút nào.”**

“Bí mật.....Bí mật gì?” Bị anh nhìn chòng chọc, Quan Na toàn thân không được tự nhiên hơi chột dạ, **“Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì?”**

“Cô có thể tiếp tục giả ngốc, tôi cũng có thể coi như không biết gì cả, bất quá Quan tiểu thư, tôi đoán cô là một người thông minh, biết rõ đối nghịch với tôi kết cục sẽ chỉ khiến cho cô lâm vào cảnh khốn cùng, có

một số việc người khác không nói ra, cũng không đồng nghĩa là người ta không biết, đúng không?”

Sắc mặt Quan Na Na nhất thời càng thêm khó coi.

“Hừ! Tóm lại, tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì, bất quá nếu anh thật sự muốn đưa Mạt Mạt đi.....Tôi cũng muốn qua ở nhà anh!”

“Chủ nhân là tôi không chào đón.”

“Nè, Kì đại ác nhân, anh.....”

“Hai người đang nói về chuyện gì vậy?” Được bác sĩ đưa về phòng bệnh, Hạ Mạt Nhân mỉm cười xuất hiện.

Hai người đang gân cổ cãi nhau đến đỏ mặt cùng lúc trở nên im thin thít.

“Không có gì, bọn anh chỉ đang thảo luận về tình trạng của em. Bác sĩ nói như thế nào? Khi nào thì có thể xuất viện vậy?” Khôi phục vẻ mặt ôn nhu tươi cười, Kì Thiên Triệt rất khôn ngoan che dấu sự tà ác vừa nãy của mình.

Quan Na Na nhăn mặt chun mũi. Người đàn ông tên gọi Kì Thiên Triệt này quả nhiên rất đáng sợ!

“Đúng rồi, Mạt Mạt, chị đã tĩnh dưỡng ở bệnh viện sắp được hai tuần rồi, bác sĩ có nói khi nào thì có thể xuất viện không?”

“Đã không có gì đáng ngại nữa rồi, bác sĩ nói chị đã phục hồi gần như hoàn toàn, ngày mai là có thể xuất viện.” Nói rồi, cô dường như nghĩ đến

điều gì đó, nói quanh co, **“Đúng rồi, nếu nói chị có thể xuất viện, có lẽ phải bàn đến.....”**

“Em cũng đi!” Quan Na Na lập tức muốn nhào vào trong lòng cô như gấu Koala bám vào cành cây, nhưng giữa đường lại bị Kì Thiên Triệt xốc đứng dậy lôi ra ngoài cửa lần nữa.

“Tôi nói rồi, chủ nhân không chào đón.”

Ầm! Cánh cửa đóng lại, ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng mắng chửi oang oang của Quan Na Na.

“Kì đại ác nhân anh là tên khốn Vương bát đản! Chia rẽ tôi và Mạt Mạt nhà tôi, tôi trù cho anh sinh con không có mắt! Á, không đúng, không đúng, nếu con của anh không có mắt, con của Mạt Mạt nhà tôi cũng sẽ không có mắt, được rồi, được rồi, tôi trù cho anh ăn cơm thì nghẹn uồng nước thì sặc.....”

Lúc này, Kì Thiên Triệt đã gọi vào di động, **“Thành Dục, cử hai vệ sĩ đến đây, xử lý con bé đang làm ầm ĩ trước cửa phòng bệnh của Mạt Nhân.”**

“Thiên Triệt.....” Hạ Mạt Nhân muốn ngăn cản, lại bị anh lấp cái miệng nhỏ nhắn lại.

Anh cười, dáng vẻ rất mê người. “Yên tâm, anh sẽ không làm thương tổn con bé.”

“Nhưng mà.....Na Na nó sẽ không nấu cơm, nếu em thật sự dọn đến nhà anh.....”

“Anh đã tìm quản gia và đầu bếp phục vụ Quan đại tiểu thư kia, cam đoan sẽ không để cho con bé đói chết, tiền thuê nhà của em anh cũng sẽ tiếp tục giúp em đóng, mặc kệ Quan tiểu thư kia có yêu cầu gì, anh đều thỏa mãn từng việc một, nhưng mà, anh tuyệt đối không đáp ứng để cho con bé ở nhà của anh, anh cũng không muốn em lại đem sinh mệnh của baby trong bụng ra làm chuyện đùa, đã hiểu chưa?”

“Thực ra Na Na chẳng qua là có chút khinh suất lơ là mà thôi ——”□

“Con bé có quyền đến thăm, nhưng không có quyền sống cùng.”

Ngang ngược tuyên bố, khiến cho Hạ Mạt Nhân đành chịu không biết phải làm sao, nhưng biết được Quan Na Na sau này sẽ không phải không có nhà để về hay là không có thức ăn để ăn, cô cũng hơi yên tâm một chút.

Trên thực tế, Kì Thiên Triệt có thể vì cô và bạn của cô làm ra những việc này, cũng đã đủ rồi.

Được rồi, thỉnh thoảng khuất phục một lần thì có làm sao, huống chi cô yêu anh, từ rất lâu trước kia, đến tận bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Chương 6

Lần thứ hai bước vào ngôi biệt thự trước mắt này, Hạ Mạt Nhân cũng không khỏi cảm thán, giữa kẻ có tiền và người nghèo quả nhiên có sự khác biệt, dễ khiến cho người khác cảm thấy có áp lực.

Tuy rằng trước kia, bản thân mình cũng không tính là nghèo khổ, nhưng từ bé đến lớn đều chưa từng có điều kiện sống trong một ngôi biệt thự giàu sang quyền thế như vậy, lại càng không thích cảm giác giống như một chú chim hoàng yến bị giam giữ trong một chiếc lồng lớn, bởi vì vậy mà năm đó lúc Kì Thiên Triệt ngỏ ý muốn cô về biệt thự ở, cô mới có thể không chút suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt.

Vậy mà hai năm sau, hôm nay, cô lại lần thứ hai bước vào nơi này.

Cô biết ba mẹ anh đã qua đời trước đây rất lâu, ngôi biệt thự này thường ngày chỉ có người giúp việc ở để chăm nom quét dọn, thậm chí ngay cả quản gia cũng không có.

Kì Thiên Triệt đặc biệt tìm người bài trí một căn phòng ngủ xa hoa cho cô, chính là nơi chiếu đoạn phim ngày đó.

Có thể nhận thấy nhà thiết kế trong lúc thiết kế căn phòng này đã phải lao tâm khổ tứ rất nhiều, chẳng những bảo lưu lại phong cách cung đình châu Âu, còn phô bày được kiểu cách đương đại và tiên phong.

Bên cạnh căn phòng này chính là phòng ngủ của Kì Thiên Triệt, hai căn phòng ngủ khi đó còn có một cái cửa ngầm, có thể ra vào tùy lúc, cách bố trí như vậy, khiến Hạ Mạt Nhân cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng anh đã giải thích với cô, hiện giờ cô là phụ nữ đang mang thai, cơ thể không giống với người thường, vạn nhất lúc nửa đêm có chỗ nào không khỏe, anh mới có thể nhanh chóng phát hiện.

“Được rồi, tùy ý anh, nhưng em vẫn muốn đi làm, anh không thể thay ....”

Còn chưa nói dứt lời, cô đã lọt vào trong một ánh mắt đang trừng lên tức tối.

“Đi làm?” Tiếng gầm của Kì Thiên Triệt vang lên như sấm đánh, **“Tới bây giờ, em lại còn dám nghĩ anh sẽ để cho em đi làm? Không thể nào!”**

“Nhưng công ty của em đã ký hợp đồng với Lăng Thiên, anh không thể.....”

“Chuyện này cứ để anh tính, không được phản đối!” Anh thật muốn tách não cô ra, xem thử bên trong rốt cuộc có chút sự sáng suốt nào cất giấu bên trong hay không!

Đến lúc này mà cô ấy còn nghĩ tới hợp đồng, chẳng lẽ cô không biết bản hợp đồng quỷ tha ma bắt kia chẳng qua chỉ là anh muốn mượn cơ giữ cô lại bên mình thôi sao? Hiện giờ cô đã đến ở nhà anh, ai còn đi để ý đến bản hợp đồng vô vị kia nữa!

Hạ Mạt Nhân không nghĩ tới anh sẽ lại bá đạo như vậy, **“Kì Thiên Triệt.....”**

“Phụ nữ mang thai tốt nhất đừng nên tiếp xúc với máy tính, đây là nhận thức cơ bản nhất, chẳng lẽ em muốn gia tăng thêm càng nhiều phóng xạ cho baby trong bụng sao?”

Phót lờ kháng nghị của cô, anh lại tiếp tục nói, **“Yên tâm, nếu trước đây anh mang Bích Vân Các Case giao cho công ty của em làm, anh đương nhiên sẽ không để công ty khác thay thế, nhà thiết kế, anh sẽ tìm một lần nữa, hiện giờ em có thể hoàn toàn buông bỏ công việc đang nắm trong tay.”**

“Em mới không cần! Trong đó có tâm huyết của em, hơn nữa con người của em từ trước đến nay làm việc gì cũng đều đến nơi đến chốn, anh không có quyền.....”

“Nhà thiết kế do em chọn, em cũng có thể tham gia thảo luận, nhưng anh không cho phép em trở lại công ty làm việc, lại càng không cho phép em làm việc quá mức vất vả, Mạt Nhân, đây là nhượng bộ lớn nhất của anh đối với chuyện này, nếu em còn phản đối nữa, anh không ngại phủ định hợp đồng Bích Vân Các, cùng lắm thì anh bồi thường tiền.”

“Anh!”

Được rồi! Cô biết anh quan tâm đến mình cũng là quan tâm đến baby trong bụng, chẳng qua không nghĩ tới anh lại sẽ quan tâm đến mức này.

Còn sáu tháng nữa, chẳng lẽ người đàn ông này muốn khiến cho cô trong suốt sáu tháng sắp tới sẽ trở thành một kẻ ngốc vô công rồi nghề?

Nghĩ tới đây, cô liền bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, không biết hiện tại tìm cách chạy trốn có còn kịp không đây?

“Nếu em dám bỏ trốn, thì tốt nhất nên cầu nguyện anh sẽ tìm không thấy em, bằng không.....Anh biết có một loại phương pháp rất tốt có thể khiến cho em không xuống giường được, dù sao em cũng chỉ mới bốn tháng, bác sĩ nói chỉ cần cẩn thận một chút là có thể.” Anh đột nhiên cúi đầu nói bên tai cô, thở ra hơi ấm khiến vành tai của cô đỏ ửng lên.

“Anh là đồ hạ lưu!” Cô kêu to, nhưng lại yếu ớt, không có sát khí, chỉ có sự thẹn thùng.

Kì Thiên Triệt cười lớn, hôn lên má cô một cái. **“Anh ấy à, nếu em không phục, cũng có thể hạ lưu với anh.”** Bỏ lại ánh mắt quyến rũ mờ ám, anh ra khỏi phòng, để lại Hạ Mạt Nhân khuôn mặt càng lúc càng hồng lên.

Cuộc sống an nhàn ở Kì gia rất nhanh khiến cho Hạ Mạt Nhân cảm nhận được tư vị thiếu phụ khuê các, quan hệ giữa cô và Kì Thiên Triệt càng có thể dùng cụm từ mơ mơ hồ hồ để hình dung.

Anh sẽ không yêu cầu bất cứ điều gì quá đáng với cô, nhưng luôn luôn thừa lúc cô không chuẩn bị, thực hiện một vài hành động mờ ám, nói vài lời nói mờ ám, còn xem cô như một súng vật mà cứng chịu.

Gần đây tập đoàn Lăng Thiên thu mua tập đoàn Nguyễn Thị thành công với giá thấp, rất nhiều phóng viên và tin tức truyền thông đều xem Kì Thiên Triệt là mục tiêu phỏng vấn hàng đầu, nhưng anh lại khôn ngoan lựa chọn đóng cửa không tiếp khách vào lúc này, mang việc đầu đầu ứng phó với phóng viên và tin tức truyền thông giao cho Thành Dục thực hiện.

Còn anh, thì lại bắt đầu làm một ông chủ vô trách nhiệm, mỗi ngày đều ở nhà với người con gái yêu dấu, nếu công ty có việc gấp, gọi một cuộc điện thoại là có thể điều khiển giải quyết từ xa, còn những việc quan trọng một chút, anh sẽ thẳng thắn bảo những nhân vật quan trọng mang tài liệu đưa tới nhà.

Phần lớn thời gian, nhiệm vụ của anh đều là lên mạng tìm một ít tư liệu về phụ nữ mang thai trước khi sinh, ví dụ như khẩu vị của phụ nữ mang thai thời kỳ này, sở thích và những phản ứng không có lợi.

Trừ lần đó ra, anh còn đi nhà sách mua rất nhiều sách về đề tài này, càng khoa trương hơn chính là, anh còn mời chuyên gia mỗi tháng đến hướng dẫn tiền sản cho Hạ Mạt Nhân.

Nhưng lúc đối phương nhìn thấy bụng của cô vẫn còn bằng phẳng, thì nhìn không được mà bật cười thành tiếng.

“Hạ tiểu thư, không nghĩ tới ông xã cô lại vui tính như vậy, thai nhi còn chưa thành hình, đã bắt đầu thực hiện hướng dẫn tiền sản.”

Đáp lại, Hạ Mạt Nhân chỉ có thể cười gượng. **“Có đôi khi anh ấy đích thực là rất khẩn trương.”** Nghe thấy hai tiếng ông xã từ trong miệng người xa lạ, cô cũng không biết nên thừa nhận hay là phủ nhận.

Tóm lại, anh đối xử với cô thật sự là quá tốt.

Lúc nào cũng sẽ bởi vì cô ngẫu nhiên nhăn mặt cau mày, sẽ không cho phép cự tuyệt mà mang cô đến bệnh viện, khẩn trương như vậy để bác sĩ kiểm tra xem có phải xảy ra tình trạng gì hay không.

Cũng sẽ bởi vì cô nửa đêm than đói bụng, tự mình xuống bếp chuẩn bị thức ăn khuya cho cô.

Lại còn bởi vì cô muốn ăn xí muối, mạo hiểm mưa to gió lớn đến siêu thị mua về cho cô.

Chỉ cần cô đưa ra yêu cầu, bất luận là điều gì, anh đều sẽ giải quyết cho cô ngay lập tức, cũng khiến cho cô càng ngày càng không thể làm mặt lạnh với anh.

Cô nghĩ, chỉ cần anh lại đối xử với cô tốt một chút, có lẽ cô sẽ không nghĩ đến bất cứ điều gì trực tiếp lao vào trong vòng ôm của anh.

Nhưng mà không nghĩ tới, đã vài ngày liên tiếp cô chưa nhìn thấy anh.

Lúc Kì Thiên Triệt lê thân thể mệt mỏi từ công ty trở về, thì đã gần một giờ sáng.

Tuy rằng trước đây anh có thể ung dung tự tại ở nhà nhân phu hiếu phụ, nhưng gần đây tình hình trong công ty thật sự rất hiếm khi để cho anh không cần ra mặt xử lý.

Việc kinh doanh của tập đoàn Lăng Thiên càng làm càng lớn, nhân viên cũng cần phải huy động, các cuộc họp lớn nhỏ không ngừng, Thành Dục lại được anh phái ra nước ngoài đi công tác, hiện tại thật sự ngay cả việc anh muốn có chút thời gian chăm sóc Mạt Nhân cũng trở thành một loại nguyện vọng xa xỉ.

Trong căn nhà lớn im phăng phắc, sau khi trở lại phòng ngủ, anh tắm bằng nước ấm, nhìn thấy cánh cửa thông sang phòng bên cạnh, anh nhin không được bắt đầu phỏng đoán người con gái bé nhỏ kia hiện tại đang làm gì.

Lúc này, hẳn là đang ngủ sao, anh từng nói nếu bị anh bắt gặp đang thức khuya sẽ lấy nộ hỏa nồng nhiệt nghiêm khắc trừng phạt.

Mặc áo ngủ, anh cẩn thận mở cửa ngòm, chỉ thấy đèn bàn trong phòng cô vẫn còn sáng, mà cô cũng đã nằm ngủ trên giường, mái tóc dài rối tung trên gối, rải thành hình cánh cung xinh đẹp, chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu trắng yêu thích nhất từ trước đến nay của cô.

Hạ Mạt Nhân cũng không phải mỹ nữ, nhưng trong ánh mắt lại toát lên khí khái hào hùng, hai hàng lông mày đẹp, chóp mũi xinh xắn hơi vênh lên, bờ môi hơi cong, càng nổi bật lên dưới ánh đèn bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt lúc ngủ như trẻ con.

Chậm rãi cúi thấp người xuống, Kì Thiên Triệt nhìn không được hôn lên trán cô.

Người con gái nhỏ bé này, lúc ngủ cũng không đắp chăn, quả nhiên là một cô bé rắc rối lúc nào cũng cần người khác chăm sóc.

Sợ đánh thức cô, động tác của anh càng dịu dàng, kéo cái chăn phía bên kia giường lên trên người cô.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy trong bao gối lộ ra một góc của một quyển nhật ký màu đỏ, hình như là cô vội vàng bỏ vào trước khi ngủ.

Phân vân một lát, một cảm giác không rõ là loại cảm giác gì, khiến cho anh cảm thấy thực sự hứng thú với sự tồn tại của quyển nhật ký này.

Nhẹ nhàng rút quyển nhật ký ra, sợ đánh thức cô, anh tắt ngọn đèn ở đầu giường cô, bên trong căn phòng nhất thời chỉ còn ánh sáng yếu ớt của đèn áp tường.

Mở trang đầu tiên ra, bên trong không ngờ lại là tấm ảnh cô và anh đang thân mật ôm nhau, khi đó anh đang tươi cười nhã nhặn, còn cô thì đang ôm cổ anh từ phía sau lưng, cười đến cực kỳ khoa trương.

Không nghĩ tới.....Cô lại sẽ mang bức ảnh này kẹp vào trong nhật ký. Kì Thiên Triệt có chút cảm động trong lòng. Mạt Nhân còn quan tâm đến anh, chuyện này so với việc công ty kinh doanh lời mấy ngàn vạn còn khiến anh vui hơn.

Lại lật sang trang thứ hai, bên trong là nét chữ đẹp dễ nắm bắt của cô —— Bé cưng, mẹ không biết rốt cuộc con có nên ra đời hay không, bởi vì ngày nhận thức được sự tồn tại của con, ba của con lại đột nhiên nói lời chia tay, hôm nay, ba của con đi rồi, chỉ để lại một mình mẹ.....Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Bé cưng, thời tiết hôm nay tốt lắm nha, không nghĩ tới trong chớp mắt, con đã ở trong bụng mẹ gần bốn tháng rồi đó, thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, vốn dĩ mẹ còn đang do dự có muốn giữ lại con hay không, hiện tại con cũng đã lớn được bốn tháng rồi....

Bé cưng, hôm nay là sinh nhật dì Na Na của con, mẹ đặc biệt đặt tiệm bánh ngọt làm một cái bánh ga-tô xinh xắn cho dì, dì rất vui vẻ, còn nói mẹ chính là thiên thần của dì, mẹ lại rất vô dụng nhớ đến người cha tồi tệ của con.

Còn nhớ lúc sinh nhật mẹ, ba của con hỏi mẹ muốn quà sinh nhật gì nhất, mẹ nói rất muốn ăn bánh sinh nhật ba tự tay làm, không ngờ ngày hôm sau thức dậy, ba liền đem một cái bánh sinh nhật xấu chết đi được ra trước mặt

mẹ, ! Thật sự là siêu xấu, hơn nữa lại còn vô cùng khó ăn, nhưng mà.....Mẹ cũng vẫn rất cảm động, lại còn len lén khóc nữa nha....

Bé cưng, sau này con lớn lên có trách mẹ hay không? Bởi vì mẹ không chỉ một lần cự tuyệt thỉnh cầu của ba con, mẹ cũng biết trước đây ba là vì muốn tốt cho mẹ, nhưng lại không nhận được mà tức giận, nhìn những người phụ nữ mang thai khác, đều có ông xã đi theo che chở bên cạnh, còn mẹ thì sao chứ?

Ba của con có thể đi cùng mẹ ra phố, giúp con chọn một cái giường trẻ sơ sinh hay không chứ?

Kì Thiên Triệt chuyên tâm đọc nhật ký, mỗi một đoạn văn, mỗi lần sang trang, trong đáy lòng đều là sự đau xót.

Sau khi Mạt Nhân biết mình mang thai, cô mỗi ngày đều ghi lại cuộc trò chuyện của mình và baby hoặc những việc nhỏ nhất trong cuộc sống, mỗi ngày mỗi đêm đều viết trên trang nhật ký những dòng đầy phấn khích thế này.

Nhìn thấy người con gái đang say ngủ trong chăn, Kì Thiên Triệt cảm động đến rơi nước mắt.

Mạt Nhân của anh, vì sao lại đáng yêu như vậy, thiện lương như vậy? Cho dù sau khi anh nói ra những lời tổn thương, vẫn không đành lòng phá bỏ con của họ, thậm chí còn xem cục cưng là đối tượng để giải bày tâm sự.

Lời văn trong nhật ký giống như một tấm gương, phản chiếu nội tâm của cô, khiến cho anh sâu sắc nhận ra tình yêu nồng nàn sâu đậm ẩn giấu trong đáy lòng cô.

“Mạt Nhân, anh rút cuộc nên bắt em làm gì đây?” Anh nhẹ nhàng nhét quyển nhật ký vào chỗ cũ, nhìn dáng ngủ vô hại của cô, giống như một thiên sứ, yên ổn và bình thản như vậy, tựa như mọi tội ác trên thế gian đều không liên quan gì đến cô.

Anh yêu cô, thật sự yêu cô.

Cúi đầu xuống, hôn lên hàng lông mi dày cong dài, chóp mũi xinh xắn đáng yêu, đôi môi mềm mại khêu gợi của cô, anh thậm chí còn muốn gặt gao ôm cô vào lòng ngay lúc này, dành trọn cả đời này yêu thương cô.....

Trong lúc mơ ngủ, Hạ Mạt Nhân dường như cảm nhận được một mùi hương quen thuộc, cô dường như được hôn khe khẽ, ôn nhu đôi đái, cũng rất ấm áp. Đến khi cô cuối cùng cũng chịu mở mắt, ánh mặt trời hồng nhạt đã xuyên qua rèm cửa rọi vào trong phòng.

Thì ra là một giấc mơ.

Trong lòng cô không khỏi có chút mất mát, lại có chút buồn vô cớ.

Ngồi dậy từ trên giường, cô nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa ấn đường có chút đau nhức của mình. Rút cuộc cô đã ngủ bao lâu?

Đột nhiên, cô phát hiện ra trên cái tủ bên cạnh giường bỗng nhiên xuất hiện một cái khay nướng bánh, phía trên bày một cái bánh gato vô cùng khó coi, bánh gato được trét kem thật dày, trên mặt kem được lấp đầy bởi rất nhiều quả dâu tây.

Cô ngây người một lúc lâu, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, không thể tin được bánh gato lại thần thần bí bí xuất hiện tại đây trong phòng ngủ

Nhìn rất quen mắt, bánh gato xấu như vậy, quả thực là ít thấy, dễ nhận thấy hình dạng và màu sắc này là sản phẩm thất bại của thợ làm bánh, nhưng trên đời này người duy nhất có thể nướng một cái bánh gato xấu như vậy, mà cô từng biết, ngoại trừ người đàn ông kia, còn ai vào đây nữa?

Bên cạnh khay nướng bánh còn có một mẫu giấy được gấp lại, cô lập tức mở ra, bên trong quả thật là nét chữ của Kì Thiên Triệt.

Mạt Nhân, tuy rằng bánh gato nướng có hơi xấu, nhưng đó chính là tâm ý của anh, chúc em một ngày vui vẻ, anh đi làm đây, phải ở nhà, ngoan ngoãn nghe lời, biết không?

Cái gì đây! Ở nhà ngoan ngoãn nghe lời? Hạ Mạt Nhân chịu không nổi vút tờ giấy sang một bên, nhưng xoay người lại nhìn cái bánh gato xấu chết người kia, lại nhin không được mà nở nụ cười.

Sau khi rửa mặt chải đầu, cầm lấy miếng bánh gato khế cắn một miếng, cô ngạc nhiên mở to mắt. Một hương vị xốp thơm nồng nàn lan tỏa trong

miệng, vị kem hơi chua chua, nhạt mà không ngấy, lại giòn ngọt, sau khi nếm thử, sẽ lưu lại trong vòm miệng một vị chanh nhàn nhạt.

Tài nghệ của anh tiến bộ vậy sao, sao lại thế này?

Sau khi hoài nghi ăn hết bánh gato, cô xuống lầu, lúc đi ngang qua nhà bếp, trong lúc vô ý, cô nghe được tiếng nói chuyện của hai người giúp việc.

“Nửa đêm hôm qua thiếu gia không biết vì sao lại rất lạ, một mình chạy vào bếp, đánh trứng với bột mì, lại còn cầm sách không ngừng lật qua lật lại, lách cách chộn rộn, năm giờ sáng nay, tôi thức dậy dọn dẹp, cậu ấy vẫn còn vây quanh lò nướng trở tới trở lui, vỏ trứng đầy ngập trong giỏ rác.....”

Nghe thấy những lời này, Hạ Mạt Nhân đầu tiên là ngây ngốc đứng tại chỗ, nhưng sau đó, cảm giác ngọt ngào liền nhanh chóng dâng lên trong lòng.

Con người khờ khạo này, rõ ràng bận rộn như vậy, còn thức trắng đêm nghiên cứu làm sao làm ra bánh gato thơm ngon cho cô, thật sự là khờ chết đi được.

Cô vừa nghĩ thầm trong lòng, vừa đi khỏi phòng bếp, cả ngày kế tiếp, cũng không hề phát hiện khóe môi mình liên tục nhovn lên.

“Anh thần thần bí bí như vậy, rốt cuộc là muốn dắt em đi đâu?”

Cuối tuần, vừa mới ăn xong bữa sáng không lâu, Kì Thiên Triệt liền lệnh cho Hạ Mạt Nhân thay quần áo để ra ngoài, nói có việc gì đó muốn làm, sau

đó, cô giống như một tiểu nô tài ngoan ngoãn nghe theo lời ông chủ, không hề có ý kiến gì theo anh ra khỏi nhà.

Hôm nay anh tự mình lái xe, xe hướng về khu trung tâm thành phố, nhưng nụ cười thường trực trên mặt anh khiến cho cô cảm thấy được có âm mưu.

Kì Thiên Triệt chỉ cười hề hề, vẫn không trả lời.

Cô chịu không nổi kiêu ngạo quay người đi một cái, dứt khoát phớt lờ anh, không bao lâu, xe từ từ dừng lại trước một cửa hàng chuyên bán đồ dùng dành cho trẻ em.

Hạ Mạt Nhân đã mang thai tám tháng, bụng đã trội lên, mỗi lần khám thai, bác sĩ đều cười cô có phải dinh dưỡng quá mức phong phú hay không, cho nên mỗi ngày cô đều kháng nghị với Kì Thiên Triệt không cần một ngày N bữa cơm ngược đãi dạ dày của cô, nhưng anh lại nói, hiện tại miệng ăn của cô tương đương với hai người ăn cơm, cô muốn bỏ đói chính mình, anh cũng không chớ phép cô bỏ đói bé cưng.

Loại luận đàm quái đản này thực khiến người ta bất đắc dĩ, nhưng anh lại luôn luôn có biện pháp khiến cho cô ngoan ngoãn khuất phục dưới mệnh lệnh ngang ngược của mình.

Kì Thiên Triệt kéo cô đi vào trong cửa hàng, những thứ đồ dùng dành cho trẻ sơ sinh bên trong có thể nói là rực rỡ muôn màu, quả thực khiến cho người ta thấy hoa mắt rối loạn.

Nhưng đối với những người lần đầu làm bố mẹ, lại giống như bước vào thiên đường.

“Để thương quá!” Hạ Mạt Nhân cầm lấy một cái váy nhỏ màu hồng, trên bề mặt có những đường viền ren đáng yêu, lại có thêm một cái mũ quả dưa cũng khiến cho cô quyến luyến không muốn buông tay.

“Nếu em cảm thấy đáng yêu, chúng ta liền mua về đi.” Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của cô, trong lòng Kì Thiên Triệt dâng lên một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Mạt Nhân của anh càng ngày càng giống với trước đây, hiện tại, cô sẽ cười với anh, lại còn sẽ nhìn anh, nhìn đến ngây ngốc, sau khi bị anh phát hiện sẽ lại giả vờ trấn định, nhanh chóng chuồn đi, giống hệt như khi hai người ở cùng nhau lúc trước, anh tin tưởng, chỉ cần cố gắng hơn nữa, cô sẽ hoàn toàn tha thứ cho anh.

“Nhưng còn chưa biết là sinh con trai hay con gái đó, mấy bộ quần áo con gái này, lỡ mai một sinh con trai, những thứ này không phải là sẽ không dùng đến sao?” Cô yêu cầu bác sĩ đừng nói cho cô biết giới tính của bé cưng, bởi vì mặc kệ là nam hay là nữ, bọn họ đều yêu thương như nhau, cô muốn chờ sau khi mẹ tròn con vuông mới được thông báo.

“Con trai lúc còn nhỏ cũng có thể mặc quần áo con gái mà, dù sao cũng không phân biệt được.” Kì Thiên Triệt lại cầm lấy một bộ đồng phục hải

quân màu trắng, **“Bộ này cũng rất được, còn bộ này nữa, bộ này, bộ đó, tất cả đều rất được, Mạt Nhân, chi bằng chúng ta mua hết tất cả quần áo ở đây đem về đi? Đến lúc đó, baby đều có thể mỗi ngày thay đổi một bộ quần áo, chúng ta sẽ giúp con chụp hình, chờ sau này bé cứng lớn lên, sẽ đem những giai đoạn trưởng thành của con làm thành một cuốn phim.....”**

Kì Thiên Triệt mặt mày hớn hở nói, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy sự thỏa mãn và cảm giác hạnh phúc của một ông bố tương lai, khiến cô bán hàng trong quầy đang đứng bên cạnh phải tránh sang một bên mặt đỏ tim đập, hâm mộ người phụ nữ bên cạnh anh từ tận đáy lòng, sao mà lại có thể tốt số, được gả cho một người chồng như vậy.

Đại soái ca anh tuấn vô địch này, dễ nhận thấy cũng thương baby của mình như vậy, chỉ là quần áo cho baby thôi mà đã chọn liền mấy chục bộ, bởi vì thiết kế giường trẻ con quá mức đáng yêu, anh còn liên tiếp chọn mua hai cái, nếu không phải vợ mình ngăn lại, ngay cả sữa bột, anh cũng định mua mấy thùng lớn.

“Please, sữa bột có hạn sử dụng mà, em còn hai tháng nữa mới sinh, hiện giờ anh đã mua sữa bột, đến lúc đó chẳng phải là sẽ quá hạn sử dụng?”

“Vẫn là Mặt Nhân thông minh nhất.” Kì Thiên Triệt đã mua hết thứ này đến thứ kia, lộ ra nụ cười ngây ngô mê người.

Rõ ràng chỉ là nụ cười ngây ngô, lại vẫn mê hoặc được những nữ khách hàng xung quanh và cô bán hàng trong quầy một phen đỏ mặt và thẹn thẹn.

Bọn họ cùng lựa những món hàng mình thích, thỉnh thoảng còn châu đầu ghé tai, nếu thật sự khó có thể lựa chọn, Kì Thiên Triệt sẽ đem cả hai món đồ khác loại mua hết về.

Mãi cho đến khi sắp mua hết một nửa gian hàng, thậm chí những vệ sĩ cũng đã về nhà, thấy trên trán Hạ Mặt Nhân chảy mồ hôi, Kì Thiên Triệt lập tức rất khẩn trương lấy khăn tay ra giúp cô lau đi.

“Mệt rồi sao, có phải cảm thấy không thoải mái không? Nếu cơ thể không chịu nổi, bây giờ chúng ta lập tức về nhà.”

“Không có đâu, chẳng qua là đứng lâu quá, chân hơi mỏi.” Cô có chút không quen với việc anh che chở mình như vậy trước mặt người khác, những người phụ nữ xung quanh thỉnh thoảng sẽ lại hướng ánh mắt về phía bên này, cho dù cô có ngốc đi chăng nữa, cũng biết lúc này mình đã trở thành tiêu điểm.

“Nếu mọi thứ đều đã mua xong rồi, bây giờ chúng ta quay về, tránh cho mẹ của con trai anh mệt muốn chết rồi.”

“Ai nói nhất định sẽ là con trai, anh không phải là trọng nam khinh nữ đó chứ?” Khi này lúc anh chọn đồ dùng cho trẻ sơ sinh, cô phát hiện ra, anh mắt anh luôn nhìn chăm chăm những món đồ dành cho bé trai.

“Ai nói anh trọng nam khinh nữ? Trên thực tế, anh thích con gái, bắt quá trước tiên sinh con trai làm anh hai, sau này sẽ sinh thêm một đứa em gái, như vậy em gái sẽ có anh hai bảo hộ, sẽ không phải chịu sự ức hiếp của người khác.”

“Please, hiện giờ đã là thời đại gì rồi, vậy mà anh còn có ý tưởng buồn cười như vậy, ai quy định con gái sinh ra thì nhất định phải chịu sự ức hiếp của người khác, hơn nữa trước tiên có chị gái rồi lại có em trai không phải cũng tốt lắm sao? Em còn hy vọng lần đầu mang thai sẽ sinh con gái, nói như vậy, em có thể giúp con bé buộc những kiểu tóc khác nhau, cho con bé mặc những chiếc váy xinh xắn, sửa soạn cho con bé thành một công chúa nhỏ đáng yêu nhất.....”

“Được, được, được, sinh con gái trước rồi sinh con trai, nếu như không được, chúng ta liền sinh một đội bóng đá, hay đội bóng chuyền cũng được.”Kì Thiên Triệt cười tíu tít, ôm bà bầu đi ra khỏi cửa hàng.

Sau khi ra khỏi cửa chính, Hạ Mạ Nhân mới phản ứng lại, mặt cô lập tức đỏ ửng lên, dùng sức trừng mắt nhìn anh, **“Ai.....Ai muốn cùng anh sinh đội bóng đá, đội bóng chuyền chứ, muốn sinh thì tự anh sinh!”**

“Tự mình làm sao sinh được? Mạt Nhân, loại sự tình này em chính là phải mau giúp đỡ...”

“Anh đi chết đi!” Cô then thùng khẽ mắng.

“Nếu anh chết, vậy bé cưng và mẹ của bé cưng chẳng phải là sẽ cực kỳ đau lòng sao?” Nói rồi, Kì Thiên Triệt ôm cô vào lòng, vẽ mặt cười mờ ám, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn hồng thùng thùng của cô, **“Đừng xấu hổ, trong sách có nói người sắp làm mẹ phải bảo trì tâm tình vui vẻ, còn nói....”**

Anh tiếp tục hôn cô, không để ý tới những ánh mắt hâm mộ và ghen tị xung quanh.

“Mẹ phải được ba hôn, như vậy bé cưng sinh ra mới có thể thông minh, đáng yêu, lại biết yêu thương người khác. Mạt Nhân, suy nghĩ cho bé cưng của chúng ta, đừng phản kháng nha!”

“Nhảm nhí cái gì? Đừng....”

Cô muốn phản kháng, nhưng người đàn ông bá đạo kia không chịu cho cô cơ hội, trực tiếp che miệng cô lại.

“Tình cảm đôi vợ chồng kia thật tốt nha.” Những tiếng bàn tán hâm mộ xung quanh rải rác truyền đến.

Hạ Mạt Nhân không khỏi xấu hổ, cũng không giãy giụa nữa, cứ như vậy bị ôm hôn một cách đầy thương yêu cung chịu, một cảm giác vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn tràn ngập trong lòng cô.

Chẳng qua, một màn ẩm áp bên này, lại lọt vào trong một đôi mắt ghen ghét, cách đó không xa, một người phụ nữ đặt tay lên cái bụng bằng phẳng, gắt gao xiết chặt hai nắm tay, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Chương 7

Tuy rằng trước mắt vẫn đang ở nhà an tâm dưỡng thai, nhưng những việc có liên quan đến việc trang hoàng nội thất Bích Vân Các, Hạ Mạt Nhân chính là một chút cũng chưa từng thả lỏng giám sát.

Cùng với sự ung thuận ngầm của Kì Thiên Triệt, tùy cô tự mình lựa chọn nhân viên thiết kế xuất sắc, mỗi lần kết thúc một tổ đồ án thiết kế, cô sẽ tự mình thẩm duyệt kiểm tra, những lúc cần thiết còn có thể tham dự thảo luận, đưa ra đủ loại ý kiến sửa đổi.

Trong nháy mắt, bụng của cô đã càng lúc càng lớn, thiết kế tổng thể của Bích Vân Các cũng theo kịp tiến độ với đơn vị thi công, càng ngày càng gần đến giai đoạn kết thúc.

Hôm nay, ở nhà mãi không được, Hạ Mạt Nhân thật sự nhàm chán, chính vì vậy mới bảo tài xế đi cùng đến tập đoàn Lăng Thiên, mang tiếng là muốn nghe ngóng một chút về tình hình thi công hiện tại của Bích Vân Các, nhưng trên thực tế cũng là muốn gặp Kì Thiên Triệt.

Mấy ngày nay anh bận rộn với công việc, mỗi ngày đều đến nửa đêm mới có thể về nhà, lại luôn không quên hôn trộm lên trán cô trong lúc cô nửa mơ nửa tỉnh, khiến cho cô hoài nghi hai người có phải đang trong giai đoạn yêu nhau tha thiết hay không.

Hai người càng ở bên nhau nhau lại càng ngọt ngào, nghe thư ký nói Kì Thiên Triệt đang mở cuộc họp trong phòng hội nghị, cô liền tự mình vào văn phòng anh chờ, muốn đợi anh để hẹn nhau cùng đi ăn cơm trưa.

Ngồi thoải mái trên sofa, cô rút cuộc cũng có thể tĩnh tâm mà đánh giá văn phòng xa hoa trước mắt này, trước kia luôn vội vàng đến rồi lại vội vàng đi, hiện giờ mới phát hiện thiết kế nội thất trong văn phòng tuy rằng giản dị gọn gàng, lại tuyệt nhiên không mất đi sự trang trọng và hoa mỹ.

Hai cái khung hình bày ở một góc trên bàn làm việc lớn, bên trong dĩ nhiên là ảnh hai người chụp chung.

Đứng dậy, cô đến gần bàn làm việc, chỉ thấy trên bàn làm việc một chồng văn kiện dày cộm, trong đó có tên một tập tài liệu khiến cho cô chú ý, bởi vì trên đó lại có tên của cô.

Biết rõ xem trộm đồ đạc của người khác là hành vi không tốt, nhưng cô nhin không được sự tò mò, vẫn lấy ra tập tài liệu chen lẫn trong đám văn kiện lật xem, nhưng càng đọc, ánh mắt liền trờng lên càng lớn, Trời ạ, Kì Thiên Triệt, anh ấy.....

“Mạt Nhân? Đã đến lâu chưa?” Lúc này cửa văn phòng được mở ra, Kì Thiên Triệt từ ngoài bước vào, hai người nhìn nhau một lúc lâu, anh mới lộ ra nụ cười gọi cảm nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã, **“Em đã đọc rồi?”**

“Vì cái gì?” Cô cầm tập tài liệu, **“Anh lại làm như vậy.....”**

Anh nhún vai, **“Con của chúng ta sau khi sinh ra, phải nhận được sự chăm sóc tốt nhất, trở thành một thiên thần được yêu thương chịu đựng, sẽ được lớn lên trong sự che chở của ba mẹ, nhưng trên thế giới này, còn có rất nhiều cô nhi đáng thương, cho nên.....”**

Anh đón lấy tập tài liệu trong tay cô, **“Anh lấy danh nghĩa của em thành lập một quỹ từ thiện, hàng năm đóng góp năm phần trăm doanh thu của tập đoàn Lăng Thiên, tài trợ cho những cô nhi này, cho đến lúc chúng hoàn tất việc học hành mới thôi.”**

“Thiên Triệt.....” Hạ Mạt Nhân cảm động gọi tên anh, nội tâm dâng trào mãnh liệt, khó mà có thể tin rằng người đàn ông này lại sẽ làm nên chuyện cô muốn làm nhất.

Lợi nhuận hàng năm của tập đoàn Lăng Thiên có thể dùng giá trên trời để hình dung, đừng nói là năm phần trăm, cho dù chỉ là một phần trăm, cũng đủ cho một người bình thường sống sung túc mấy đời.

Kì Thiên Triệt vuốt ve hai gò má bởi vì dinh dưỡng quá đầy đủ mà mượt mà hơn của cô, **“Dù sao cũng nên làm chút gì đó cho người sắp làm mẹ thì mới có thể khiến cho anh vui vẻ, hơn nữa, em không phải vẫn luôn mong muốn thành lập quỹ từ thiện này sao?”**

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, trong nụ cười của anh lại mang theo chút trêu chọc, **“Có người thích đem bí mật của mình viết vào trong sổ tay, ví dụ như cô ấy thích ăn bánh gato xấu, hy vọng ông xã của mình cùng với mình đến cửa hàng đồ dùng trẻ con mua sắm, hy vọng có người quan tâm chăm sóc cho mình, còn cầu nguyện trẻ em khắp nơi đều có thể sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.....”**

Hạ Mạt Nhân càng nghe, khuôn mặt càng ửng hồng. Khó trách anh sẽ vì cô nướng bánh gato xấu chết người, khó trách anh sẽ tranh thủ thời gian cùng cô đi dạo phố mua sắm, khó trách anh sẽ thỉnh thoảng nói những lời khiến cho cô mặt đỏ tim đập, làm mấy việc sẵn sàng, thì ra.....Thì ra.....

“Anh đọc lên nhật ký em viết cho bé cưng!”

Hết sự kiện này đến sự kiện khác trùng hợp phát sinh, cô còn đang nghĩ anh vì sao lại lợi hại như vậy chứ! Cái tên đáng ghét này!

“Đọc nhật ký em viết cho bé cưng, cũng là sự hưởng thụ của anh mà.”Trong đó cất giấu tâm tình của cô, ký ức của cô, hồi ức của cô, và tình cảm của cô dành cho anh, từ không thể tha thứ, không thể chấp nhận, cho đến hiện tại, nội dung cô ghi lại trong nhật ký, ngoại trừ sự chờ mong và hy vọng dành cho bé cưng, càng nhiều hơn chính là sự chuyển biến trong cô đối với anh.

“Chẳng lẽ đến lúc này, em còn muốn phủ nhận bản thân mình kỳ thực là yêu anh, căn bản đã không còn muốn – rời xa anh sao?” Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, anh mãi nguyện ngửi mùi hương trên tóc cô, **“Mặt Nhân, mặc kệ trong quá khứ làm sai chuyện gì, đến lúc này, em cũng nên dẹp bỏ sự tức giận của mình rồi chứ.”**

Hạ Mặt Nhân không phản kháng cũng không giãy dụa, cứ như vậy tựa vào trước ngực anh, lắng nghe nhịp đập tim anh.

Đúng vậy, kỳ thực cô cũng không muốn tiếp tục cùng anh duy trì loại khoảng cách mờ ám này, việc đó thật sự rất khó chịu đựng.

Nhưng cô vẫn giờ nắm tay khê đầm anh một cái, trên gương mặt ngọt ngào tràn đầy sự cảnh cáo, **“Muốn em tha thứ cho anh cũng được, nhưng mà anh phải đồng ý với em, từ nay về sau, mặc kệ lại phát sinh chuyện gì, không cho phép anh lén lút gánh vác một mình, cho dù anh thật sự có**

bệnh nan y, em cũng muốn theo bên cạnh anh, cùng anh đi đến cuối con đường.”

Kì Thiên Triệt ra sức gật đầu, vẻ mặt áy náy, **“Xin lỗi Mạt Nhân, sẽ không có lần sau nữa, hơn nữa hiện giờ anh thân cường thể tráng, nếu không có gì bất trắc, sống thêm năm mươi năm nữa cũng tuyệt đối không thành vấn đề.”**

“Cái gì mà bất trắc với không ngờ, không cho phép nói những chuyện này?”

“Đúng, đúng, đúng, không nói, sau này cũng không nói.” Kì Thiên Triệt thật sự vui mừng vì sự cố gắng lâu nay của mình cuối cùng cũng không có uổng phí, anh tựa như đang dỗ ngọt một đứa bé, ôm cô vào lòng.

Hạ Mạt Nhân tức giận đẩy tay anh ra. **“Em cũng không phải là con nít, ít dỗ ngọt em đi! Nếu đã quyết định sống cùng nhau, em cũng sẽ nói cho anh rõ một lần, em là phụ nữ có thai, không phải người tàn tật bất lực, anh không cần lần nào cũng khấn trương được không?”**

Nghĩ đến việc anh chuyên quyền, cô cũng rất bất đắc dĩ, bất kỳ chuyện gì cũng có thể thương lượng được với người đàn ông này, duy nhất trên phương diện này thì thế nào cũng không nhượng bộ.

Anh lại kéo cô vào trong lòng, rất bất đắc dĩ tự nói với chính mình. **“Em là bảo bối của anh, anh không cam lòng để cho em phải chịu một chút sợ**

hãi hay tổn thương nào cả, cho nên biện pháp tốt nhất chính là bảo hộ em trong vòng tay anh, nếu thực sự xảy ra sơ xuất gì, người hối hận cả đời chính là anh đó!”

Nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất của anh, Hạ Mạt Nhân thật sự rất cảm động.

Đúng vậy! Cô sớm biết rõ cá tính của anh, luôn quen làm người bảo hộ, trước giờ chưa từng để người khác phải mang chút ưu tư nào đã giải quyết mọi việc hết sức chu toàn.

Người đàn ông này, có đôi khi bá đạo, có đôi khi ôn nhu, nhưng đối với chuyện tình cảm, lại khờ khạo một cách ngây thơ đáng yêu, thà rằng tự mình nhận lấy đau khổ, cũng tuyệt đối không chịu để cho người khác gánh chịu nỗi đau.

Cô yêu anh, cũng như anh yêu cô, tình yêu như vậy, sao lại không bền vững?

Nâng gương mặt tuần tú của anh lên, lần đầu tiên cô chủ động dâng tặng nụ hôn của mình, trong khoảnh khắc môi và lưỡi hai người cùng quấn lấy nhau, biết bao dục vọng mãnh liệt và tình cảm đã chất chứa bao ngày cũng lập tức bùng nổ.

Anh rốt cuộc không cần khổ sở kiềm nén khao khát của mình, chỉ có thể thừa lúc cô đang ngủ mà hôn trộm nhưng vẫn khiến anh nhớ đến đôi môi mềm mại của cô suốt một thời gian dài, rốt cuộc không còn những lúc cảm

thấy cô đáng yêu đến chết đi được, bản thân mình lúc đó lại không khống chế được, phải vội vàng rời xa cô, bọn họ cuối cùng cũng trở lại như trước kia!

Kì Thiên Triệt rất nhanh chóng từ bị động trở thành chủ động, ý muốn xâm chiếm mãnh liệt càng khiến cho nụ hôn của anh càng lúc càng nồng nhiệt, bàn tay thậm chí còn theo bản năng đặt lên trên bộ ngực do mang thai mà trở nên đầy đặn, xoa nhẹ.

“Uhm.....” Hạ Mạt Nhân bị hôn đến thất điên bát đảo căn bản không phát hiện bàn tay của anh, chỉ cảm thấy toàn thân mình nóng lên, bầu không khí xung quanh trong nháy mắt tăng lên vài độ.

Kì Thiên Triệt nhẹ nhàng cắn lên vành tai cô, **“Mạt Nhân, anh muốn em.....”**

“Tổng tài, đây là năm nay.....Thực xin lỗi, tôi sẽ trở lại sau.” Thành Dục sau khi gõ cửa bước vào liền cúi đầu đọc văn kiện, vừa đọc vừa nói mà bước vào văn phòng, mãi cho tới sau khi ngẩng đầu lên mới phát hiện hai người đã mau chóng dính lấy nhau ở cùng một chỗ, liền xấu hổ xoay người, lập tức rời khỏi hiện trường đang sắp bốc cháy.

Lúc anh ta xoay người đi, Hạ Mạt Nhân liền nhanh chóng đẩy người đàn ông trước người ra, động tác nhanh chóng, khiến cho Kì Thiên Triệt đang không hề phòng bị suýt chút nữa té ngã.

Anh tức giận trừng mắt nhìn cánh cửa đang mở được khẩn cấp khép lại, trầm nghĩ, lúc này có thể phái thư ký đặc lực của anh đi nơi nào chịu khổ chịu cực, mới có thể trút bớt sự tức giận của anh.

“Em, em muốn đi ăn cơm rồi.” Hạ Mạt Nhân vội vàng sửa sang lại bộ âu phục đã bị anh làm cho nhăn nhúm, xoay gót muốn rời đi, lại bị giữ chặt lại. **“Cùng đi.”** Tuy rằng hiện tại có lẽ thứ anh muốn ăn chính là cô.

“Dừng.....” Cô cúi thấp mặt, ngay cả vành tai cũng ửng đỏ lên, bộ dạng đáng yêu đó thiếu chút nữa lại khiến cho Kì Thiên Triệt hóa thành dã thú lần thứ hai.

Sau khi điều chỉnh lại hô hấp đang hỗn loạn, Kì Thiên Triệt mới cùng Hạ Mạt Nhân cùng nhau ra khỏi văn phòng, liền thấy Thành Dục từ trong thang máy bước ra.

Lúc anh ta chuẩn bị báo cáo với Kì Thiên Triệt về tình hình kinh doanh sắp tới của Lăng Thiên, lại bất ngờ nghe thấy câu nói cấp trên bỏ lại.

“Hôm nay tôi không đến công ty, còn nữa, thiên kim của Viên Thị Hongkong luôn là V.I.P, nếu không cho cậu qua đó tôi sợ dự án hợp tác giữa hai bên sẽ có ảnh hưởng, cho nên ngày mai cậu liền qua đó đi.” Nói dứt lời, Kì Thiên Triệt mặt mày khó chịu liền kéo vợ sắp cưới bỏ đi.

“Tổng tài! Tôi, tôi thật sự không cố ý mà!” Thành Dục vừa nghe thấy, sắc mặt lập tức tái xanh, đi theo sau cấp trên vẻ mặt đau khổ kêu la, đáng vẻ chuyên nghiệp và điềm tĩnh thường ngày đã không còn thấy nữa.

Giờn chơi sao, dự án hợp tác của bọn họ và Viên Thị đã sớm kết thúc không biết đã được mấy trăm năm rồi, không phải sao! Lần trước anh đến Viên Thị, người con gái háo sắc kia liền sờ soạng khắp người anh, là anh sống chết bảo vệ vị trí trọng điểm mới không để cô ta thắng thế, lần này không có việc gì, cấp trên lại muốn anh đi cho người ta sờ soạng, rõ ràng là có ý định trả thù, nhưng anh cũng thực vô tội mà, ai biết bọn họ sẽ thân mật trong văn phòng chứ!

Đối với trợ thủ đắc lực đang quý khốc thân hào, Kì Thiên Triệt cũng không thêm bận tâm, ngược lại càng bước nhanh thêm, ôm người con gái thân yêu rời đi.

Anh tin tưởng trợ thủ đắc lực nhất đã theo bên cạnh nhiều năm, nhất định có thể hiểu được, thương nhân tuyệt đối không chịu thua thiệt, dĩ nhiên cũng có bản tính có thù tất báo, cho nên, nhanh chóng nhận lệnh đi!

“Mặt Mặt, chị phải nhớ ăn nhiều hoa quả, bởi vì hoa quả sẽ giúp cho da dẻ của em bé được tốt....”

“Mạt Mạt, chị đừng quên khi nào có thời gian rảnh thì đến cửa hàng em làm nói chuyện phiếm với em nha, từ khi chị bị Kì đại ác nhân đem đi rồi, mỗi buổi tối đều chỉ có một mình em, nhàm chán muốn chết.....”

“Mạt Mạt àh, chị biết không, Kì đại ác nhân tìm tới một người đầu bếp nấu ăn thật sự là vô cùng khó ăn, em nhớ món thịt kho tàu đầu sư tử chị làm, còn có mút dâu mà chị làm nữa——”

“Hết giờ rồi, muốn tìm Mạt Nhân nói chuyện phiếm, lần sau xin hẹn trước với tôi.” Kì Thiên Triệt bỗng dưng đoạt lấy điện thoại trong tay Hạ Mạt Nhân, rất không khách khí găm nhẹ vào microphone.

“Nè nè nè! Kì đại ác nhân, anh muốn, hôm nay tôi mới chỉ cùng Mạt Mạt tán gẫu chưa đến nửa tiếng ——”

“Nửa tiếng cũng đã đủ rồi, bye-bye!” Không đợi đối phương trả lời, Kì Thiên Triệt đã cúp máy.

Hạ Mạt Nhân nhìn một loạt những động tác liên tục thành thạo của anh, nhận không được mà nhú mày, **“Thiên Triệt, Na Na đã vài ngày rồi không có gặp em, con bé ở một mình trong nhà rất tội nghiệp, bằng không thì mang con bé về đây....”**

“Nhân từ với người khác chính là tàn nhẫn với chính mình, anh cũng không quên nữ biến thái kia, luôn miệng nói phải làm ông xã của em, còn nói cái gì mà muốn đoạt người con gái của anh, anh làm sao có thể

tiếp nhận tình địch về bên cạnh mình, như vậy không phải là tự tìm lấy rắc rối cho mình sao?”

“Please, Na Na chẳng qua là đùa dai quá, anh thật sự xem con bé là đồng tính luyện ái hả.” Người đàn ông này có khi khôn ngoan đến dọa người, có khi lại ngây thơ đến đáng sợ.

“Ai bảo con bé lúc trước gây hấn với anh, trước mặt anh lại còn vừa kéo vừa ôm em.” Nói đến là nổi máu Hoạn Thư, Kì Thiên Triệt từ trước đến nay luôn phân biệt đúng sai rạch ròi.

Người con gái kia lưu lại cho anh nhiều hồi ức đáng ghét như vậy, muốn anh nhân từ với cô ta àh, mơ đi!

Huống chi cô ta hết lần này đến lần khác gọi điện đến nhà, mỗi lần tán gẫu cũng hết mấy tiếng đồng hồ, nhưng lại luôn thừa dịp anh không chú ý liền hện Mạt Nhân ra quán ăn nhanh với cô ta, bằng không cũng sẽ mang tiếng là đến biệt thự Kì gia thăm hỏi, nhưng thật ra lại là đến ăn đậu hũ, vài lần bị đuổi thẳng ra ngoài, lại vẫn cứng đầu cứng cổ, thử hỏi, anh vì sao muốn đem loại quỷ sứ đáng ghét này mang về nhà.

Đối với những ấn tượng của anh, Hạ Mạt Nhân chỉ cảm thấy buồn cười.

Quên đi, lại tìm thời gian đi thăm Na Na là được.

Từ lúc hai người làm lành, dưới sự uy hiếp mà cũng là mệnh lệnh của Kì Thiên Triệt, cô đã dọn sang phòng ngủ của anh, theo như cách anh nói, hiện

tại, cô đang trong thời kỳ đặc biệt, đương nhiên phải có người thường xuyên ở bên cạnh để chăm sóc.

Sau bữa tối hôm nay, bởi vì Kì Thiên Triệt tạm thời phải xử lý một chút công việc, nên vội vàng trở lại phòng đọc sách, mới vừa mở hòm thư, liền có một email nhảy ra.

Lẽ ra cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng subject của email lại đề, mấy chữ “Kẻ thù của người”.

Rùng mình một chút, anh mở email ra, lời văn bên trong ngắn gọn, chỉ viết—— Kì Thiên Triệt, nếu muốn sống, làm người không nên quá phô trương.

Mười mấy chữ cụt ngủn, hoàn toàn không có nội dung gì cụ thể, cũng không biết người gửi rốt cuộc là ai.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng đọc sách lại bị đẩy ra, Kì Thiên Triệt bị dọa đến nhảy dựng lên, trong nháy mắt, ánh mắt hiện lên sự kinh hoảng, khiến Hạ Mạt Nhân ngẩn ra.

“Thiên Triệt, anh làm sao vậy?” Cô bung một ly trà trong tay, trà vẫn còn tỏa hơi nóng thơm ngào ngạt.

“Không có gì.”

Anh vội vàng lấy lại tinh thần, cũng rất nhanh đóng cửa sổ email lại. Những động tác liên tiếp này đủ để nói lên anh đang chột dạ, Hạ Mạt Nhân nhìn thấy, lại càng nghi ngờ.

“Đây là trà nhân sâm em mới vừa pha, gần đây anh bận làm việc quá, lại không chú ý đến thân thể của mình, uống trà nhân sâm nóng tốt cho cơ thể.”

“Bụng của mình đã lớn đến như vậy, sao còn đi lung tung?” Anh vội vàng đứng dậy đón lấy, sợ cô không cẩn thận sẽ bị thương.

“Anh không cần khẩn trương như vậy đâu, còn một tháng thôi bé cưng sẽ ra đời, hơn nữa bác sĩ nói hiện tại tình trạng sức khỏe của bé cưng vô cùng tốt, hiện giờ, điều em cần nhất chính là vận động, nếu không lúc sinh sợ sẽ không đủ sức.”

Nhìn bụng bầu nhô cao của cô, anh đỡ cô đến ngồi trên ghế sofa trong phòng đọc sách, cũng vươn bàn tay to lớn đặt trên bụng cô sờ tới sờ lui.

“Ái da...”

“Làm sao vậy?” Nghe thấy cô kêu lên, anh lập tức liền trở nên khẩn trương, tay cũng không dám di chuyển.

“Bé cưng lại đập bụng em, gần đây nhóc con này tinh thần và thể lực vô cùng dồi dào, mỗi ngày đều vận động rất lâu trong bụng.” Cô cau mày,

lại cười đến mức vui vẻ, **“Xem ra con của chúng ta dường như không thể chờ để được ra ngoài đi xem thế giới này rồi.”**

Bàn tay to lớn của Kì Thiên Triệt lúc này cũng cảm giác được chuyển động của đứa bé, không khỏi nhăn mặt lại uy hiếp, **“Bé cưng, con phải ngoan một chút biết không? Nếu con hại mẹ không thoải mái, chờ sau khi con ra đời, ba nhất định sẽ đét vào cái mông nhỏ của con thật đau, cho con nếm thử, chút mùi vị đau nhức.”**

“Thật là, nếu anh dọa bé cưng sợ, vạn nhất con không chịu ra khỏi bụng em thì phải làm sao đây?”

Thấy dáng vẻ nói chuyện nghiêm túc của anh với bụng của cô, Hạ Mạt Nhân vừa giận vừa buồn cười.

“Ai kêu con dám bắt nạt bà xã của anh!” Anh làm bộ tức giận, **“Trên đời này, anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai bắt nạt Mạt Nhân nhà của anh.”**

Cô bị dáng vẻ của anh trêu đến độ cười khanh khách không ngừng, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng lúc mới bước vào phòng đọc sách, lại lập tức thu hồi nụ cười của mình lại.

“Thiên Triệt, gần đây áp lực công việc của anh có phải rất lớn hay không?”

Anh nhú mày, dùng ánh mắt làm ra vẻ dò hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy anh dường như có tâm sự gì đó....”

“Là em nhạy cảm thôi.”

Vuốt ve mái tóc dài của cô, anh không muốn để cho một vài tình huống đột ngột phát sinh mình gặp phải gần đây ảnh hưởng đến tình cảm rất vất vả mới khôi phục được của hai người lúc này.

Xem ra, có một số việc cũng tới lúc nên giải quyết rồi.

Từ sau ngày nhận được thư đe dọa ở phòng sách đó, Kì Thiên Triệt liền phái người đi điều tra nguồn gốc email kia.

Chỉ tiếc đối phương dường như đã sớm dự đoán được anh sẽ có biện pháp ấy, cho nên sau khi kiểm tra IP email được gửi đi, xác nhận là IP lưu động. Trên thực tế, trước đó, Kì Thiên Triệt trên đường đến công ty, hoặc là tham gia một vài buổi tiệc, liên tiếp gặp phải những sự kiện nguy hiểm lớn nhỏ, đến khi nhận được email kia anh cũng đã nghi ngờ những việc ngoài ý muốn nối tiếp nhau này khẳng định là có người ở giữa giở trò! Sau đó mới xác định có người muốn hại anh, hơn nữa từ sau ngày đó, anh lại liên tiếp nhận được thêm vài email đe dọa.

Vì sự an toàn của người và gia đình, hãy mau chóng thỏa hiệp điều kiện của ta, nếu không ta cũng không đảm bảo người phụ nữ của người và đứa bé có thể bị điều gì đe dọa hay không, nếu người còn muốn để cho bọn họ nhìn thấy ánh mặt trời mai này.

Cầm hận tất máy tính, ánh mắt Kì Thiên Triệt trống nháy mắt trở nên vô cùng u ám.

Cái tên đáng ghét nào đó, lại có thể vì lợi ích kinh doanh mà không tiếc sử dụng loại thủ đoạn này.

Cầm lấy điện thoại, anh nhanh chóng bấm số, nhưng điện thoại đã reo một lúc lâu nhưng vẫn không có người bắt máy, vì thế anh lại đổi dãy số khác, không bao lâu liền truyền đến tiếng nói của người giúp việc trong nhà.

“Mạt Nhân đâu?”

“Là thiếu gia à, một tiếng trước, Mạt Nhân tiểu thư sau khi vừa nhận một cuộc điện thoại thì liền ra khỏi nhà.”

“Cái gì? Ra khỏi nhà?” Nghe thấy tin này, Kì Thiên Triệt lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế, **“Là ai gọi điện thoại đến? Cô ấy cùng ai đi ra ngoài? Tài xế đâu? Tài xế có đưa cô ấy đi không?”**

“À.....Là ai gọi taxi tôi cũng không biết rõ lắm, Mạt Nhân tiểu thư vốn muốn để tài xế đưa cô ấy đi, nhưng hôm nay trong nhà tài xế có việc, nên cô ấy đã gọi một chiếc taxi, còn nói trưa nay không cần thay cô ấy chuẩn bị cơm trưa.....”

Kì Thiên Triệt rốt cuộc không thể nghe tiếp được nữa, nhanh chóng cúp điện thoại, lại bắt đầu tiếp tục gọi vào di động của Hạ Mạt Nhân, nhưng bất luận anh gọi nhiều lần như thế nào, vẫn là không có người bắt máy.

Sự lo lắng trong lòng anh càng lúc càng lớn. Chẳng lẽ.....

Gần đây tin đồn, thị phi về Lăng Thiên rất nhiều, hơn nữa bởi vì tập đoàn xã hội đen cũng tham gia, khiến cho cổ đông của công ty ai ai cũng đều hết sức miễn cảm.

Anh đang bắt tay vào điều tra kẻ gây rối loạn rồi cuộc là từ đâu đến, không nghĩ tới Mạt Nhân lại sẽ đột nhiên mất tích vào thời điểm trọng yếu này.

Anh vội vàng chạy về nhà, lúc này mới phát hiện di động của cô lại bị bỏ quên ở nhà, không có mang theo.

Anh lập tức điều động nhân viên đi tìm cô, mãi cho đến gần tối, rồi cuộc ngoài cửa mới truyền đến tiếng của người giúp việc, **“Thiếu gia, Mạt Nhân tiểu thư đã trở về.”**

Nghe tin, anh vội vàng chạy ra cửa, liền nhìn thấy Quan Na Na đang dìu một bà bầu đi vào phòng khách, trên mặt hai người còn lộ rõ vẻ vui cười.

“Mạt Mạt, em đã nói bộ phim này rất đáng xem, em đã xem mấy lần rồi mà....Á, Kì đại ác nhân, hôm nay anh đi làm về sớm vậy?”

“Đúng vậy, Thiên Triệt, bây giờ còn chưa tới bốn giờ, sao anh lại ở nhà?”

Khuôn mặt tuấn tú của Kì Thiên Triệt vẫn bình tĩnh, trừng mắt nhìn hai người con gái không hiểu rõ sự tình trước mắt, **“Mạt Nhân, cả ngày em đều ở cùng với con bé này?”**

“Đúng vậy.” Hạ Mạt Nhân ngồi lên sofa, **“Chị Lâm, phiền chị lấy cho tôi một ly nước, thật sự khát muốn chết.”**

“Nè, Kì đại ác nhân, anh sao lại dùng cái loại ánh mắt thù địch đó nhìn tôi? Tôi đâu có làm gì Mạt Mạt! Chỉ là đi ra ngoài ăn bữa cơm, tiện thể còn xem một bộ phim.....”

Cô càng nói, ánh mắt Kì Thiên Triệt lại càng trở nên đáng sợ, ngay cả Hạ Mạt Nhân cũng nhận thấy có điểm không bình thường, **“Thiên Triệt, anh làm sao vậy, sắc mặt vì sao lại khó coi như vậy?”**

“Lúc em ra khỏi nhà không mang di động.” Tuy rằng rất tức giận, nhưng anh vẫn cố gắng duy trì vẻ ngoài bình tĩnh.

Lúc này không thể nổi giận với Mạt Nhân, tuy rằng khoảng thời gian tìm không thấy cô thật sự dọa anh chết khiếp, nhưng nhìn thấy cô không có việc gì, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng có thể bỏ xuống.

Hạ Mạt Nhân lúc này mới nhớ ra mình để quên di động ở nhà, mỉm cười xin lỗi, **“Có lẽ hôm nay, lúc đi, em quá vội vàng mới quên mang theo, sau khi Na Na gọi tới thì em liền ra khỏi nhà.”**

Kì Thiên Triệt mặt mũi bí xị oán hận trừng mắt nhìn Quan Na Na, liếc mắt một cái, **“Cám ơn cô đã đưa Mạt Nhân nhà tôi về nhà, nếu không có việc gì nữa, cô có thể ra về. Chị Lâm, bảo tài xế đưa Quan tiểu thư về.”**

“Nhưng tôi muốn ở đây ăn tối....”

“Chị Lâm, còn không đi?”

“Thiên Triệt.....” Tuy rằng Hạ Mạt Nhân biết anh đối với Quan Na Na đôi khi rất lạnh lùng, nhưng thái độ không lưu tình như hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Mạt Nhân, em nhất định một chết đi được rồi không phải sao, đợi lát nữa là là có thể ăn cơm, anh lập tức sai người chuẩn bị.” Quay đầu đi...., anh hoàn toàn phớt lờ tiếng la lối om xòm của Quan Na Na, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy bạn gái vẫn bình yên vô sự mà nói, không ai chú ý tới tay của anh vẫn còn đang run nhè nhẹ.

Mãi đến khi Quan Na Na được mời ra khỏi nhà, Hạ Mạt Nhân mới giật tay anh ra, nhú mày nhìn anh.

“Anh làm sao vậy? Vì sao lại thất lễ như vậy?”

Anh chẳng nói lời nào, chỉ là lần thứ hai ôm cô vào trong lòng, sau đó lấy tốc độ nhanh như chớp chiếm lấy môi cô.

Hạ Mạt Nhân bị nụ hôn có phần bộc trực của anh làm cho hoảng sợ, nhưng chỉ cho rằng anh trở nên như vậy là vì vẫn còn chưa hết kinh ngạc, cho nên chủ động ôm lấy cổ anh, im lặng trấn an.

Không ngờ vừa hôn xong, Kì Thiên Triệt lại tì lên trán của cô, hơi thở vẫn còn chưa ổn định, bỏ lại một câu ——

“Sau này, không cho phép em ra khỏi nhà nữa.”

Chương 8

Cô bị cầm tù!

Không nghĩ tới người đàn ông kia lại sẽ thực hiện triệt để như vậy, chẳng những không cho phép cô ra khỏi nhà, còn tịch thu di động của cô, rút dây điện thoại trong nhà, nói cái gì mà điện thoại gọi đến sẽ có ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.

Những việc này tỏ rõ là muốn ngăn chặn cô liên hệ với thế giới bên ngoài, hơn nữa từ sau ngày đó, anh tăng quân số vệ sĩ trông coi trong nhà, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ có phần tử khủng bố tiến vào tập kích cô.

Kết quả của tất cả mấy lần kháng nghị đều không có hiệu quả, cô tức giận đến mức dứt khoát dùng sự im lặng tỏ ý kháng nghị để khiến anh thức tỉnh, nhưng anh lại dường như không hề để tâm chút nào.

Hôm nay, gần tám giờ tối, Kì Thiên Triệt mới về đến nhà, Hạ Mạt Nhân đang ngồi trong phòng khách đọc báo buổi chiều chỉ liếc mắt nhìn anh, liền lập tức thu hồi ánh mắt về lại trên tờ báo, ngay cả khi anh mỉm cười cất tiếng chào, cô cũng giả vờ không nhìn thấy.

“Mạt Nhân, đã ăn cơm tối rồi sao?” Anh làm như “không nhìn thấy” vẻ khó chịu trên khuôn mặt cô, sau khi cởi áo khoác đưa cho người giúp việc, liền chậm rãi đi về phía sofa.

“Ngày mai là ngày khám thai, anh đặc biệt đem công việc của mấy ngày nay làm xong trước thời hạn, ngày mai sẽ cùng em đến bệnh viện.”

Anh ôm lấy bờ vai cô từ phía sau, khuôn mặt tuần tú di chuyển dọc theo sau cổ cô, vô cùng thân mật hôn lên hai gò má mơn mớn của cô.

Vào thời điểm sắp sinh, làn da của rất nhiều phụ nữ có thai sẽ trở nên thô ráp, gương mặt cũng sẽ trở nên đổi khác, nhưng Hạ Mạt Nhân ngoại trừ bụng càng ngày càng to ra, cánh tay, đùi, và gương mặt đều rất ít có sự biến đổi rõ ràng.

“Sao không mời bác sĩ trực tiếp đến nhà thay em kiểm tra? Em còn cho rằng hiện giờ em và tù nhân cũng không có gì khác biệt!” Cô không chế không được sự tức giận từ tận đáy lòng, sắc sảo mỉa mai.

“Đề nghị của em có thể cân nhắc.” Kì Thiên Triệt cười đến mê người, đứng dậy lấy di động ra bấm số.

“Thành Dục, lập tức đến bệnh viện giúp tôi hẹn bác sĩ Trần khoa phụ sản, mời bà ấy sáng mai mười giờ đến kiểm tra cho Mạt Nhân ——”

“Nè!” Hạ Mạt Nhân không ngờ anh thật sự phải làm như vậy, tức giận đoạt lấy di động của anh nói: **“Thành Dục, anh đừng nghe anh ấy nói hươu nói vượn, không có chuyện đó đâu.”** Nói dứt lời, liền cúp máy.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Trong ánh mắt của cô lóe lên lửa giận.

Về mặt anh vô tội nói: **“Chính là thuận theo đề nghị của em mà làm thôi mà, em không cần phải kích động, cẩn thận thân thể.”**

Loại dáng vẻ cà lơ phất phơ này khiến cho Hạ Mạt Nhân rốt cuộc nhin không được mà hét lên thành tiếng, **“Kì Thiên Triệt, anh hơi quá đáng rồi đó, em đâu phải là tội phạm!”**

Cụp mắt xuống, anh che giấu sự mệt mỏi rất tốt. **“Từ trước đến nay anh chưa lúc nào xem em là tù nhân để đối đãi mà.”**

“Nhưng anh mang nhốt em cả ngày ở đây, còn phải vệ sĩ trông chừng em.....”

Anh ung dung mỉm cười, bàn tay to lớn nhẹ nhàng khoác lên vai cô, **“Anh chỉ là lo lắng cho sự an toàn của em, em cũng sắp sinh rồi, thời gian này không thích hợp ra ngoài.”**

Dùng sức hất tay anh ra, cô lui từng bước về phía sau, tức giận chất vấn, **“Chuyện điện thoại thì phải nói thế nào? Ngay cả điện thoại anh cũng không cho em gọi, cũng không cho phép Na Na đến thăm em, những việc đó cũng là vì sự an toàn của em sao?”**

“Mặt Nhân, em bình tĩnh một chút đi.” Kì Thiên Triệt muốn ôm chầm lấy cô vỗ về, nhưng cô lại đẩy tay anh ra lần nữa.

“Em đang rất bình tĩnh! Người có vấn đề chính là anh! Anh lo lắng cho em, em rất vui, nhưng kiểu phương pháp giám sát này em rất ghét anh biết không? Vì sao lại trở nên như vậy? Lúc trước không phải vẫn còn rất tốt sao? Vì sao lại khấn trương? Là bởi vì để em đáp ứng sẽ sống cùng anh thôi sao? Nếu là như vậy, chúng ta có lẽ nên xa nhau ——”

“Mặt Nhân! Em không được phép nói những lời đó!” Anh trầm giọng quát, không muốn nghe thấy cô nói ra những lời tổn thương người khác như vậy.

“Tại sao không thể nói? Cái gì cũng không cho phép, em còn có thể làm cái gì?”

Mọi oán giận chất chứa tận đáy lòng suốt một thời gian dài rốt cuộc cũng bùng phát, cô tức giận đến mức hét to lên, bụng phật chốc cũng nhói lên.

Mấy ngày nay, anh cả ngày bận rộn với...công việc, thời gian ở nhà đã ít ỏi lại càng ít hơn nữa.

Cô biết anh bận bịu nhiều việc, cũng không hy vọng xa vời anh có thể cả ngày ở bên cạnh cô, nhưng không rõ vì sao chính mình không thể tìm người khác ở bên cạnh hoặc tìm việc gì đó để làm.

Hiện tại anh ngoại trừ cắt đứt hết thảy mọi giao tiếp xã hội của cô, ngay cả đồ án thiết kế Bích Vân Các cũng không cho cô tham gia nữa, chỉ xem cô giống một phế nhân cả ngày ở nhà chờ đợi, mới vừa bước ra khỏi cửa sẽ bị vệ sĩ ở cửa ngăn trở đường đi, rất giống với một trọng phạm, có thể nói là không hề có chút tự do nào.

Cô tức giận đến hộc mắt ửng hồng, bụng lại tê rần, nhưng cơn đau lần này không phải chỉ là cơn đau nhất thời, mà là cơn đau bụng sinh liên tiếp, cơn đau ập đến bất ngờ khiến cho cô khó chịu cúi gập nửa người, tiếp đó vẻ mặt cũng trở nên nhăn nhó.

Kì Thiên Triệt thấy thế, trong phút chốc liền trở nên luống cuống, **“Mặt Nhân, em làm sao vậy? Mau nói cho anh biết em khó chịu ở chỗ nào?”**

“Bụng.....Bụng đau quá.....”

Cô muốn ngồi xuống, nhưng cảm giác đau ở bụng lại càng lúc càng mạnh mẽ, mới vừa nói, chỉ thấy một vệt máu tươi đỏ hồng từ giữa hai chân tròn mĩnh của cô chảy xuống.

Anh thấy thế, liền gấp rút ôm lấy cô, vừa cẩn thận lại vừa nhanh chóng mang cô hướng đến garage.

“Anh đưa em đến bệnh viện, không có việc gì đâu, chúng ta lập tức đến bệnh viện.....Tài xế! Mau chuẩn bị xe, chúng ta phải đến bệnh viện!”

“Em không muốn bé cưng xảy ra chuyện....” Dường như cảm nhận được mối nguy hiểm, Hạ Mạt Nhân nắm chặt lấy cổ áo anh, dốc sức chịu đựng không bật ra tiếng khóc.

“Sẽ không đâu, bé cưng không có việc gì đâu.” Kì Thiên Triệt trong lúc hoảng loạn vẫn ép buộc bản thân mình giữ bình tĩnh, sau khi ôm cô lên xe, bản thân mình cũng ngồi vào theo, lập tức liên lạc với bệnh viện đợi lệnh, khi hai người họ chạy đến bệnh viện, nhân viên cấp cứu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ở cửa bệnh viện.

Hạ Mạt Nhân ngay lập tức được mấy nhân viên y tá nâng lên đặt trên giường, vết máu tươi chảy dọc theo hai chân cô càng lúc càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Trong quá trình cô được đẩy về hướng phòng phẫu thuật, vị bác sĩ có nhiều năm kinh nghiệm đã thay cô kiểm tra trước, tiếp đó nghiêm túc nói với Kì Thiên Triệt, **“Xuất huyết quá nhiều, chỉ e sẽ nguy hiểm đến tính mạng, trước mắt vẫn chưa biết tình trạng của thai nhi thế nào.”**

“Bác sĩ, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi hy vọng bà có thể bảo trụ sinh mệnh của mẹ, còn về phần đứa bé ——” nhắm mắt lại, Kì Thiên Triệt đang muốn nói tiếp, lại bị ngắt lời.

“Không được....” Hạ Mạt Nhân yếu ớt ra sức lắc đầu, dùng đôi mắt ầng ậc nước nhìn anh cầu xin, **“Em không muốn bé cưng xảy ra chuyện.”**

Dù rằng hai mắt anh cũng đã ửng đỏ, nhưng vẫn dùng giọng nói ầm áp an ủi cô, **“Mạt Nhân, không có việc gì đâu, em và bé cưng cũng sẽ không có chuyện gì.”**

Vẫn cho rằng một sinh mệnh ra đời là chuyện rất đơn giản, cũng không nghĩ rằng mình sẽ lại lâm vào tình huống nguy cấp này, mới nhận thức được sinh ly và tử biệt thật sự đau khổ.

Lúc Hạ Mạt Nhân được đẩy vào phòng phẫu thuật, thì đã rơi vào tình trạng hôn mê, sau khi bác sĩ đánh giá qua tình trạng, quyết định cho sinh mổ.

Ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, Kì Thiên Triệt trong lòng nóng như lửa đốt, vài lần nhìn thấy y tá ra ra vào vào vào, có lúc nói mất máu quá nhiều cần phải truyền máu, khi thì lại nói nhịp tim của sản phụ đã ngừng đập, anh thiếu chút nữa đã vọt vào trong phòng phẫu thuật, người con gái anh yêu thương nhất nhất định không thể chết.

Những phút giây này quả thực rất tra tấn người , anh không biết rốt cuộc bản thân mình đã nhẫn nại bao lâu, ở trong thống khổ dày vò bao lâu, mãi cho đến khi tiếng khóc trẻ con từ phòng phẫu thuật vọng đến, anh mới đột ngột ngẩng đầu lên.

Hai y tá ôm một đứa bé sơ sinh nhăn nhoe từ trong phòng phẫu thuật đi tới, trên mặt mang theo dáng vẻ tươi cười nói với anh: **“Tiên sinh, là một bé trai rất đáng yêu đó nha.”**

Kì Thiên Triệt chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn sinh linh bé nhỏ xấu xí muốn chết kia, liền sốt ruột hỏi: **“Tình trạng của vợ tôi thế nào?”**

Nếu đứa bé xấu xí này khiến cho Mạt Nhân.....Anh nghĩ cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho đứa bé này.

“Bệnh nhân vẫn còn đang hôn mê, nhưng đã qua thời kỳ nguy

hiểm.” Lúc này bác sĩ cũng từ trong phòng phẫu thuật đi tới, nói sau khi tháo khẩu trang.

Liên ngay sau đó, Hạ Mạt Nhân mang mặt nạ dưỡng khí trên mặt được đẩy ra ngoài, đưa vào phòng điều trị.

Cả một đêm, Kì Thiên Triệt đều túc trực bên giường chờ cô tỉnh lại, bé cưng mới sinh không lâu được đưa vào lồng kính giữ ấm, theo như bác sĩ nói, sản phụ hẳn là đã kích động quá mức mới động thai khí, dẫn đến sinh non.

Sớm biết rằng sẽ có hậu quả như vậy, nói thế nào anh cũng sẽ không áp dụng biện pháp độc đoán như vậy với cô. Kì Thiên Triệt ân hận nghĩ.

Anh chỉ là sợ cô xảy ra chuyện, gần đây trong nội bộ tập đoàn Lăng Thiên đã xuất hiện cục diện hỗn loạn, mà sự công kích nhắm vào anh cũng không ngừng, kết quả là loạn trong giặc ngoài, chính vì vậy anh phải dành càng nhiều thời gian ở công ty, cũng nghĩ cách tìm ra người công kích anh, tránh cho đối phương chuyển mục tiêu sang cô.

Những chuyện lộn xộn này nọ anh tuyệt đối không muốn cho cô biết, không muốn cô lo sợ không yên, cũng không muốn để cho cô biết kết quả cũng có thể mất đi cô, anh thật sự rất sợ cô tức giận đến mức không muốn tỉnh lại, như vậy anh thật sự sẽ suy sụp!

May là sáng sớm hôm sau, Hạ Mạt Nhân từ từ tỉnh lại, nhưng bởi vì vừa mới trải qua cuộc phẫu thuật lớn, thân thể vẫn còn suy yếu như cũ.

Vì thế sau khi Kì Thiên Triệt sai người mang chút quần áo và đồ dùng hàng ngày để tắm rửa, rồi cứ như vậy ở lại bệnh viện chăm sóc cô, cái vĩa giữa hai người lúc trước cũng theo sự ra đời của đứa bé mà tan thành mây khói.

“Thiên Triệt, anh nói xem chúng ta đặt tên cho bé cưng là gì thì tốt hơn? Dáng vẻ của con vừa đáng yêu lại vừa biết yêu thương người như vậy, hay gọi con là Kì Bảo Nhân đi.” Trên mặt Hạ Mạt Nhân hiện lên vẻ vui sướng không che dấu của người lần đầu tiên làm mẹ.

Đang dọn dẹp bàn, Kì Thiên Triệt nhìn không được mà cười thành tiếng, **“Con trai mà gọi là Kì Bảo Nhân không phải rất yếu điệu sao? Đợi sau khi con lớn lên, kế thừa vị trí của anh, ký tên Kì Bảo Nhân không phải rất buồn cười sao?”**

Lời này vừa nói ra, hai người liền bắt đầu tranh luận không ngớt về vấn đề đặt tên cho con, cuối cùng, cái tên Kì Phong Khải rốt cuộc cũng ra đời, thấy

thằng bé có tên mới, Hạ Mạt Nhân hài lòng ôm con trai vừa trêu đùa vừa cung nựng.

Ở bệnh viện chưa đến một tuần, sau khi xác định thân thể của cô không có gì nghi ngờ, Kì Thiên Triệt đã mang cô và con trai về nhà, cũng tìm vài nhân viên chăm sóc người bệnh chuyên nghiệp chuyên trách phục vụ.

Nếu đứa bé đã ra đời, cũng đã về nhà, đương nhiên không thể thiếu Quan Na Na đến nhà thăm, mới vừa nhìn thấy tiểu Phong Khải đáng yêu, không nói hai lời liền lớn tiếng nói muốn phải làm mẹ nuôi của thằng bé, còn muốn tháo xuống món trang sức mang trên cổ đã nhiều năm, kiểu dáng có vẻ đúng là nhẫn đàn ông, hoa văn và hình dáng bên trên cũng vô cùng kỳ lạ.

“Con nuôi à, đây chính là quà gặp mặt mẹ nuôi tặng cho con đó nha, chờ sau này con lớn lên, nếu gặp được cô bé mình quý mến, liền mang chiếc nhẫn này tặng cho đôi phương làm tín vật đính ước, đây chính là bảo vật gia truyền của gia đình mẹ nuôi, ngàn vạn lần không thể để mất đâu biết không? Còn nữa nha, chiếc nhẫn này có ma lực đó, có thể phù hộ con lớn càng đẹp trai, càng ngày càng giàu có, mai này trở thành soái ca tốt số nhất trên đời.....”

Hạ Mạt Nhân ở bên cạnh cũng đã sớm mỉm cười tựa vào trong lòng người đàn ông của mình, **“Na Na, please, những lời này sao lại giống y như lời thoại trong phim truyện lúc tám giờ vậy?”**

“Đúng vậy! Hôm qua em chính là xem được trong chương trình lúc tám giờ mới đột phát muốn bắt chước một chút.”

Quan Na Na ôm đứa bé đáng yêu trong lòng, mang chiếc nhẫn mình đang đeo trên cổ đeo vào cổ thằng bé.

Thằng bé chưa thể nói chuyện, chỉ biết cười ngây ngốc như vậy, vừa cười còn vừa chảy nước miếng.

“Nè, con của tôi cũng không phải là món đồ chơi của của cô, nhanh trả lại cho tôi,” Kì Thiên Triệt cười mắng, lúc nhìn thấy chiếc nhẫn được chế tác tinh xảo kia, tà khí trong mắt lại càng sâu.

Trải qua quá trình điều dưỡng chu đáo, chưa tới một tháng, thân thể Hạ Mạt Nhân đã không còn có gì đáng ngại, vì vậy ngày hôm đó, sau bữa tối, Kì Thiên Triệt đột nhiên ôm cô nói, **“Gần đây tình hình ở công ty cũng không có gì đặc biệt, anh dự định thu xếp cho em và Tiểu Khải đi Canada ở vài ngày, xem như giải khuây và an dưỡng, không khí ở Canada luôn luôn trong lành, anh nghĩ em hẳn sẽ thích.”**

Vừa nghe thấy chuyện xuất ngoại du lịch giải khuây, Hạ Mạt Nhân đương nhiên gật đầu đồng ý.

Hôm sau, Kì Thiên Triệt liền lệnh cho Thành Dục thu xếp chuyện xuất ngoại, nhưng Hạ Mạt Nhân vốn vẫn nghĩ anh sẽ cùng hai người họ đến Canada, không nghĩ tới sau khi hết thấy mọi việc đều được chuẩn bị, sắp xếp

ồn thỏa, anh lại nói công ty tạm thời xuất hiện một vài vấn đề nhỏ, muốn cô mang theo con trai đi trước, anh sẽ đi theo sau.

“VẬY anh phải nhanh đến một chút đó nha.” Tại đại sảnh sân bay, cô nhìn anh, kiên nhẫn dặn dò.

“ĐƯƠNG NHIÊN, xa nhau lâu như vậy, anh sẽ rất nhớ em.” Anh hôn lên môi cô, lại hôn lên gò má bầu bĩnh của con trai chụt chụt một cái, đáng vẻ khá thỏa mãn.

Dưới sự hộ tống của vệ sĩ trong suốt hành trình, Hạ Mạt Nhân và con trai đến Canada. Được an bài đến ở một ngôi biệt thự.

Nghe nói Kì Thiên Triệt mua nơi này vào năm trước, chính là vì chờ sau này lớn tuổi, có thể mang theo cô di cư sang bên này.

Dễ nhận thấy bên trong biệt thự đã được cải tiến, hoàn toàn là phong cách châu Âu, trong nhà có thuê bốn người giúp việc, còn có một người làm vườn, quản gia và đầu bếp, tất cả đều là người châu Á.

Vừa đến Canada ba ngày trước, Hạ Mạt Nhân vẫn còn đang đắm chìm trong sự vui thích được xuất ngoại, tuy rằng bạn trai không ở bên cạnh, nhưng người giúp việc trong nhà đều rất thân thiết, còn tranh nhau chăm sóc yêu thương bé cưng.

Nhưng tới ngày thứ tư, cô có chút không đợi được nữa.

“Sao anh lại không gọi cho em?” Trong điện thoại, giọng nói của cô tràn đầy sự bất mãn.

Giọng nam trầm dễ nghe của Kì Thiên Triệt đều đều vang lên trong ống nghe, **“Xin lỗi, gần đây thật sự bề bộn nhiều việc, lúc có thời gian để gọi điện cho em thì bên em đã là đêm khuya rồi, anh sợ làm ồn em và bé cưng, cho nên chỉ có thể nhớ thương hai mẹ con suốt thôi.”** Giọng nói của anh nghe có vẻ rất ủy khuất, khiến cho Hạ Mạt Nhân thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

“Vậy khi nào anh mới đến?”

“Hiện giờ vẫn chưa thể xác định thời gian, nhưng anh thật muốn ôm em và con.” Anh càng ai oán nói, lần này cô rớt cuộc cũng bật cười.

“Được rồi, vậy thì anh cố gắng lên đi, em và con sẽ chờ anh.”

Kì Thiên Triệt xoa xoa đôi mắt đau mỏi, vẻ mặt tràn đầy sự mệt mỏi, nhưng vẫn cười nói, **“Được, anh sẽ dùng tốc độ siêu âm giải quyết những chuyện phiền toái này, sau đó bay sang tìm hai mẹ con, đến lúc đó phải tặng cho anh một cái hôn nồng nhiệt nha!”**

Tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng Hạ Mạt Nhân vẫn không chịu thua kém đỏ mặt: **“Em không thèm quan tâm tới anh nữa, bye-bye!”**

Cúp điện thoại, cô cười đến mức rất vui sướng, vẫn ngày qua ngày chờ người đàn ông yêu thương nhất của mình đến, mãi cho đến lúc nửa tháng đã trôi qua, cô mới cảm thấy có gì đó bất thường.

Đầu tiên là, cô phát hiện trong nhà ngoại trừ người giúp việc ra, còn có mấy vệ sĩ chưa từng gặp qua canh giữ ở ngoài cửa, loại tình huống này so với trước khi cô sinh dường như giống hệt nhau.

Cô gọi điện thoại cho Kì Thiên Triệt, nhưng số lần anh tiếp điện thoại lại càng ngày càng ít, chỉ an ủi cô trong điện thoại, nói chờ sự việc được giải quyết, sẽ lập tức qua đó.

Cô cũng từng thử đi hỏi những vệ sĩ canh giữ ngoài cửa xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng câu trả lời của đối phương ngàn lần như một đều là không biết, mặc cho cô nói những lời khách sáo thế nào, chính là cái gì cũng không nói.

Mà hơn thế nữa, Quan Na Na cũng mất liên lạc với cô, cô gọi điện thoại về nhà trọ lúc đầu của mình, vài lần đều không có người bắt máy, gọi điện thoại đến cửa hàng thức ăn nhanh con bé làm, ông chủ lại nói con bé đã nhiều ngày không đi làm.

Tới lúc này rồi, nếu vẫn còn tiếp tục trì hoãn, cô sẽ không còn là Hạ Mạt Nhân nữa.

Kì Thiên Triệt nhất định có việc giấu diếm, hơn nữa còn không phải là một chuyện nhỏ.

Anh rốt cuộc làm sao vậy? Có thể hay không lại giống như lần trước vậy, đã mắc bệnh nan y lại không nói cho mình?

Ngồi trong phòng đọc sách, cô mở máy tính lên.

Anh luôn nói rằng công ty nảy sinh vấn đề, tuy rằng rất có thể chỉ là mượn cớ cho có lệ với cô, nhưng cô cũng không quan tâm, vẫn quyết định truy cập vào trang web của tập đoàn Lăng Thiên, bắt đầu điều tra.

Đầu tiên, cô dựa vào một vài comments của cư dân mạng, lại phát hiện ra gần đây cổ phiếu của tập đoàn Lăng Thiên giảm sút, cô vội vàng đi điều tra tình hình thị trường chứng khoán, quả nhiên so với tháng trước đã giảm xuống bảy điểm.

Vô tình, cô nghĩ đến chuyện trước đây, không lâu sau khi hai người yêu nhau, thường xuyên email cho nhau, thì thoảng cô còn mang truyện tranh thiếu nhi đã hoàn thành của mình gửi vào hộp thư cho anh xem.

Cô bất chấp quyền riêng tư gì gì đó, đăng nhập vào tài khoản của anh, đoán password vài lần, cuối cùng lúc nhập vào ngày sinh của mình, lại có thể thành công đăng nhập vào, cô có chút kích động, xem qua nội dung của từng email một.

Nhìn thấy email gửi đến từ hai tháng trước đều là đến từ một sender tên là “Kẻ thù của người”, cô nghĩ người ra, mà sau khi xem qua những email này, sắc mặt của cô lập tức trở nên khó coi.

Thì ra.....

Đài Bắc, tầng hai mươi cao ốc tập đoàn Lăng Thiên, bên trong phòng họp, không khí lúc này vô cùng nguy hiểm khiến người ta sợ hãi

Ngồi ở vị trí tổng tài, ánh mắt Kì Thiên Triệt sắc bén nhìn quét một lượt khắp các cổ đông xung quanh. **“Không ngờ các ông sẽ lại làm ra loại sự tình này, các ông nghĩ khuất phục trước xã hội đen, là có thể bảo trụ tài sản và tính mạng?”**

“Hy vọng tổng tài có thể lý giải động cơ cuối cùng của chúng tôi, dù sao ở Đài Bắc, không có mấy người dám đối đầu với thế lực của Địa Long bang.”Một người trong số đó nhỏ giọng giải thích.

“Đúng vậy, tổng tài, thế lực của Địa Long bang không ai có thể địch lại, ngay cả chính phủ cũng không có biện pháp với họ, hiện tại người phụ trách phía sau của họ muốn chúng tôi giao ra cổ phần công ty trong tay, dù chúng tôi có mượn mấy lá gan, cũng không ai dám không giao mà!”

Ngồi tại vị trí hàng đầu, khuôn mặt tuấn tú của Kì Thiên Triệt lạnh lùng, một tay chống cằm điển trai, ánh mắt nguy hiểm khác thường.

“Cho nên các ông liền bán đi cổ phần công ty trong tay sau lưng tôi?” Anh lạnh lùng cười, “Thật đúng là quý trọng sinh mệnh.”

“Tổng tài, nói như vậy lại càng đau lòng hơn, trên thực tế ai cũng biết, tập đoàn Lăng Thiên chúng ta sở dĩ bị người ta ghen ghét, còn không phải bởi vì nhiều năm đại tứ lượt đoạt như vậy, không biết có bao nhiêu công ty đều bị Lăng Thiên thôn tính, những người này nếu kết hợp lại để đến đối phó với chúng ta, chúng ta căn bản một chút biện pháp cũng đều không có, huống chi hiện tại lại đụng tới xã hội đen, chúng tôi.....Chúng tôi cũng là bị ép buộc thôi.”

“Trước đây, lúc kiếm tiền, sao không nghe các ông nói Lăng Thiên đại tứ lượt đoạt?” Anh cười giễu cợt, “Quên đi, các ông đi đi, tôi sẽ nghĩ cách.”

Từ thời điểm đó tới nay, những sự uy hiếp anh gặp phải đã không chỉ là thư đe dọa mà thôi, rất nhiều lần anh cận kề tử thần, nhưng dù đã báo cảnh sát, cảnh sát lại trì trệ tìm không ra hung thủ.

Vì phòng ngừa để Mạt Nhân có thể bình yên vô sự, anh mới đưa cô đến Canada trước.

Nhưng không lâu sau, đại bộ phận cổ đông trong nội bộ Lăng Thiên lại nhận được mệnh lệnh của Địa Long bang, yêu cầu bọn họ mang cổ phiếu trong

tay mình bán với giá thấp cho một người phụ trách công ty thương mại của Địa Long bang.

Đợi đến lúc anh phát hiện, mới ý thức được ngoại trừ bốn mươi hai phần trăm cổ phần công ty trong tay, cùng với một ít cổ phiếu phân tán bên ngoài, ba mươi bảy phần trăm còn lại còn lại, toàn bộ đã rơi vào tay Địa Long bang.

Nếu Địa Long lại nắm được trong tay phần cổ phần công ty phân tán còn lại, như vậy địa vị của anh ở tập đoàn Lăng Thiên sẽ bị uy hiếp rất lớn.

Lúc này, Thành Dục đột nhiên từ ngoài bước vào, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, còn cầm theo di động. **“Không thấy Hạ tiểu thư nữa.”**

“Cái gì?” Kì Thiên Triệt chấn động, vội vàng tiếp nhận di động, **“Chuyện xảy ra lúc nào?”**

Đầu dây bên kia nói đôi điều gì đó, đôi mày của anh nhíu lại càng sâu, không bao lâu, anh liền cúp điện thoại. Cũng không quay đầu lại mà liền đi ra khỏi cửa phòng họp, không thèm quan tâm đến những cổ đông phản bội đang chân chừ ở cửa.

Thành Dục khôn ngoan đuổi kịp, hai người một trước một sau, vẻ mặt đều rất khó coi.

“Kì tiên sinh, có muốn hành động trước hay không?”

“Tôi phải xác định Mặt Nhân không có việc gì mới có thể.” Đi được nửa đường, Kì Thiên Triệt đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt u ám đến mức đáng sợ. **“Lập tức liên lạc với cảnh sát Canada, lại điều tra những chuyến bay xuất cảnh chiều hôm qua và sáng nay nữa”**

“Được, tôi lập tức đi làm.” Thành Dục xoay người đi, lại bị gọi lại.

“Tôi nghĩ, đến lúc này, có một số người đã có thể sử dụng được.”

Thành Dục hiểu rõ ẩn ý, gật đầu. **“Tôi hiểu.”**

Chương 9

Rốt cuộc đây là đâu?

Lúc Hạ Mặt Nhân hỗn loạn tỉnh lại trong bóng tối, phát hiện mình đang bị trói trong một ngôi nhà bỏ hoang, bên trong không có một bóng người, bốn phía đều tỏa ra một mùi khó chịu.

Một đồng phụ tùng xe hơi xếp xó chung quanh, cô muốn đứng lên, mới phát hiện hai tay của mình lại đang bị người ta trói ở sau lưng, lại còn bị dán băng keo trên miệng.

Cô tĩnh tâm lại, cố gắng trấn định tâm thần, cẩn thận nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Sau khi nhìn thấy email đe dọa trong inbox, cô đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là tức giận.

Lần này Kì Thiên Triệt lại chủ trương tự quyết đưa cô đến Canada, rất rõ ràng chính là muốn mượn có cách ly cô.

Rõ ràng đã nói với anh, sau này không được giấu diếm nữa, nhưng anh lại vẫn nuốt lời, xảy ra chuyện, vẫn lựa chọn gánh vác một mình.

Lại một lần nữa bị đối xử như vậy, cô vô cùng tức giận, sau khi mang con trai giao cho người giúp việc tin cậy trong nhà, thừa lúc vệ sĩ thay ca, liền cải trang thành bộ dáng của người giúp việc trốn ra khỏi biệt thự.

Tuy biết rằng lúc này bỏ lại con trai một mình thật sự có chút không ổn thỏa, nhưng chỉ tưởng tượng đến người đàn ông kia một mình cô đơn ở lại Đài Bắc chiến đấu, trong lòng của cô không cách nào bình tĩnh được.

Chính vì vậy, sau khi chạy đến sân bay, cô mua vé máy bay quay về ngay trong ngày, nhưng trước khi chuẩn bị check in lên máy bay năm phút, đột nhiên lại bị người khác dùng khăn tay làm cho hôn mê, rồi lại phát hiện mình đang nằm ở nơi tối như mực này, chỉ có thể nhìn xuyên qua một ô cửa sổ nhỏ để hấp thụ một chút tia nắng yếu ớt.

“Tĩnh rồi?”

Lúc cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cửa sắt mở ra rầm một tiếng, một giọng nói giống như đã từng quen biết, cũng lại có chút xa lạ đột nhiên truyền đến.

Hạ Mạt Nhân khó khăn xoay người lại, lúc thấy rõ đối phương, vẻ mặt đột nhiên trở nên kinh ngạc.

Đối phương mỉm cười, phía sau còn có mấy vệ sĩ đi theo, **“Thế nào, không ngờ người bắt cóc cô lại chính là tôi sao?”**

“Dừng!” Miệng của cô đang bị dán băng keo, nhưng ánh mắt lại hung hăng nhìn chằm chằm vào ả đàn bà trước mắt.

Đối phương trao đổi ánh mắt với vệ sĩ, một người trong số đó lập tức bước tới, thô bạo gỡ băng keo trên miệng cô xuống.

“Vì sao lại chính là cô?”

Trước mắt vẫn là Lê Thanh Nhã tựa như tiên nữ thanh lệ thoát tục như trước, tựa như một tuyệt sắc giai nhân dưới trần gian bước ra từ trong ảo ảnh.

Sau lần gặp mặt hơn nửa năm trước, Kì Thiên Triệt vẫn quyết liệt ra tay thuê tóm tập đoàn Nguyễn Thị như cũ, theo thông tin của giới truyền thông, người đứng đầu tập đoàn Nguyễn Thị, Nguyễn Tử Hào, bởi vì công ty bị thu mua, trở nên gần như suy sụp, không bao lâu sau tin ly hôn với vợ là Lê Thanh Nhã đã truyền đi.

Trong sự vây quanh của vệ sĩ, Lê Thanh Nhã chậm rãi đi đến trước mặt cô, cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt có chút mơ hồ.

“Gương mặt này.....Rất cuộc là đẹp ở chỗ nào, lại có thể khiến Kì Thiên Triệt cố chấp như vậy?” Đánh giá Mạt Nhân từ trên xuống dưới, cuối cùng ả buông tay ra, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, cúi đầu cười lạnh.

“Tôi bắt đầu hoài nghi khả năng nhìn người của Kì Thiên Triệt, xem loại người như cô như báu vật, thật là ngu xuẩn!”

Hạ Mạt Nhân cũng không chịu yếu thế, quay lại cười khẩy, **“Thì ra người bắt cóc tôi, hóa ra là một người phụ nữ vì đồ kị mà sinh hận, Lê Thanh Nhã, hà cớ gì phải như vậy chứ? Bởi vì đã mất đi tình yêu, nên làm ra loại chuyện này, không cảm thấy là rất mất mặt sao? Nếu anh ấy yêu cô, tôi sẽ trực tiếp rời đi, nhưng đã hơn ba năm rồi, từ sau khi cô chia tay với anh ấy, anh ấy chưa bao giờ biểu lộ một chút đáng vẻ lưu luyến tình cũ.”**

Nghe vậy, Lê Thanh Nhã lập tức phần nộ xiết chặt nắm tay, dùng giọng căm hận chất vấn, **“Cô cảm thấy chính mình có tư cách nói những chuyện này sao? Trước đây nếu không phải cô đột nhiên can dự vào, tôi và Thiên Triệt sao lại chia tay?”**

“Nếu không phải cô lên giường cùng người đàn ông khác sau lưng anh ấy, tôi làm sao có cơ hội quen biết với anh ấy?”

“Cô thì biết cái gì!” Lê Thanh Nhã bỗng chốc rống to lên, “Là vì anh ta không biết quý trọng, tôi vì anh ta mà không hề oán tiếc hối hận trả giá nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng nhận lại được gì? Anh ta thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn tôi một cái cũng cho là lãng phí thời gian!”

Nhớ lại chuyện xưa, vẻ mặt Lê Thanh Nhã dường như có chút điên cuồng. **“Cô bị bệnh, anh ta có thể đi học cạo gió vì cô, cô mang thai, anh ta đưa cô đi mua đồ dùng trẻ em, cô vui vẻ, anh ta sẽ cười theo cô, ngay cả khi biết chính mình đang gặp phải nguy hiểm, cũng muốn mang cô đi trước, để triệt để cắt đứt mối nguy hiểm cho cô.”**

Nói tới đây, giọng nói của ả gầm lên vỡ vụn, **“Còn tôi thì sao? Ai sẽ đền bù cho những mất mát của tôi đây?”**

Ả vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng nhìn thấy ngày đó bên ngoài cửa hàng bán đồ dùng trẻ em, Kì Thiên Triệt tựa như một hoàng tử thâm tình, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, yêu thương cưng chiều, che chở người đàn bà này.

Ả vốn dĩ rất có thể kiềm nén, tình cảm giữa hắn đối với ả như chưa từng phát sinh, nên ả mới chịu không được phản bội hắn trước, cũng không có khả năng nói lời níu kéo, hơn nữa lúc chia tay, ả cũng hoàn toàn cho rằng

không hề thu hoạch được gì sau khi trải qua nhiều năm trả giá, thật sự đã đủ rồi, có thể buông tay, không cần lại tiếp tục chờ mong người đàn ông này sẽ đáp lại ả như một người yêu đích thực.

Nhưng khi bước vào hôn nhân, mới phát hiện điều gì mới thực sự là tàn khốc, lại nhìn thấy dáng vẻ ngọt ngào tựa sát vào nhau của bọn họ, một sự oán hận không biết từ đâu liền bất tri bất giác quẩn quanh trong lòng ả, làm cho ả càng thêm oán hận sự bất công của vận mệnh.

Ả hận! Vì sao trong lòng Kì Thiên Triệt, lại là người đàn bà đó mà không phải ả, rõ ràng ả là người phải trả giá nhiều nhất cơ mà!

Ánh mắt trở trên hần học, Lê Thanh Nhã dùng giọng run rẩy nói, **“Gã Nguyễn Tử Hào kia thừa lúc tôi đang thất vọng trong tình yêu, dụ dỗ tôi lên giường, sau khi Kì Thiên Triệt biết được, thậm chí ngay cả một chút cảm xúc ghen tuông cũng không có, nên tôi đã từ bỏ hy vọng, sau đó bước vào Nguyễn gia, nhưng cái gã ngu xuẩn kia chỉ biết chơi bời phóng đãn, sau khi hắn tự mình hủy hoại công ty của chính hắn, lại còn bức tôi đến cầu xin Kì Thiên Triệt rộng lượng buông tay.”**

Nước mắt của ả nhìn không được mà rớt xuống, tựa như đang than khóc cho quá khứ bi thảm của chính mình, **“Sau khi cưới, hắn chưa từng xem tôi là người phụ nữ của hắn để đối đãi, tức giận đánh chửi tôi, không có một chút tôn trọng, ngay cả khi tôi đã mang thai đứa bé được bảy tháng**

cũng bị hấn.....”Nghe đến đó, Hạ Mạt Nhân sững lại, nghĩ đến hoàn cảnh như vậy, cũng không khỏi vô cùng khổ sở.

“Cô mang thai, được xem như bảo bối mà che chở, lúc tôi mang thai, lại phải chịu đựng gã đàn ông kia chẳng phân biệt ngày đêm đòi hỏi, không giữ được đứa bé, hấn ngay cả một chút quan tâm đến tôi cũng không có.....”

“Vì sao lại không ly hôn với hấn sớm một chút?” Hạ Mạt Nhân không khỏi đau lòng hỏi.

“Ly hôn? Cô nghĩ rằng tôi rời khỏi hấn được sao?” Á cảm phần trùng mắt nhìn cô, **“Tôi cũng muốn rời khỏi gã cầm thú kia, những lần tôi yêu cầu ly hôn trước đây đều chưa từng có kết quả, nhưng sau khi tôi sinh non, hấn lại đem tôi làm lễ vật tặng cho anh cả của Địa Long bang.”**

Trái tim Hạ Mạt Nhân lại một lần nữa thất lại. Người con gái trước mắt.....Rất cuộc rơi vào sự đối đãi nghĩ đến mà kinh hãi như thế nào?

“Lão già sắp sáu mươi tuổi kia, toàn thân đều là mùi hôi thối, nhưng tôi lại phải tẩy sạch thân thể mình để hầu hạ hấn.....” Lúc này Lê Thanh Nhã đột nhiên cười đến tàn nhẫn, **“Cũng tốt, tiền tài quyền thế của Địa Long bang to lớn kinh người, hơn nữa lão già kia cũng đã sắp vào quan tài, nếu không phải hấn hỗ trợ, tôi làm sao có thể ly hôn với Nguyễn Tử**

Hào nhanh như vậy, nếu không phải dưới sự hỗ trợ của hắn, tôi làm sao có thể từng bước một bức Kì Thiên Triệt tới tình trạng ngày hôm nay?”

Hạ Mạt Nhân khó nén nổi sự kinh ngạc. **“Là cô viết thư đe dọa? Uy hiếp Thiên Triệt?”**

Ả cười lạnh, đồng tử hơi co lại. **“Tới lúc này rồi, tôi lại càng phải phá hủy những thứ bình thường mà tôi đều không thể có được, có thể có được Lê Thanh Nhã của ngày hôm nay, hoàn toàn nhờ vào sự vô tình bạc nghĩa của Kì Thiên Triệt năm đó, nếu anh ta khiến cho tôi thống khổ, tôi sẽ khiến cho anh ta càng thống khổ hơn!”**

Đây là cái đạo lý gì chứ? Bởi vì bản thân mình không được may mắn, liền đổ toàn bộ lỗi lầm không hề liên quan lên người bạn trai cũ? Hạ Mạt Nhân chỉ cảm thấy vớ vẩn.

“Thứ Kì Thiên Triệt coi trọng nhất không phải là sự nghiệp của anh ta sao? Vì vậy tôi phải hủy nó đi, khiến cho hắn trở thành hai bàn tay trắng, tôi còn muốn nhìn thấy hắn phá sản, cửa nát nhà tan, thê ly tử tán.....” Nói dứt lời sau cuối, Lê Thanh Nhã đột nhiên giống như phát điên phá lên cười, **“Kì Thiên Triệt, tôi đã rất muốn mau chóng nhìn thấy kết cuộc thê thảm của anh rồi, ha ha ha!”**

“Cô điên rồi!” Hạ Mạt Nhân nhìn thấy bộ dạng phát cuồng của ả, có chút sợ hãi, nhưng vẫn thẳng thừng nói, **“Chẳng lẽ cô không nghĩ tới làm như vậy là phạm pháp sao?”**

“Pháp luật? Pháp luật là cái quái quỷ gì! Tôi nói cho cô biết, Địa Long bang chính là pháp luật! Địa Long bang nói ai có thể sống, người đó liền sống, Địa Long bang bảo ai phải chết, như vậy người đó nhất định sẽ phải chết!”

Lúc Lê Thanh Nhã đang gần như sắp phát điên, đột nhiên có người từ bên ngoài đi vào, nói bên tai ả mấy câu.

Ả nhất thời cười đắc ý, **“Không ngờ lại đến nhanh như vậy, thật đúng là một gã nóng vội mà, mang hấn vào đây.”**

Không bao lâu, Hạ Mạt Nhân liền nhìn thấy người đàn ông mình ngày nhớ đêm mong bị người khác áp chế đưa vào, dựa vào quần áo có phần dơ bẩn của anh, xem ra Kì Thiên Triệt rõ ràng đã đấu một trận với bọn họ.

“Đã lâu không gặp rồi, Thiên Triệt.” Lê Thanh Nhã cất tiếng chào hỏi.

Kì Thiên Triệt bị hai người bẻ ngoặt hai tay, sau khi dùng ánh mắt xác định Hạ Mạt Nhân hiện tại vẫn bình yên vô sự, không quy lụy cũng không kiêu ngạo quay lại gan lì cười lạnh với ả một cái.

“Trò chơi này chơi vui lắm, cô đúng là một đối thủ không tồi.”

Không hề thấy anh cầu xin tha thứ, khiến cho Lê Thanh Nhã phút chốc nheo mắt lại, hần học hừ lạnh. **“Hừ! Đến lúc này rồi, giả vờ bình tĩnh cũng không cứu vãn được gì đâu.”**

“Vậy hãy chờ xem người thắng cuộc trong trò chơi này rốt cuộc là ai đi.” Kì Thiên Triệt vẻ mặt cao ngạo, rõ ràng không đem ả để vào trong mắt.

“Đừng quên, gần đây cổ phần của tập đoàn Lăng Thiên đã bị Địa Long bang thu mua khá nhiều, Kì Thiên Triệt, anh cho rằng dựa vào bốn mươi hai phần trăm cổ phần trong tay anh là có thể không sợ hãi? Tôi không ngại cảnh cáo anh một tiếng, nếu anh không ngoan ngoãn giao ra bốn mươi hai phần trăm trong tay, người phụ nữ và con trai của anh chỉ sợ không lâu nữa sẽ được chôn dưới mộ.”

Nghe vậy, ánh mắt Kì Thiên Triệt đột nhiên thoáng dao động một chút.

“Sợ rồi sao?” ả cười như điên sáng khoái.

“Đúng là rất sợ.” Kì Thiên Triệt gật đầu, nhưng câu tiếp theo lại là ——

“Tôi sợ có một ngày, cô sẽ thảm thiết quỳ dưới chân tôi, cầu xin tôi tha thứ cho sự ngu dốt hôm nay ——”

Lê Thanh Nhã từng làm việc ở Lăng Thiên ba năm, đối với hoạt động của Lăng Thiên đã nắm gọn trong lòng bàn tay, hơn nữa ả ở trong bóng tối, anh lại đứng ngoài sáng, cho nên thực sự khiến anh mất khá nhiều công phu mới điều tra ra ả là chủ mưu.

Chẳng qua nếu ả nghĩ sau khi anh điều tra ra, vẫn có thể ngoan ngoãn mặc cho người ta đánh, quả thật quá nực cười.

Không nghĩ tới Mạt Nhân sẽ bị bắt ở Canada, càng không ngờ Lê Thanh Nhã sẽ điều động máy bay cá nhân mang cô áp tải về Đài Bắc, lần này anh đơn thương độc mã đến đàm phán, sớm đã nhận thức sẽ bị bắt, chính là khi anh phát hiện Mạt Nhân vẫn bị cuốn vào trong vụ thị phi này, liền đau lòng không thôi.

Bốp! Giây tiếp theo, một cái tát thật mạnh giáng xuống trên gương mặt tuần tú của anh.

Lê Thanh Nhã hiểm ác trừng mắt nhìn anh, **“Đừng giả vờ nữa, sợ chính là sợ, thay vì đứng ở đây nói mạnh miệng, không bằng ngấm lại sau này nên làm sao bây giờ.”** Nhìn anh, trong ánh mắt của ả có chút vẻ phức tạp. **“Tất cả những gì tôi gặp phải, hôm nay, đều sẽ đòi lại từng chút từng chút một từ anh, anh hãy cứ đợi nhận lãnh sự trả thù của tôi đi.”**

Nói dứt lời, ả sai người đem hai người trói lại cách xa nhau, một người ở trên ghế, một người cột vào cái bàn bên cạnh, cách nhau khoảng bảy tám mét.

Sau khi nhận điện thoại, Lê Thanh Nhã miễn cưỡng rời đi, cũng ra lệnh canh giữ bên ngoài.

Lúc không gian bên trong chỉ còn lại hai người, Hạ Mạt Nhân nhìn không được thở dài. **“Thiên Triệt, em vẫn luôn là gánh nặng của anh sao?”** Cuối cùng cũng có cơ hội để nói, cô không đầu không đuôi liền thốt ra một câu.

“Nói gì vậy?” Hai tay hai chân đều bị trói, anh chỉ có thể nhìn người con gái trên ghế, ảo tưởng muốn ôm cô vào lòng một cách mãn nguyện.

Cô yếu ớt nói, **“Em biết anh đưa em đến Canada là vì sợ em gặp nguy hiểm, nhưng một lần như vậy, hai lần cũng vẫn như vậy, chẳng lẽ trong lòng anh, em thật sự không đủ sức cùng anh gánh vác hết mọi việc sao?”**

“Mạt Nhân.....” Anh cựa quậy vài cái, phát hiện sợi dây buộc trên người rất chặt, chỉ có thể oán hận cất tiếng nguyên rủa, mới ôn tồn giải thích, **“Anh chỉ là không muốn em lâm vào cảnh nguy hiểm, không phải giống như em nghĩ, lần này ——”**

“Lần này em bị bắt làm con tin, cũng là hậu quả của việc em tùy tiện làm xằng thôi.” Cô cúi đầu, rất tự trách mình, **“Em không biết bản thân mình làm sao nữa, lúc nhìn thấy những lời đe dọa đó, em thật sự rất lo lắng cho anh, em không muốn giống như lần trước, bị đứng trong bóng tối, không hy vọng bản thân mình chỉ có thể chờ đợi kết quả, em chỉ muốn theo bên cạnh anh, không ngờ.....”**

Nói xong lời cuối cùng, cô cắn môi dưới, nước mắt ồ ạt tuôn ra, **“Thiên Triệt, vì sao anh luôn ngốc như vậy, chẳng lẽ một mình đối mặt với tất cả mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn sao?”**

Kì Thiên Triệt đầu tiên là trầm mặc, tiếp theo mới thở dài một tiếng.

“Có lẽ.....Đây là số mệnh của cuộc đời anh đó. Cho tới nay, anh đều muốn bản thân mình trở thành một người mạnh mẽ, loại lòng tin này, từ lúc anh mới hơn mười tuổi đã khắc sâu trong lòng anh, bởi vì ba của anh đã qua đời lúc anh mười hai tuổi, thời điểm đó, tất cả thân thích đều giống những kẻ tham lam chạy tới định phân chia tài sản, anh và mẹ chỉ có thể tránh ở một bên, nhìn sắc mặt ghê tởm của bọn họ.....”

Trong không gian lại truyền đến tiếng thở dài, một Kì Thiên Triệt như vậy, khiến Hạ Mạt Nhân cảm thấy xa lạ.

Anh rất ít nhắc tới chuyện của mình, cô cũng không hỏi nhiều, quen biết anh lâu như vậy, chỉ biết ba mẹ anh đều đã qua đời, những người thân thích cũng rất ít lui tới, không nghĩ tới thì ra là có nguyên nhân.

“Ở thời điểm đó, anh căn bản không có năng lực bảo vệ mẹ, cũng không có khả năng bảo vệ tài sản ba để lại, sau đó gia nghiệp của Kì gia bị chú của anh chiếm đoạt, anh và mẹ bị cả nhà bọn họ đuổi tới một căn nhà chỉ có vài mét vuông, từ đó về sau mẹ cả ngày đều nước mắt đầm đìa.”

“Trên thế giới sao lại có những người thân thích ghê tởm như vậy?” Hạ Mạt Nhân bất bình nói.

Anh không trả lời, tiếp tục nói, “Có lẽ chính là từ lúc đó, anh đã hiểu quyền thế và tiền tài thật sự quan trọng, mỗi ngày anh đều suy nghĩ làm cách nào đoạt lại tất cả những thứ vốn nên thuộc về anh, quy mô của tập đoàn Lăng Thiên vốn dĩ cũng không lớn, chỉ là một xí nghiệp loại trung, anh biết chỉ có đánh bại chú, cuộc sống của anh và mẹ mới có thể tốt đẹp hơn, chính vì vậy.....”

Hồi tưởng lại toàn bộ quá khứ, đó thật sự là những ký ức gian khổ. “Mọi thú vui, kết giao ở những đứa bé mười bảy, mười tám tuổi với anh mà nói đều là một giấc mơ, anh vừa phải lên kế hoạch đánh bại chú, cùng lúc phải chăm sóc mẹ, bà dường như đã bị kích động, luôn giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, sau đó thì không ngừng khóc nức nở.”

“Sau khi anh rút cuộc dùng năng lực của chính mình đoạt lại Lăng Thiên. Liền tận dụng hết mọi thủ đoạn làm cho chính mình càng trở nên lớn mạnh, nên mới luôn không ngừng thu mua các công ty khác để củng cố sự lớn mạnh của mình, mẹ của anh cũng qua đời tại thời điểm đó.”

Cô lẳng lẳng lắng nghe, trong lòng tràn ngập sự thương xót.

“Bà là một người phụ nữ yếu đuối, cái gì cũng sợ, chỉ cần anh có gì sơ xuất, bà sẽ khóc, cho nên từ lúc còn rất nhỏ anh đã học cách che giấu tâm tình của mình, một mình gánh vác hết thấy mọi thống khổ, không để người khác lo lắng cho mình, anh sợ chính mình một khi lộ ra nét mặt yếu đuối, mẹ sẽ chịu không nổi, khi anh biết mình rất có thể mắc phải bệnh ung thư, cũng không dám nói cho em biết, chỉ sợ em giống mẹ anh.”

Anh cười khô, mang theo vẻ tự giễu. **“Anh biết mình có đôi khi ích kỷ, rất bá đạo, nhưng Mạt Nhân, anh rất sợ.....Sợ em giống như mẹ anh vậy, trên gương mặt lúc nào cũng mang vẻ ảm đạm, anh không muốn trở thành gánh nặng hay liên lụy đến bất kì ai, chính vì vậy mà luôn phải biểu hiện mặt tốt nhất của của mình ra ngoài, anh.....**

Anh chỉ muốn để những người mình quan tâm được sống tốt, được sống vui vẻ.”

“Chính là bởi như vậy, anh liền ép buộc chính mình trở thành thần thánh sao?” Rất lâu chưa lên tiếng, Hạ Mạt Nhân rốt cuộc cũng cất tiếng, trong giọng nói còn lộ ra sự ghen ngào và run rẩy.

“Anh chỉ muốn em được vui vẻ.....”

“Em chỉ muốn anh tin tưởng em.”

“Mạt Nhân.....”

Rầm! Hạ Mạt Nhân bị trói trên ghế đột nhiên ngã xuống, phát ra một tiếng vang không nhỏ, cũng may không thu hút sự chú ý của người canh cửa.

Kì Thiên Triệt khẩn trương thấp giọng hỏi, **“Mạt Nhân, em có sao không?”**

Lúc này, mặt trời sớm đã lặn xuống hướng tây, trong bóng tối, anh bị cản trở, nhìn không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể lo lắng không thôi.

Hạ Mạt Nhân cũng không trả lời, bên trong chỉ truyền đến một loạt những tiếng quần áo cọ sát với mặt đất sột soạt, cuối cùng, cô lê ghế dựa chậm chạp đi đến bên chân anh, nhẹ nhàng tựa đầu lên đùi anh, hai người rốt cuộc cũng được gần nhau.

“Đồng ý với em, đây là lần cuối cùng anh gạt em.”

Rất lâu sau, mới truyền đến tiếng Kì Thiên Triệt kiềm nén đáp trả. **“Ừ.”**

Sau khi hai người rất vất vả mới đến gần được một chút, cửa sắt lại đột nhiên bị mở ra.

“Wow, thật đúng là thắm thiết nha.”

Hai người bị kinh hãi đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía cửa chính, nhưng bộ dạng tựa vào nhau của họ lại đã sớm lọt vào mắt Lê Thanh Nhã, ả nhất thời càng thêm căm hận.

“Đây là cái gì?” Nhìn thấy văn kiện ả đưa tới trước mặt mình, Kì Thiên Triệt hỏi khinh bỉ.

“Đương nhiên là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần công ty của tổng tài tập đoàn Lăng Thiên.” Ả cười mỉa mai, bàn tay cầm văn kiện lộ vẻ bất ổn. **“Anh không nghĩ đến chuyện tôi sẽ mang nhốt các người ở đây sao? Tôi đã cảnh cáo anh, muốn để người nhà của anh bình yên vô sự, thì hãy ngoan ngoãn làm theo sự phân phó của tôi, anh cố tình không nghe, giờ thì hãy nếm trái đắng đi.”**

“Thiên Triệt anh ấy sẽ không ký đâu.” Hạ Mạt Nhân lạnh lùng trừng mắt nhìn ả, **“Dùng loại thủ đoạn hạ lưu này chiếm đoạt cổ phần công ty của người khác, cô cảm thấy thú vị sao?”**

“Hạ lưu?” Lê Thanh Nhã cười nhạt, **“Tôi mà lại hạ lưu, còn Kì Thiên Triệt hung ác vô tình thì được xem là gì?”**

“Tranh đấu trên thương trường chính là như vậy, không phải cô thắng thì là tôi thắng, anh ấy chẳng qua là tuân theo quy tắc trò chơi mà thôi, có gì không đúng?”

“Sách! Quy tắc trò chơi? Ở chỗ này, tôi chính là quy tắc trò chơi!”

“Có đúng vậy không?” Hạ Mạt Nhân nhin không được mở miệng châm chọc, **“Dựa vào thế lực của người khác, cáo mượn oai hùm thì xem là bản lĩnh cái quái gì, cô.....”**

Bốp! Một cái tát giáng xuống, Lê Thanh Nhã bị kích đến hai mắt bốc hỏa, **“Đồ dê tiện, cô nghĩ rằng tôi không dám giết cô sao?”**

“Dừng tay lại cho tôi!” Kì Thiên Triệt gầm nhẹ, dùng thân thể bảo vệ Hạ Mạt Nhân đã trúng một cái tát. **“Tôi không cho phép cô làm tổn thương cô ấy!”**

“Hừ! Đau lòng rồi sao?” Ả giờ giờ lên văn kiện trong tay, nở nụ cười máu lạnh. **“Nếu không muốn để người phụ nữ của anh chịu thêm càng nhiều đau đớn trên da thịt, thì ngoan ngoãn ký tên vào thỏa thuận chuyển nhượng, bằng không.....”** Ả nhìn mấy vệ sĩ phía sau, cười đến thâm tà.

“Cô dám?” Ánh mắt anh giận dữ.

“Anh có thể thử xem.”

Giằng co đến cuối cùng, Kì Thiên Triệt nghiêng răng nghiêng lợi lắc đầu sang một bên, **“Buông tay tôi ra, tôi ký!”**

“Thiên Triệt, đừng.....”

“Mạt Nhân, tiền mất đi có thể kiếm lại được, nhưng mất đi em, anh không có cách nào chịu đựng được.”

Nghe đến đó, cơn thịnh nộ và nổi oán hận của Lê Thanh Nhã hoàn toàn bùng nổ.

“Kì Thiên Triệt!” Ả mất đi lý trí rộng to, **“Anh thật sự lại có thể, thật sự sẽ vì con đàn bà này mà vứt bỏ hết tất cả mọi thứ của mình? Khốn khiếp! Vì sao phải đáp ứng? Vì sao không cự tuyệt? Anh không phải luôn xem sự nghiệp là mục đích sống sao? Vì con tiện nhân này có thể**

“khiến anh trả giá bằng mọi thứ? Vì sao?” Tiếng gầm rít lên cùng với tiếng nước nổ, ả như phát điên vừa la lối vừa kêu gào.

Đúng lúc này, một chuỗi những âm thanh lẽ ra không nên xuất hiện ở đây đột nhiên lấn áp tiếng gào thét của ả.

“Bà điên kia, còn không mau một chút thả Mạt Mạt nhà tôi ra!”

Chương 10

Một nhóm người đột nhiên xuất hiện ở cửa, Hạ Mạt Nhân nhìn theo hướng tiếng động phát ra, chỉ thấy Quan Na Na đã mất tích nhiều ngày đang đứng trước một nhóm người cao to, điên tiết trừng mắt nhìn Lê Thanh Nhã.

Mà sau lưng con bé, là một người đàn ông đẹp trai đến mức có chút khó tin. Dáng người cao lớn vạm vỡ, toàn thân mặc quần áo đen, giống như một sứ giả địa ngục, nhưng gương mặt tuấn tú này lại khiến người ta tuyệt nhiên không muốn trốn chạy, khí chất của anh ta lạnh lùng tĩnh mịch, toàn thân toát ra khí thế giống như một con báo nhanh nhẹn.

Mặc dù có hơi quen mắt, nhưng Hạ Mạt Nhân khẳng định mình vốn không quen biết người đàn ông này.

Càng khiến cho cô kinh ngạc hơn chính là, Na Na vì sao lại xuất hiện? Hơn nữa xem tình hình, con bé và người đàn ông mặc quần áo đen kia là cùng một phe.

Những vị khách không mời mà đến này đã khiến Lê Thanh Nhã thực sự chấn động, **“Các người là ai? Người đâu, bắt bọn họ lại cho tôi!”**

“Bắt cái rắm!” Quan Na Na một thân nhẹ nhàng day day cái mũi, cô ý vờ ra bộ dạng một con nhóc tomboy điệu ngoa và ngang ngược.

Cô ngạo mạn chìa ngón tay cái, trở về hướng sau lưng mình, **“Chị hai à, phía sau tôi có cả một lực lượng hùng hậu, bên cạnh chị chỉ có năm sáu tên vệ sĩ còm chảnh làm nên trò trống gì, vẫn còn muốn chơi trò gì nữa?”**

Nói dứt lời, cô nhìn về phía mấy tên vệ sĩ bên kia đang hùng hùng khí thế, lại còn nháy nháy mắt với người ta.

“Mấy vị đại ca, Địa Long bang chơi hết vui rồi, lão Đại của các người hiện giờ ngay cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, nghe nói nửa giờ trước đã bị người khác chọc giận đến tái phát bệnh tim, hiện giờ đang nằm cấp cứu trong bệnh viện, chỉ bằng như vậy đi, đi theo tôi, bao các người ăn uống no đủ, phát lương mỗi tháng, tiền thưởng được chia cũng

không ít, nhưng điều kiện tiên quyết là, mỗi người phải tặng ả đàn bà kia một cái tát cho tôi!”

“Khốn khiếp! Mày ——” Lê Thanh Nhã vừa mới định mở miệng, lại bị Quan Na Na ngắt lời.

“Ack! Còn dám mắng chửi người ta hả, còn không xem lại bản thân mình đang đứng ở vị trí nào.”

Nói xong, con bé nghênh ngang tiến đến trước mặt Hạ Mạt Nhân đang bị trói, lúc nhìn thấy năm dấu ngón tay sưng đỏ in trên mặt cô, trong ánh mắt nhất thời chan chứa sự thương yêu.

“Mạt Mạt, có người đánh chị?” Nói dứt lời, con bé lại trừng mắt về phía Kì Thiên Triệt, **“Nè, Kì đại ác nhân, anh rốt cuộc là bảo hộ Mạt Mạt nhà của tôi như thế nào chứ, mà lại có thể để cho chị ấy bị người ta đánh?”**

Kì Thiên Triệt tức giận trừng mắt liếc nhìn con bé một cái, **“Quan tiểu thư, bây giờ đối tượng cô nên nổi giận hằm phải là người khác chứ không phải là tôi chứ.”** Mạt Nhân bị đánh, anh đã rất tự trách mình, không cần con bé lại đến bỏ đá xuống giếng.

Những lời này đã nhắc nhở Quan Na Na, con bé lập tức đứng lên, hai tay chống hông, vẻ mặt hung hăng ra lệnh, **“Người đâu rồi, đem ả kia.....A, ả ta họ gì?”**

“**Lê.**” Người đàn ông điển trai trong trang phục đen sau lưng rất kịp thời trả lời câu hỏi của con bé.

“**Đúng, đem ả đàn bà họ Lê kia bắt lại cho tôi, lôi ra ngoài đánh một trận cho tôi! Các người.....**”

Cô chỉ về phía đám người như một đội quân hùng hậu còn đang sợ kia, “Từng người tát vào mặt ả một bạt tai cho tôi, chỉ cho phép tát vào mặt, tôi muốn ả đàn bà này nếm thử một chút cảm giác bị tát! Cứ nhiên dám đụng vào Mặt Mặt nhà của tôi, chán sống rồi sao?”

Lê Thanh Nhã lúc này mới thật sự bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây ngốc, căn bản không biết nên làm gì lúc này.

Mà Kì Thiên Triệt vẫn đang bị trôi từ nãy đến giờ lại đang cùng người đàn ông điển trai trong trang phục màu đen liếc mắt nhìn nhau một cái, giữa hai người có một sự ăm ý khó tả.

“**Ngạo Thần, cậu đã tới muộn.**”

Đối phương ung dung trả lời, “**Để cho cậu chịu tội lâu một chút, là sự trừng phạt tôi dành cho cậu, cảm kích về việc không thông báo.**”

“**Tiểu tử thôi, xem như cậu lợi hại.**”

Thấy hai người tán gẫu như anh em, không chỉ có Hạ Mạt Nhân mắt tròn tròn, Quan Na Na ngây ngốc, mà ngay cả sắc mặt của Lê Thanh Nhã bên cạnh cũng rất khó coi.

Ngay sau đó, ả đã bị người khác dẫn ra ngoài, thi hành mệnh lệnh Quan đại tiểu thư vừa mới truyền ra.

Còn Quan Na Na thì vội vàng mở trói cho Hạ Mạt Nhân, cũng thương xót như vậy nhào vào người cô cất tiếng khóc to.

“Mạt Mạt, em đã đến chậm, để cho chị phải chịu khổ, huhu! Chị nhất định hận em đến chết phải không? Mau nói cho em biết chị đau ở đâu, ả đàn bà biến thái kia ngoại trừ tát chị một bạt tai còn làm gì khác hay không? Em biết những người đàn bà giống ả rất biến thái, bộ dạng của Mạt Mạt nhà của em đáng yêu như vậy, nữ biến thái kia không chừng đã ăn chị sạch sẽ rồi, huhu!”

“Quan tiểu thư, trên thực tế, tôi thấy người nên được gọi là nữ biến thái nhất hẳn phải là cô đó.”

Kì Thiên Triệt thật sự chịu không nổi con bé đang ôm người con gái nhà anh không buông trước mắt, khẩu khí khá tệ.

“Kì đại ác nhân, tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy giao Mạt Mạt cho anh thật sự không an toàn, cho nên tôi quyết định mang Mạt Mạt bỏ trốn, từ nay về sau Mạt Mạt hoàn toàn thuộc về tôi!”

“Nè!” Nhìn thấy dây trói trên người người phụ nữ của mình được cởi bỏ, mà bản thân mình lại vẫn còn bị cột vào bên cạnh bàn, Kì Thiên Triệt nhìn không được trừng mắt nhìn con bé. **“Mau cởi dây trói trên người tôi.”**

“Ai quan tâm tới anh! Tôi là tới cứu Mạt Mạt nhà tôi thôi, còn anh, tránh qua một bên đi, bỏn tiểu thư mặc kệ. Mạt Mạt, chị nhất định là đói bụng rồi, chúng ta đi ăn được không? Gần đây á, em phát hiện được một nhà hàng rất được ——”

“Trác Ngạo Thần, mang người phụ nữ của cậu đi đi, để người phụ nữ của tôi lại, còn nữa, kêu người của cậu lại đây giúp tôi mở trói!”

“Được.” Người đàn ông tuấn tú trong trang phục đen rất chăm chú quan sát cảnh náo nhiệt, tao nhã cao ngạo cất bước, chậm rãi bước về phía anh, không biết từ lúc nào đã cầm theo một chiếc điện thoại di động tinh xảo nhiều tính năng trong tay, hướng về phía bộ dáng chật vật của Kì Thiên Triệt cứ tách tách liên tục chụp rất nhiều ảnh.

“Cậu làm gì vậy?” Kì Thiên Triệt nổi giận đùng đùng gầm gừ.

Trác Ngạo Thần cười thâm trầm. **“Lưu lại chút kỷ niệm, thật vất vả đến Đài Bắc, không mang theo quà tặng trở về, sao lại để...bản thân mình thất vọng được?”** Nói xong, lại dứt khoát nhấn phím chụp ảnh, Kì Thiên Triệt tức giận đến nổi nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không có cách nào khác.

Mãi đến sau khi đã chụp hình thỏa thích, Trác Ngạo Thần mới tao nhã dùng tay ra hiệu, lập tức có người đến cởi bỏ dây trói trên người Kì Thiên Triệt.

Mà giây tiếp theo, Quan Na Na đang ôm Hạ Mạt Nhân nói chuyện thân mật bên kia đã bị anh tóm lấy cổ áo, **“Na Na, về nhà thôi.”**

“Buông ra.....Buông ra.....” Bị tóm lấy như một con gà con ngay tại chỗ, Quan Na Na bị lôi đi thê thảm như vậy, vừa giãy dụa còn vừa kêu la, **“Mạt Mạt cứu em!”**

Giây tiếp theo, thân hình nhỏ xinh của con bé liền bị người ngồi cuối bàn ôm lấy, **“Coi chừng cái miệng của em, lần này em thật sự đã khiến anh tức giận rồi.”**

Mãi cho đến sau khi tất cả mọi tiếng động đều đã ngưng lại, não bộ của Hạ Mạt Nhân rất lâu sau mới kịp thời khôi phục ý thức, mà lúc cô lấy lại ý thức, đã được Kì Thiên Triệt ôm vào lòng, **“Mạt Nhân, đã dọa em sợ rồi đi.”** Anh không chần chừ hôn lên môi cô.

Cô lắc đầu, chỉ còn lại một sự khó hiểu.

“Na Na.....Còn người đàn ông kia nữa, bọn họ.....”

“Anh sẽ từ từ giải thích với em, nhưng không phải bây giờ.” Ôm lấy cô, anh gắt gao hôn lên đôi môi cô, ngang ngược chiếm lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, vừa hôn vừa bước ra ngoài.

Hiện giờ, anh cần phải cảm nhận có được cô, sâu sắc thực sâu sắc cảm nhận sự tồn tại của cô, chỉ sau khi tự tay mình xác nhận cô vẫn còn lạnh lặn, anh mới có thể làm dịu lại nỗi sợ hãi điên cuồng trước đây.

Thành Dực đang tựa vào xe, đợi lệnh bên ngoài, họ rất nhanh chóng về đến nhà, sau đó, Kì Thiên Triệt quả nhiên “tự tay” xác nhận Hạ Mạt Nhân từ trên xuống dưới, thậm chí còn “đồng thời sử dụng tay và miệng”, kiểm tra cô toàn bộ hết lần này đến lần khác, mãi đến sau khi cô mệt mỏi rũ rùi đến ngay cả một ngón tay cũng không nhấc lên nổi, anh mới thỏa mãn xác định cô thật sự không có việc gì, vui vẻ ôm lấy cô, từ từ đi vào giấc ngủ giữa ban ngày. Vấn đề quyền cổ phần của tập đoàn Lăng Thiên vừa mới được giải quyết, giới truyền thông lại lan truyền rộng rãi một tin tức lớn.

Người đứng đầu tổ chức xã hội đen, bang chủ của Địa Long bang không rõ vì sao bị đưa vào bệnh viện cấp cứu, không bao lâu, cảnh sát liền tìm được chúng cứ phạm tội Địa Long bang có liên quan đến việc buôn lậu súng ống đạn dược, dùng vũ lực đòi nợ, và mua bán ma túy.

Đến nước này, không chỉ có toàn bộ cảnh sát Đài Loan được huy động, mà ngay cả hình cảnh quốc tế cũng gia nhập vào đội ngũ vây quét, danh hiệu Địa Long bang liền nhanh chóng biến mất như vậy, sự hùng mạnh lúc trước dường như chỉ như một giấc mộng.

Mà những cổ phiếu của Lăng Thiên trước kia bị Địa Long bang dùng thủ đoạn phi pháp thu mua, Kì Thiên Triệt cũng đã mua về toàn bộ với giá thấp, hiện giờ, anh đã nắm được chín mươi bốn phần trăm cổ phần, tin tức này khiến ai ai trong giới kinh doanh cũng khiếp sợ.

Sau khi anh nắm được cổ phần công ty, liền chấn chỉnh lại nội bộ một lần nữa, xóa sổ từng người trong nhóm nhân vật cấp cao vốn rất sợ chết trong công ty kia, thanh lọc lại bộ máy làm việc, rất nhanh chóng, một nhóm những nhân tài trẻ tuổi ưu tú đã được lôi kéo vào tập đoàn Lăng Thiên, hiện tại, tập đoàn Lăng Thiên càng trở nên lớn mạnh toàn vẹn hơn, cổ phiếu lại nhanh chóng tăng trưởng trở lại.

Rất nhiều người đều đồn đãi, sau lưng tập đoàn Lăng Thiên kỳ thực có một thế lực hết sức khổng lồ chống đỡ.

Thế lực khổng lồ kia chính là đến từ một tập đoàn tài chính Hongkong nào đó, về phần người đứng đầu tập đoàn tài chính này, đến nay vẫn còn là một bí ẩn như cũ.

Nhưng những chuyện này đối với Hạ Mạt Nhân mà nói, tất cả đều chỉ là tin tức trên TV mà thôi, hiện tại, cô đã không còn là người cuối cùng biết tin tức.

“Mạt Mạt, em tới tìm chị!”

Hôm nay, Quan Na Na bị lôi về Hongkong đột nhiên xuất hiện ở biệt thự Kì gia.

“Na Na? Sao em lại đến đây?” Liếc thấy bạn thân, Hạ Mạt Nhân vui vẻ ôm con trai ra trước đón tiếp.

“Lén tới nhân lúc cai ngục đi Nhật Bản công tác.” Cô bé cười, biểu tình rất bất tuân.

Sau này, Hạ Mạt Nhân mới biết được, Quan Na Na chính là vị hôn thê bỏ trốn của một đại gia Hongkong nào đó mà TV từng đưa tin.

Bởi vì hai người có hiểu lầm, cho nên Quan đại tiểu thư lập tức bỏ đi, mà vừa bỏ đi thì cũng đã là một năm. Đương nhiên, sau khi con bé bị Trác Ngạo Thần bắt về Hongkong, tự nhiên không thể thiếu một chút đau nhức da thịt, bởi vì nghe nói, đại gia lạnh lùng đó vì tim, thiếu chút nữa đã bay khắp cả địa cầu.

“Chị cũng không biết gã kia tòi tệ thế nào đâu, anh ta đánh em thành trọng thương, còn dùng roi da đánh em, lấy nước ớt vẩy vào miệng vết thương của em, cuối cùng còn đem em nhốt vào hầm giam, vô cùng xấu xa!” Quan Na Na vừa gạt đi hai giọt nước mắt, tranh thủ sự đồng cảm của Hạ Mạt Nhân.

“Trời ạ! Vậy em có báo cảnh sát hay không?” Hạ Mạt Nhân ghét nhất là thấy đàn ông dùng ưu thế bẩm sinh bắt nạt phụ nữ, lập tức phản nộ không thôi.

“Có chứ, nhưng anh ta vừa giàu vừa có thế lực, căn bản một chút tác dụng cũng không có, không nói tới anh ta nữa, chúng ta nói chuyện phiếm đi, em có rất nhiều điều muốn nói với chị và con nuôi đó!”

Sau khi Kì Thiên Triệt đã vất vả cả một ngày về đến nhà, liền nghĩ ngay đến một gia đình hạnh phúc, không ngờ trong nhà lại vô duyên vô cớ lòi ra một con bé hồ ngôn loạn ngữ, hơn nữa vợ sắp cưới lại còn nhẹ dạ cả tin vào sự giả hoạt của con bé, xem người bạn Trác Ngạo Thần của anh như gỗ mục không thể chạm trổ mà đổi đãi.

Sau một lúc, anh lập tức gọi điện đến Nhật Bản, cảnh cáo Trác Ngạo Thần mau mau đến mang người con gái của cậu ta đi, bằng không sẽ phát sinh chuyện gì, anh cũng không biết.

Chính vì vậy mà hôm sau, trong biệt thự Kì gia nhất thời trở nên náo nhiệt. Nguyên nhân, phi cơ cá nhân của Trác Ngạo Thần đáp xuống sân thượng của biệt thự Kì gia.

Trác Ngạo Thần mệt mỏi và kiệt sức mới vừa xử lý xong công việc ở Nhật Bản liền trực tiếp bay tới Đài Bắc, chuẩn bị đóng gói mang người con gái của mình đi.

Nhưng vào lúc này, Quan Na Na lại chơi trò trốn tìm với anh ta, biến mất tại biệt thự Kì gia, ngay cả Hạ Mạt Nhân cũng không biết con bé rốt cuộc trốn ở chỗ nào, cuối cùng, vẫn là Kì Thiên Triệt huy động toàn bộ người giúp việc và vệ sĩ trong nhà tiến hành tìm kiếm mọi ngóc ngách, rốt cuộc mới lòi con bé ra thành công từ trong đồng đồ chơi của Kì Phong Khải.

Quan Na Na nhếch nhác chỉ hậm hực hừ lạnh, còn Trác Ngạo Thần vẫn lạnh lùng như cũ, rất ngạo mạn ngoắc ngoắc ngón tay với con bé.

“Lại đây.” Con bé nhìn thẳng vào anh ta, bướng bỉnh lắc đầu. **“Tôi không muốn quay về Hongkong, tôi chỉ muốn ở lại đây bên cạnh Mạt Mạt.”**

Khuôn mặt tuần tú của Trác Ngạo Thần trong nháy mắt sắc lạnh lại, vẻ mặt cực kỳ hung hãn. **“Nói lại lần nữa xem, bước qua đây cho anh.”**

Đang tựa vào bên người Kì Thiên Triệt, Hạ Mạt Nhân chưa gặp qua trường hợp như vậy, lập tức càng cho rằng những lời bạn thân nói nhất định là sự thật.

Vì thế cô đẩy người đàn ông bên cạnh ra, dũng cảm mang Na Na nấp sau lưng mình, **“Trác tiên sinh, cho dù anh giàu có uy quyền, cũng phải tuân theo quy định pháp luật, dựa vào những việc anh đã làm với Na Na, tôi vẫn có quyền đệ đơn tố cáo, nếu anh còn dùng bạo lực áp bức con bé, cho dù phải trở mặt với Thiên Triệt, tôi cũng sẽ không khách khí với anh!”**

“Mạt Mạt....” Sau khi nghe thấy những lời chính nghĩa lẫm liệt, hai mắt Quan Na Na lập tức chan chứa nước mắt cảm kích, **“Mạt Mạt à, em biết chị thương em mà!”**

“Mạt Nhân, chuyện gia đình người khác, chúng ta vẫn là đừng nên can thiệp.” Kì Thiên Triệt không chịu nổi liếc mắt khinh bỉ, năng lực diễn xuất của Quan tiểu thư này tuyệt đối không thua kém những ngôi sao Hollywood.

“Chẳng lẽ anh cũng muốn khuất phục trước thế lực xấu sao?” Tuy rằng biết ơn Trác Ngạo Thần trước đây đã dốc sức tương trợ, nhưng cô vẫn sẽ không để cho người đàn ông bạo hành vợ chưa cưới này mang Na Na đi.

Từ đầu đến cuối chưa hề lên tiếng, Trác Ngạo Thần chỉ nhú nhú mày, lồng ngực vạm vỡ phập phồng tào nhả, ánh mắt vẫn lãnh đạm mà mê người như trước.

“Na Na, một cơ hội cuối cùng, nếu không qua đây, em tự biết kết quả.”

Nghe thấy lời này, nước mắt Quan Na Na lập tức ngừng rơi, trề cái miệng đỏ au lẩm lẩm bầm, hoàn toàn không giống một người con gái bị ngược đãi chút nào, **“Được rồi, được rồi, người ta chỉ muốn đùa giỡn thôi, vậy mà cũng nổi giận, thật nhỏ mọn.”**

Vừa mắng con bé vừa chậm rãi bước đến trước mặt anh ta, còn chưa bước đến, hai cánh tay đã ôm chầm lấy cô vào lòng. Nhưng cô một chút cũng không hề phản kháng, trên thực tế cũng không có khả năng phản kháng, chỉ thè lưỡi xin lỗi Hạ Mạt Nhân.

“Mạt Mạt, thực xin lỗi, những lời em nói này, nọ, kia đều là gạt chị, em chỉ là muốn chị giữ em lại mà thôi.”

Hạ Mạt Nhân đối với sự chuyển biến bất ngờ của tình tiết vở kịch có chút há hốc mồm, ngơ ngác nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình, muốn một lời giải thích.

Kì Thiên Triệt chỉ cười gượng. **“Đây là kiểu yêu đương của đôi vợ chồng chưa cưới bọn họ, anh đã quá quen rồi, em cũng nên tập quen.”** Nghe vậy, trên mặt Trác Ngạo Thần dường như hiện lên một vết đỏ sẫm, nhưng rất nhanh liền tan biến mất. **“Triệt, mục đích của cậu đã đạt được, những bức ảnh kia tôi đã phái người đưa đến văn phòng cậu.”**

Kì Thiên Triệt cười đến thực mê người. **“Thank you, tốt hơn hết đừng để tôi phát giác trò đùa bịp bợm của cậu, bằng không, cậu cũng biết tác phong xử sự của tôi rồi đó.”**

“Rõ là nhỏ mọn, tôi bắt quá chỉ chụp mấy bức ảnh kỷ niệm mà thôi.”

Ôm vị hôn thê, anh ta cười có chút tiếc rẻ.

“Tôi cũng không hy vọng cái loại ảnh chụp này ở trong tay người như cậu, như vậy tuyệt đối có thể tạo thành uy hiếp đối với sinh mệnh của tôi.”

Thấy hai người anh một câu tôi một câu, Quan Na Na không hiểu ra sao bất mãn nhú mày lại, **“Nè! Kì đại ác nhân, nói rõ ràng cho tôi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”**

Kì Thiên Triệt uể oải ngoáy ngoáy lỗ tai. **“Rất đơn giản mà, tôi bán đứng tin tức về cô, đổi lấy những bức ảnh chồng chưa cưới của cô chụp lúc tôi bị trói lần trước.”**

“Khá lắm! Tôi đã biết cái tên đáng chết này lại nhanh như vậy tìm được tôi nhất định là không thể nào không liên quan đến anh! Lại nói.....” Cô lại trừng mắt với anh, **“Tôi còn muốn hỏi anh chuyện lần trước rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao anh biết mối quan hệ giữa tôi và tên đáng chết này? Còn nữa, dường như cái gì anh cũng biết rõ hết”**

“Vậy phải trách chiếc hoa tai trên tai Quan tiểu thư.” Kì Thiên Triệt mỉm cười, công bố đáp án, **“Nếu tôi nhớ không lầm, đó chính là ở cuộc đấu giá ở Mỹ ba năm trước, Ngạo Thần bỏ ra gần chín trăm vạn mua về, lúc ấy tôi đúng lúc ở cùng một chỗ với cậu ta.”**

“Cái gì?” Quan Na Na vội vã che tai trái của mình lại, rất kinh ngạc. **“Vậy sau đó anh cho người mang nốt tôi lại.....”**

Nhớ tới sau khi Mạt Mạt bị đưa đến Canada, cô đột nhiên bị Kì Thiên Triệt mời đến nhà, nhưng lại không cho phép ra ngoài liên lạc với người khác, không bao lâu, Trác Ngạo Thần lại tìm tới cửa, tóm gọn lấy cô, xem ra cũng là anh ta giờ trò quỷ!

“Đó chẳng qua là tôi muốn người đàn ông của cô giúp tôi với một điều kiện trao đổi mà thôi, cô cũng không phải không biết tính thói của cậu

ta, nếu lúc đó không phải tôi mang chiếc nhẫn cô tặng Tiểu Khải đưa cho cậu ta, cậu ta sao lại đồng ý ngoan ngoãn giúp tôi.”

“Khá lắm! Thì ra anh không chỉ lợi dụng tên đáng chết, mà còn lợi dụng tôi!”

Quan Na Na rút cuộc cũng nghĩ thông suốt chân tướng sự việc, vì chiếc nhẫn kia, Trác Nhỏ mọn chiến tranh lạnh với cô mấy ngày, nói cái gì mà chiếc nhẫn kia đối với anh vô cùng quan trọng, nhưng cô lại nói tặng là sẽ tặng cho người khác.

Sau đó trước sự cúi mình xin tha thứ của cô, lại còn ngoan ngoãn đem cái nhẫn đeo lại trên cổ, hơn nữa còn thề dưới sự uy hiếp của anh, nếu không được anh cho phép, không bao giờ...có thể tặng cho người khác nữa.

Cho nên lần này cô đến Đài Bắc, nguyên nhân chủ yếu cũng là muốn một lần nữa tặng cho con nuôi một món quà hậu hĩ.

Sau này, Hạ Mạt Nhân mới biết được, cơ sở ngầm đông đảo của Trác Ngạo Thần sở dĩ vì sao tìm khắp nơi cũng không ra tăm tích của Quan Na Na, căn bản là vì Kì Thiên Triệt giở trò quỷ.

Ở Đài Loan, chỉ cần anh muốn giấu một người, không thể nào không giấu được, nên đương nhiên có khả năng phong tỏa sự dò la của Trác Ngạo Thần.

Sau khi chuyện này bị Trác Ngạo Thần biết được, anh ta đương nhiên vô cùng bất mãn, cho nên lúc Kì Thiên Triệt yêu cầu anh ta hỗ trợ, anh ta căn

bản không muốn can thiệp, cuối cùng vẫn là Kì Thiên Triệt đưa ra chiếc nhẫn của vị hôn thê anh ta ra để cùng trao đổi, anh ta mới gật đầu.

Họ vốn chính là hai kẻ đối đầu chẳng phân biệt được quan hệ, trong việc làm ăn đã từng so tài vài lần, cũng rất tán thưởng đối phương, nhưng đồng thời cũng nhận thức được một ngày nào đó đối phương sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, nhất định sẽ mang đến uy hiếp rất lớn, cho nên qua nhiều năm như vậy, họ vẫn luôn duy trì quan hệ đối đầu, ai cũng sẽ không dễ dàng vượt qua ranh giới.

Bị chồng chưa cưới xốc lên đưa đi trong nháy mắt, Quan Na Na vẫn không quên la to, **“Kì đại ác nhân, lần này anh bán đứng tôi, coi chừng lần sau tôi sẽ trở lại tìm anh tính sổ đó!”**

Kì Thiên Triệt chỉ mỉm cười ôm người phụ nữ của mình, cười hì hì với bọn họ phát tay, **“Ngạo Thần à, sau khi trở về Hongkong đừng quên tặng số nhân viên trông coi cô ta, lại để cô ta chạy tới, tôi không ngại bán cô ta sang Thailand làm lesbian đâu.”**

“Chờ đến lúc cậu thực sự có bản lĩnh đó hãy đến uy hiếp tôi đi.” Nói xong, anh ta liền kéo người phụ nữ của mình lên phi cơ, rất nhanh liền mất hút, Hạ Mạt Nhân vẫn nhìn không được mà hơi hơi lo lắng một chút, bạn thân sau khi trở về có thể sẽ bị trừng phạt hay không.

Tiến biệt hai ôn thần rồi, Kì gia lại khôi phục sự yên bình vốn có.

Hiện tại, Kì Phong Khải đã sắp một tuổi, trong sự nuông chiều của ba và tình yêu thương của mẹ, thằng bé phát triển khỏe mạnh, cuộc sống có thể gọi là vô ưu vô lo.

Mà từ sau sự kiện bắt cóc, Hạ Mạt Nhân trịnh trọng cảnh cáo Kì Thiên Triệt lần thứ hai, sau này bất luận phát sinh chuyện gì, nhất định phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nếu không cô sẽ mang theo con trai rời nhà trốn đi, kiên quyết từ chối không liên lạc với anh, cuối cùng còn không quên buộc anh thề với trời, khiến cho anh không thể không thỏa hiệp, rất không tình nguyện thề với trời sau này bất luận có biến động nhỏ gì cũng sẽ báo cáo với cô.

Vì vậy ——

“Mạt Nhân, tối nay anh muốn ăn thịt sườn kho tàu, xin hỏi em có phê chuẩn không?” Anh báo cáo là thực sự thèm đến ứa nước miếng.

“Muốn ăn cái gì thì ăn đi, loại chuyện này sao còn phải hỏi em?” Chịu không nổi.

“Mạt Nhân, anh muốn trưng cầu ý kiến của em một chút, tã giấy của Tiểu Khải sắp dùng hết rồi, lần này anh muốn cho con đổi nhãn hiệu khác, xin hỏi em có cho phép không?”

“Muốn đổi thì đổi đi, dù sao hiện giờ cũng nhiều nhãn hiệu như vậy.” Lại chịu không nổi.

“Mạt Nhân.....”

“Tùy anh.....”

“Mạt Nhân, ngày mai.....”

“Anh xem sao rồi tự quyết đi.”

“Mạt Nhân, chúng ta có phải.....”

Từ đó về sau, bất luận là việc lớn việc nhỏ gì Kì Thiên Triệt đều mang đến hỏi vợ yêu không thôi, vừa mới bắt đầu, Hạ Mạt Nhân còn thực sự chịu không nổi, nhưng một khi về sau đã thành thói quen, thực sự cũng có cảm giác rất hưởng thụ khi làm người quyết định.

Một buổi hoàng hôn nào đó ——

“Mạt Nhân, gần đây anh gặp được một người con gái, tuy rằng không phải mỹ nữ giữa những mỹ nữ, nhưng lại vô cùng đáng yêu, cô ấy đó, mỗi ngày đều nấu cơm cho anh ăn, còn giúp anh sinh một đứa con trai anh tuần mạnh khỏe, mỗi lần ngắm nhìn cô ấy, anh đều luôn không muốn rời xa.”

Nói xong, trong tay anh đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương xinh xắn, **“Chiếc nhẫn này, là vào đêm Valentine năm đó, anh vốn muốn dùng làm quà cầu hôn với cô ấy, nhưng bởi vì lúc đó anh ích kỷ, món quà này vẫn giữ lại đến bây giờ, đúng rồi, anh nhất định đã quên nói cho em biết, tên của con trai anh là Kì Phong Khải, mà người con gái anh gặp**

gọi là Hạ Mạt Nhân, em nói xem.....Anh muốn cưới cô ấy về làm bà xã, em có ý kiến hay không?”

Tựa vào anh, trong lòng Hạ Mạt Nhân nhìn không được bật cười khúc khích, ôm lấy người đã sớm khiến cho cô thật sự yêu rất sâu đậm, tuyệt đối không muốn buông tay người đàn ông đó, môi hấp háy nói.

“Thấy anh có thành ý như vậy, lại còn tặng người ta nhẫn kim cương đẹp như vậy, em bằng lòng.....”

Mặt trời chiều ngã về tây, trong khuôn viên một khu nhà cao cấp nào đó, hình bóng của hai người yêu nhau đang gặt gao quăn quýt lấy đôi phương, cùng một chỗ, bên trong chiếc xe tập đi bên cạnh, một bé trai bi bô trợ trợ, quay đầu sang một bên, không thèm xem ba mẹ ba mãi mê trình diễn tiết mục tình cảm, giờ ngón tay cái lên, thỏa mãn mút đầu ngón tay.

Vậy là dự án đầu tiên của Rainbow Wonderland đã hoàn thành. Lần đầu tiên edit toàn bộ một truyện, không tránh khỏi sẽ có những thiếu sót. Hy vọng các bạn sẽ du di cho. ^^ Chân thành cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ suốt quá trình Tica và Ruby thực hiện truyện. Cảm ơn Jackreacher1994 đã rất nhiệt tình giúp đỡ tạo nên ebook Chia Tay Vạn Tuế. Rất mong mọi người

sẽ vẫn tiếp tục đồng hành cùng Rainbow Wonderland trong những dự án tiếp
theo.

Thân !!!

....Rainbow Wonderland....

